

BÙI CHÍ VINH

NGŨ QUÀI SAIGON

TẬP
7

KHO BÁC NÚI GẦM

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

NGŨ QUÁI
SÀI GÒN

TẬP
7

BIỂU GHI BIÊN MỤC TRƯỚC XUẤT BẢN DO THƯ VIỆN KHTH TP.HCM THỰC HIỆN
General Sciences Library Cataloging-in-Publication Data

Bùi Chí Vinh

Ngũ quái Sài Gòn. T.7, Kho báu núi Gấm / Bùi Chí Vinh. - In lần thứ 1. - T.P. Hồ Chí Minh : Trẻ, 2017.

250tr. : minh họa ; 20cm.

1. Vụ án. 2. Văn học Việt Nam -- Thế kỷ 21. I. Ts.

1. Trials. 2. Vietnamese literature -- 21st century.

895.92234 -- ddc 23

B932-V78

BÙI CHÍ VINH

NGŨ QUÁI SÀI GÒN

TẬP

7

HỌ ĐÁU QUÍ GÀM

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

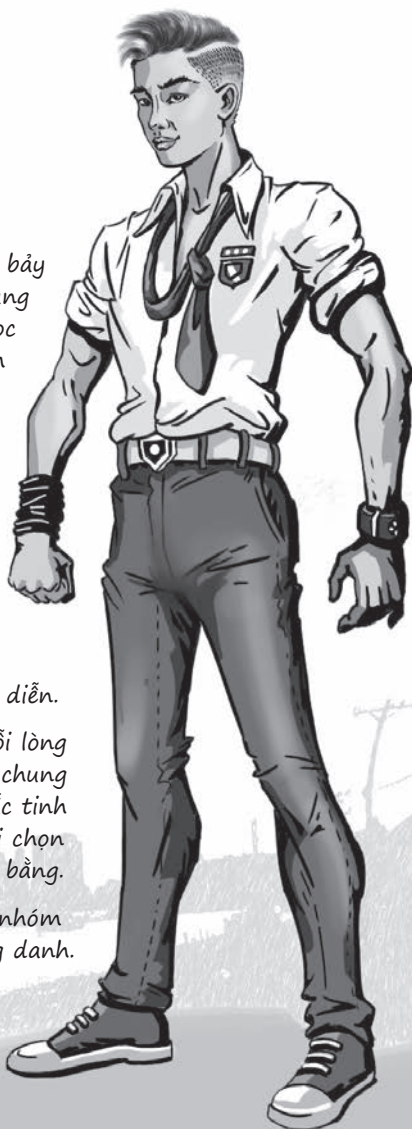
SƠN ĐẠI CA

16 tuổi, đẹp trai, cao một thước bảy
mươi hai, học lớp 11 trường trung
học Cao Bá Quát, có trình độ học
vấn cao nhất trong nhóm
Ngũ Quái Sài Gòn.

Ngoài tài thao lược của một nhà
tổ chức các cuộc chơi mạo hiểm,
Sơn sở trường hai môn võ
Karatêdo và Vovinam, thổi phi
tiêu tự chế cực kỳ chính xác,
đó là chưa kể trong những buổi
văn nghệ cây nhà lá vườn, hắn
sử dụng sáo trúc tuyệt vời không
thua gì nghệ sĩ biểu diễn.

Là một đứa trẻ nghèo, Sơn hiểu nỗi lòng
cha mẹ, sống có hiếu với gia đình, chung
thủy với bè bạn, nhưng là đại khắc tinh
đối với những kẻ ác, và những ai chọn
lối sống thiếu công bằng.

Hắn xứng đáng là đại ca của nhóm
Ngũ Quái Sài Gòn lừng danh.

THÚY BỤI

15 tuổi, xinh đẹp, ngỗ ngáo, thông minh khác thường, cao một thước năm mươi lăm, học chưa hết lớp 6 ở trường mồ côi đã phải tự học thêm kiến thức trường đời.

Tuy mang danh Thúy Bụi nhưng tâm hồn cô bé như tờ giấy trắng, cô chia sẻ vui buồn với lũ mèo hoang khu xóm đường ray xe lửa mỗi đêm và nhất là với ả mèo ranh mãnh lông tuyền một màu đen mà cô gọi là “Bé Mun”. Một Bé Mun không thể thiếu trong những cuộc phiêu lưu mạo hiểm.

Cô sống độc lập và ngẩng cao đầu như một bông lau phất phơ cho đến khi trở thành một nữ kiệt trong cánh rừng Ngũ quái khiến lũ tội phạm thất điên bát đảo.

QUYÊN TIỂU MUỘI

15 tuổi, ngộ nghĩnh hết một
búp bê, học lớp 10 trường
trung học Cao Bá Quát,
cùng trường nhưng khác
lớp với Sơn Đại Ca.

Với chiều cao một
thước sáu mươi, Quên
thừa sức làm bạn bè
cùng lứa ái mộ bởi
thân hình thon thả,
khuôn mặt xinh xắn, túi
tiền rủng rỉnh của một cô
gái nhà giàu biết thương
yêu đồng loại. Trong nhóm
Ngũ Quái Sài Gòn, Quên
Tiểu Muội có một biệt tài:
cô có thể nhái giọng
của bất cứ ai sau khi
tiếp xúc và nghe
tiếng nói của họ.
Chính năng khiếu
trời ban này đã mở
màn cho vô số thắng lợi
bất ngờ của cả nhóm.

Biệt thự yên tĩnh và sang
trọng của gia đình Quên
trồng toàn cây sứ, cô bé quả
là một nụ bông sứ lạ lùng.

THẠCH SẦU ĐỜI

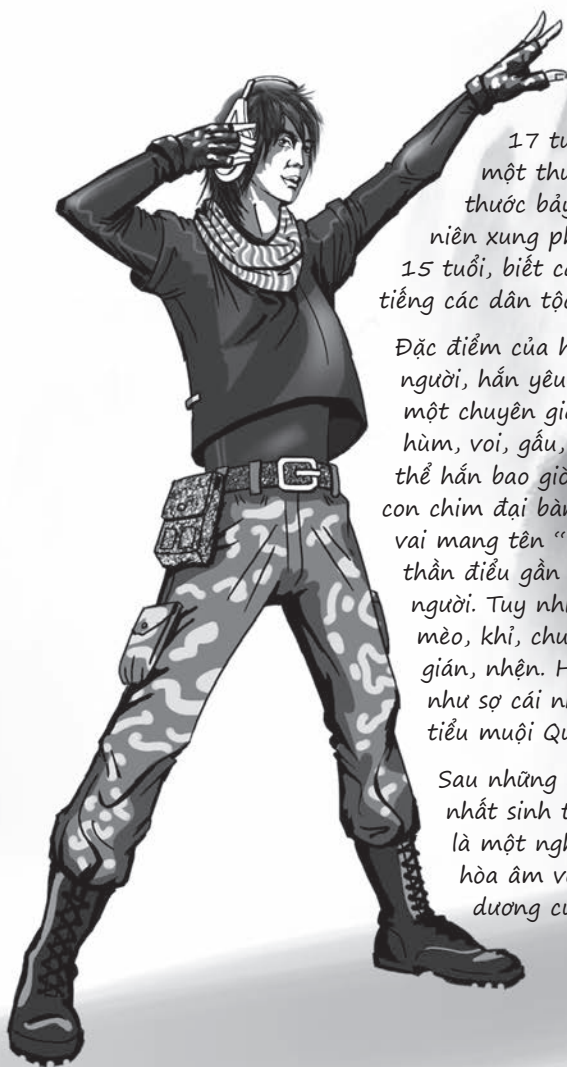

16 tuổi, kỳ hình dị tướng, giống một thân cây cao một thước sáu mươi lăm bị khô queo vì thiếu nước, trình độ vừa qua tiểu học, một nhân sự thường xuyên có ánh mắt... sầu đời.

Hắn luôn luôn nói ngược nguyên vọng hoặc sở thích của mình, chẳng hạn như vô cùng yêu đời lại tự vỗ ngực xưng... sầu đời. Trừ bạn bè trong nhóm, có lẽ ít ai biết rằng hắn đang phụng dưỡng một bà mẹ mù lòa và trung thành tuyệt đối với Thúy Bội bất chấp sẽ có ngày tận thế.

Hắn là chủ nhân bất đắc dĩ của con khỉ có tên "Tề Thiên", một quái khỉ mà thành tích quậy còn hơn Thạch Sầu Đời.

HOÀNG LÃNG TỬ

17 tuổi, nhỏ nhả hết một thư sinh, cao một thước bảy mươi, đi thanh niên xung phong từ năm 15 tuổi, biết cả tiếng Miên và tiếng các dân tộc thiểu số.

Đặc điểm của hấn cũng khác người, hấn yêu thú dữ và là một chuyên gia chinh phục hùm, voi, gấu, rắn, chó sói. Cụ thể hấn bao giờ cũng kè kè một con chim đại bàng quái đản trên vai mang tên “Búp”, một con thần điêu gần như hiểu tiếng người. Tuy nhiên, hấn rất sợ mèo, khỉ, chuột, rắn lùn, gián, nhện. Hấn sợ chúng như sợ cái nhìn búp bê của tiểu muội Quyên.

Sau những đặc vụ điều tra nhất sinh thập tử, hấn lại là một nghệ sĩ kèn môi hòa âm với tiếng sáo du dương của Sơn Đại Ca.

NGƯỜI ĐÀN BÀ BỊ NÉM ĐÁ

Đã lâu lắm rồi hai đứa mới có dịp lang thang phố xá với cái đầu nhẹ tênh như vậy. Phải nói là nhẹ như bông gòn, Sơn Đại Ca cảm thấy rằng mình đã hoàn tất mỹ mãn học kỳ hai và chắc chắn sẽ đạt số điểm tối đa ở các môn. Còn Quyên Tiểu Muội ư? Không riêng gì lớp 10 cô đang học, mà có thể nói cô là học sinh xuất sắc nhất của toàn khối 10 trường Cao Bá Quát.

Trời ạ, đối với những đứa trẻ quanh năm suốt tháng học gạo, học tủ ở các lớp chuyên, lớp chọn thì chẳng nói làm gì, vấn đề Bùi Thái Sơn và Đỗ Thị Thuyền Quyên là hai con thoi không ngừng quay qua các đặc vụ mạo hiểm, tay trái làm trinh thám gia, tay phải cầm bút cấp sách vở... thì quả là đáng để các phụ huynh ngả mũ.

Ngay từ sáng sớm, Quyên đã quyết định bỏ chiếc xe ga ở nhà phóng đến trường bằng xe đạp thể thao

để ăn mừng một năm học sắp kết thúc. Chính vì thế lúc tan trường trưa nay, hai chiếc xe đạp tình nghĩa “huynh muội” chạy song song với nhau trên con đường rợp bóng me rất dễ thương.

Sơn nói:

- Đôi khi một tiểu thư cũng cần di chuyển trên “xe máy không nhả khói” để ủng hộ môi trường trong sạch phải không Quyên?

Quyên cười:

- Tốc độ phát triển kinh tế thường tỷ lệ nghịch với sự thơ mộng. Nhiều lúc mình thèm lang thang đi bộ trên đường.

Sơn bắt chợt hình dung đến một nhân vật trong tiểu thuyết của nhà văn Pháp Mèrimê, hấn nhếch môi:

- Lang thang như nàng digan Carmen chắc?

- Ừ, lang thang như Thúy Bội.

Không như Carmen mà như Thúy Bội ư, vậy thì ai sẽ làm vệ sĩ hộ tống cô bé suốt chặng đường gió bụi sau này nhỉ?

Sơn bồn chồn:

- Người đi lang thang không mục đích rất hiếm thấy ở Việt Nam. Ngay cả những nhà hiền triết hay đạo sĩ cũng có âm mưu riêng.

- Ô, mình sẽ không giống cô nàng digan Carmen đâu.

- Nhưng “digan” đâu phải đều xấu. Quyên biết không, người phụ nữ digan có rất nhiều tài vật, thậm chí bí ẩn. Ở vùng Trung Á họ là những nhà phù thủy,

tiên tri, bói toán thần sầu. Ở châu Âu họ là những vũ công ưu hạng, những nghệ sĩ bôhêmiêng của điệu luân vũ Flamenco. Còn ở Sài Gòn họ sẽ tập nhái giọng như Quyên...

Quyên phản đối:

- Những điều đó không cứu họ khỏi số phận bị ném đá. Các bộ lạc hát rong làm xiếc ấy đối xử với phụ nữ dã man như thời trung cổ. Hừ, mình có đọc một cuốn truyện nói về cô nàng digan lẳng lơ bị ném đá đến chết bởi những người anh em của cô ta.

Sơn bật cười:

- Nghĩa là tiểu muội không đồng ý?

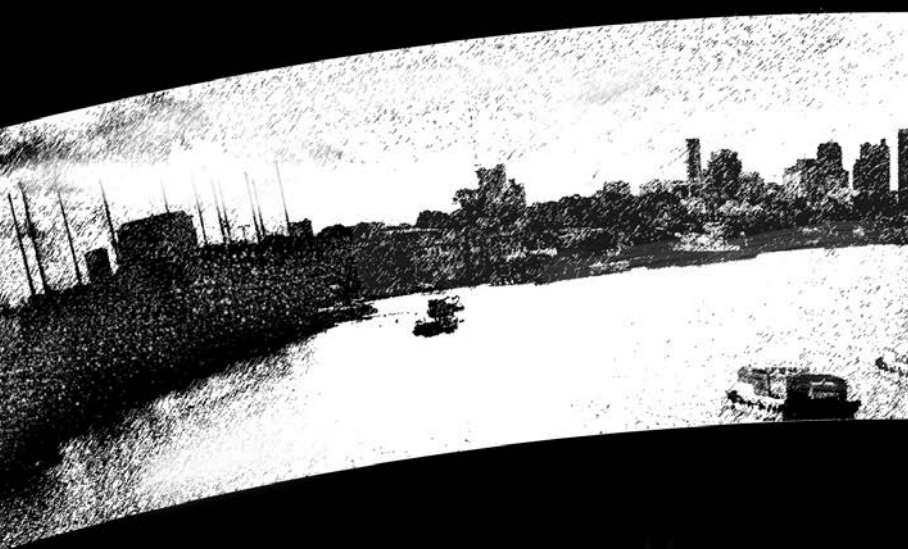
- Không. Đối với những người nghèo khổ, thiếu việc làm, bị xua đuổi thì lang thang quả là một bất hạnh. Bất cứ lúc nào họ cũng bị thu gom vào trường trại sau mỗi đợt chiến dịch, nghĩ cũng ngậm ngùi.

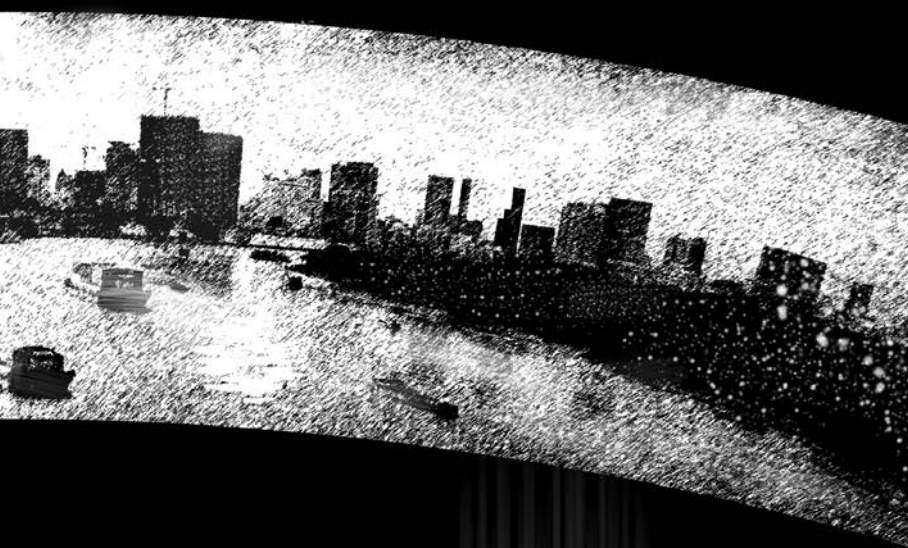
Cô bé chuyển đề tài:

- May mà những người lang thang ở nước mình chưa bị ném đá. Nào, tụi mình ghé vô công viên Tao Đàn liếc sơ vườn hoa lan mới khai trương tuần trước đi.

*

Công viên Tao Đàn là nơi đầu tiên Ngũ Quái Sài Gòn kết nghĩa kim bằng với nhau, thử hỏi Sơn và Quyên không bồi hồi sao được. Hai đứa dắt xe đạp lững thững vô cổng, chúng rạo rực bởi bao kỷ niệm dồn dập hiện về. Chỗ băng ghế đá lẻ loi này Hùm

Sáu Ngón, tướng cướp lừng lẫy nhất núi rừng Tây Nguyên kiêm phản đồ của võ sư Thiếu Lâm Tám Lục kiêm “đại ca cùng môn phái” với Thúy Bội đã từng ngồi chỉ đạo vua khi Tề Thiên đột nhập các tòa nhà cao tầng ăn trộm tài sản của bá tánh. Chỗ gốc cây cổ thụ đằng xa kia nữa, đó là nơi Sơn Đại Ca, Thạch Sầu Đồi, Quyên Tiểu Muội phục kích đón lõng Hùm Sáu Ngón còn trên ngọn bằng lăng um tùm lá ấy, là bãi chiến trường giữa đại bàng Bụt, mèo Mun và con khỉ Tề Thiên.

Sơn thì thầm:

- Tất cả như mới hôm qua, thấm thoát mà mình đã trải qua mười hai đặc vụ...

Quyên mím môi:

- Đừng nhắc đến những kẻ xấu như Hùm Sáu Ngón nữa, đại ca ạ. Vườn hoa lan nằm sau di tích Tháp Chàm...

Công viên Tao Đàn ngày thường không mấy ai có nhu cầu thăm thú hoặc giải trí, trừ hai đứa trẻ lang thang giữa trời đất quạnh hiu. Chúng thờ dài khi thấy hai cha con người mù chơi đàn cò dưới chân mô hình Tháp Chàm thu nhỏ, trước mặt là một cái nón lá rách ngựa bưng chờ bố thí.

Quyên lặng lẽ thả tiền lẻ vô nón rồi kéo tay đại ca sang chỗ khác.

- Tại sao họ không đến những địa điểm đông đúc nhỉ?

- Vì họ không chịu nổi cái nắng buổi trưa, vì họ thường xuyên bị đám đông xua đuổi. Họ là hai nghệ sĩ digan đích thực còn tồn tại.

- Lạ Chúa, ngoài bờ rào vườn hoa lan có một đám con nít xúm xít. Không hiểu chuyện gì...

- Quyên không thấy sao, bọn nhóc đang lượm từng cục sỏi để ném người đàn bà ăn mày ngồi xõa tóc. Trời ơi!

Sơn tỉnh hẳn người. Hắn giao chiếc xe đạp cho Quyên và lao vút tới bờ rào. Coi, một phụ nữ không thể đoán nổi già hay trẻ có nhân dạng hết sức dị thường đang nằm dài chịu đựng những viên sỏi, hòn đất ném vào mặt. Chung quanh người đàn bà đáng thương là đám con nít bụi đời trần trụi cười lên hô hố. Chúng nhảy múa như lũ thổ dân man rợ ăn thịt người và không ngớt hò reo.

- Mụ điên tui bay ơi. Ném đá cho mụ hết điên, ha ha ha.

Ở thành phố hơn năm triệu dân hàng ngày căng thẳng thần kinh vì tiền bạc cơm áo thì việc xuất hiện một số người điên cũng không có gì lạ. Cái lạ ở đây là người đàn bà điên quá đỗi hiền lành, bà hầu như không hề phản ứng trước chuyện mình đang bị đám nhóc hành hạ theo kiểu trung cổ, ngược lại bà còn hớn hờ ngóc đầu lên:

- Lượm cục đá nhỏ ném cho mẹ bắt nghe con, cục đá bằng cục kẹo bòn bon ấy, ôi đứa con bốn tuổi của mẹ...

Quyên há hốc mồm sùng sốt trong khi Sơn gào như sấm:

- Dừng trò chơi sát nhân lại.

Đám thiếu nhi bụi đời bịt lỗ tai trước tiếng hét “kia!” của kẻ can thiệp. Một thằng nhãi bụi con nhất nhíp nhíp giơ lên hộp đồ nghề đánh giày cười gằn:

- “Sư phụ” ồn ào quá, sư phụ mới thấy bả lần đầu nên tưởng bỏ chó thiết ra bả điên nặng... điên. Tụi tui hành nghề ở khu Tao Đàn, Kỳ Hòa chẳng lạ gì bả, bả cứ lê la đến mấy tòa báo đòi các cha nội phóng viên viết bài tìm con rơi...

Một thằng nhóc khác cười toe:

- Hì hì, ai mà biết bả giấu con rơi ở đâu hờ trời?

Quyên rùng mình:

- Các em còn biết thêm gì về bà điên chẳng?

Thằng nhãi cầm đầu nhe răng:

- Tiền!

- Cái gì?

- Thì tiền bồi dưỡng cho đám đánh giày tụi tui chó sao. Hôm nay ế độ đi đâu cũng gặp cha chú mang dép.

Đám bụi đời này hoàn toàn khác xa năm mươi đứa “đầu gấu lỏi con” môn đệ Thúy Bụi đã được giáo dục lo ăn lo ở tại trường mồ côi MƠ ƯỚC. Học sinh Xóm Đường Ray “lì đòn” hơn đám bụi đời này nhiều và dĩ nhiên cũng đạo đức hơn nhiều.

Quyên đầu dụi:

- Chị thực tình không muốn hối lộ để moi tin các em, hối lộ là một tính xấu...

- Quên ý nghĩ đó đi bà chị. Bà chị hoa hậu và sự phụ đẹp trai mà “xì đĩa” ra là tội tui “quay phim” mát trời.

- Phim nào?

- Thì phim về mụ điên. Bà chị khờ quá hả tội bay, hi hi hi.

Quyên không cần hội ý Sơn, cô dúm một tờ bạc mười ngàn vào tay thằng thủ lãnh. Nó hít lấy hít để tờ bạc màu đỏ:

- Bà chị biết điều hén. Bây giờ tội này “chiếu bóng” ghen.

Phải công nhận thằng tiểu tử chỉ huy đám nhóc đánh giày có năng khiếu kể chuyện tiểu lâm. Nó vừa phun ào ào vừa múa máy tay chân diễn tả khiến Sơn và Quyên không có gì để phàn nàn. Rõ ràng thằng tiểu tử đã “trả bài” tương ứng với thù lao của mình, nó chấm dứt bằng một cái nheo mắt khoái trá.

- Đó. Tui tóm tắt lại nghe. Hôm đầu tiên bà điên đóng đô ở công viên Kỳ Hòa tội tui ghi âm được một câu “con tàu thủy Hải quân cập bến vịnh Cam Ranh”, hôm bả dọn về Tao Đàn tội này lại nghe bả lải nhải “hu hu, tội nghiệp con trai bốn tuổi của tôi” rồi bả còn thêu thào về cái bánh... da lợn” nào đó.

Sơn choáng váng. Hắn chồm tới chụp vai thằng nhãi.

- Há? Bánh da lợn hay cái bột da lợn?

- Đau quá, buông tui ra. Hừm, bánh hay bột chẳng mắc mớ đến tui này.

Tên tiểu tử huyết sáo inh ỏi:

- Lặn ngay anh em. Mười đồng cứng tiền chùa đủ chấp năm tô cháo huyết ấm lòng chiến sĩ.

Đám đánh giày lấu cá bốc hơi trong vòng ba mươi giây. Ngoài hàng rào vườn lan lúc này chỉ còn Sơn Đại Ca và Quyên Tiểu Muội đứng ngơ ngác bên cạnh bà điên đã ngủ mất đất. Quyên rút khăn mù xoa quỳ xuống lau những vết bầm tím trên vầng trán người đàn bà khốn khổ.

- Bà ấy vẫn không nhúc nhích, người điên bao giờ cũng chẳng biết buồn phiền.

Sơn trầm ngâm. Trời ạ, mới hồi nãy hai đứa còn buột miệng nói chơi về số phận người đàn bà digan bị ném đá thì giờ đây “chuyện nhân tiền” đã hiện ra trước mắt. Hấn lắm bầm:

- Có thể chúng ta sắp dẫn thân vào một cuộc điều tra đó, Quyên à.

- Sao?

- Nếu tui mình chịu khó thống kê lại những gì thăng nhải đánh giày kể lẻ thì nội dung đại khái như sau: “Người mẹ bất hạnh này bị thất lạc đứa con trai bốn tuổi khi chiếc tàu hải quân tấp vào vịnh Cam Ranh. Chắc là đứa nhỏ bị mất tích trong đám đông lên bờ chen chúc. Dấu vết duy nhất để nhận diện đứa nhỏ là một cái bột lông heo tực bột da lợn. Phần da

nhám mọc lông xù xì ấy chắc nằm đâu đó trên cơ thể đứa nhỏ.”

Quyên bàng hoàng:

- Đồng ý. Cũng may đó là một cái bớt lớn chứ không phải một mụn cóc hay một nốt ruồi. Chỉ đáng buồn là câu chuyện đời xưa này đã xảy ra lúc tụi mình chưa đứa nào nằm trong bụng mẹ.

- Cái gì? Tiểu muội đã lập giả thuyết rồi ư?

- Đại ca quên chi tiết “Con tàu hải quân cặp vịnh Cam Ranh sao?” Đây chắc chắn không phải tàu giải phóng, trong những bài báo mà mình đọc ở thư viện trường Cao Bá Quát nói về những ngày sắp kết thúc chiến tranh cũng như các phim tài liệu ngày 30 tháng 4 năm 1975 chiếu trên truyền hình, người ta thường đề cập đến những chuyến tàu chở dân chúng tản cư từ Huế, Đà Nẵng, Quảng Ngãi. Có thể một trong những con tàu quân sự ấy đã cặp bến Cam Ranh và thả gia đình người đàn bà này xuống. Bà ta có thể là vợ một sĩ quan hoặc lính chế độ cũ, nhưng điều quan trọng nhất là đứa bé bốn tuổi thất lạc năm 1975 ấy nếu còn sống thì bây giờ đã hai mươi sáu tuổi.

Sơn không ngờ Đỗ Thị Thuý Quyên thông thái đến thế. Ái chà, trí tưởng tượng của cô bé siêu ời là siêu.

Hắn lặng người trong vài giây rồi cười áo khoác trùm lên người phụ nữ lớn tuổi nằm co quắp.

- Mình tính sao hở đại ca?

- Tiểu muội không thấy tôi chỉ còn áo thun sao. Chủ trương của nhóm Ngũ Quái Sài Gòn là giúp người hoạn nạn cô thế, tụi mình sẽ tìm cách giúp bà ta tỉnh táo cho dù đứa nhỏ bốn tuổi kia đã trở thành một kẻ xa lạ.

- Chúng ta sẽ mò kim đáy biển đại ca ạ.

- Nhờ tình mẫu tử của bà điên, chúng ta sẽ mò thấy cây kim. Tiểu muội tin chuyện thần thoại không?

- Tin. Không có chuyện thần thoại thì thế kỷ hai mươi thật vô nghĩa và chán ngấy.

NGÀY XUI XẼO CỦA MƠ

Cũng cùng thời gian đó, Thạch Sầu Đồi phóng xe đạp vô trường Mơ Ước như một con khỉ sút chuồng Sở Thú. Nó la lên chí chóc:

- Bó Lâm Thị Mộng Mơ!

Té ra cu cậu tính tìm kiếm người đẹp có đôi bím tóc lúc lắc, ở trường mồ côi ngoài nữ quản lý Mơ thì đâu còn ai để tóc trái đào hờ trời. Xui xẻo cho Thạch, kẻ ra tiếp nó lại là một... bà chằn. Còn phải hỏi, trên đời này Đào Phá Thạch sợ nhất là “bà chằn lửa” Thúy Bụi.

Nó ấp úng thấy rõ:

- Sao... sao lại là Thúy hả?

Nữ chủ nhân khu đường ray cười lạnh lẽo:

- Tìm ai, tại sao không thông qua bản cô nương?

- Ô ơ...

- Mơ huyền mờ phải không, cô ấy đã đi chợ Bến Thành với bà Hội trưởng Hội phụ nữ phường từ sáng.

- Ủm...

- Mơ là một quản lý có trách nhiệm chứ không rảnh rỗi như ông đâu. Cô ấy tuy không phải làm bếp nhưng vẫn cùng bà Hội trưởng bên Ủy ban đi chợ mỗi tuần một lần lo hậu cần dinh dưỡng cho năm mươi mạng nhi đồng con nít. Đáng lẽ ông nên noi gương Mơ siêng năng làm việc mới phải.

- Hừ, tôi vừa áp tải hai xe ba bánh nước đá giao cho khách sạn một bỏ xừ.

Thúy cắn một cọng tóc nhím lơ đãng:

- Thiệt không hả chuyên gia nói ngược?

- Lần này thiệt mà. Nè Thúy, Mơ mua sắm gì lâu quá vậy?

- Chẳng biết nữa, bà Hội trưởng đã về cách đây mười lăm phút với ba chiếc xích lô chở khảm rau quả và lương khô.

Thạch xuội lơ:

- Mơ không về ư?

- Con gái lâu lâu có dịp ra Sài Gòn khó về sớm lắm.

- Năn nỉ mà.

Thúy cười ngất:

- Nói vậy chứ Mơ nhờ bà Hội trưởng phụ nữ phường nhấn rằng nếu có một con khi biết nói tiếng người nào đó đến kiểm thì khuyên hẳn đừng nên sốt ruột. Cô nàng còn phải ghé chợ trời Sĩ Đa sắm cho hẳn dăm bộ xà lỏn áo thun chống cái nóng mùa hè.

- Á!

Thạch rú lên một tiếng cực kỳ cảm kích. Thúy Bội không nỡ chọc quê trái tim thổn thức của trùm du đảng Xóm Chùa, cô dặt tay Thạch thân mật:

- Thôi vô văn phòng bật tivi coi chơi. Hai giờ chiều có chương trình giải trí nước ngoài hay ác.

- Nhưng...

- Muốn đợi Mơ thì phải cầu đến tối. Ông không hiểu bạn gái ông sao, cô ấy gốc con gái biển xứ Cần Giờ nhập tịch thành phố là ở luôn trường mồ côi từ mấy tháng nay. Ông phải thông cảm cho người đẹp tỉnh lẻ dung dăng dung dẻ phố xá chứ?

- Ồ há, nhưng có bốn cái bánh ú trong túi áo tôi định tặng Mộng Mơ, để đến tối thì nguội ngắt.

- Hi hi, tụi mình cưa đôi. Bánh ú nhỏ xiu mà cũng bày đặt nịnh đầm, đúng là đồ khỉ.

Đào Phá Thạch đành quăng “xế điếc” vô nhà xe rồi lủi thủi đi theo khắc tinh Thúy Bội. Mặc kệ con nhỏ “chần lữa” bật tivi xem chương trình giải trí nước ngoài, Thạch Sầu Đời cứ nhắm mắt thả hồn mơ màng đến “dầm bộ xà lòn áo thun” mà Mơ nhín tiền túi tậu cho ông anh kết nghĩa. Tối chùng mở mắt ra nó mới tá hỏa tam tinh. Ma quỷ ạ, bốn cái bánh ú nóng hổi ngọt ngào đã biến mất tiêu chỉ còn tro đồng lá trên bàn thê thảm.

Nó đau khổ tru như sói:

- Đồ con gái ăn quà vặt không biết ngó trước ngó sau.

Thúy Bội cười khúc khích:

- Ở đời ăn vụng, nói thảm, nghe lén, dòm trộm là giống khỉ nhất.

- Hứ!

- Kể từ hồi có Mơ, ông cho tôi ra rìa, biết mà. Hồi xưa chôm chĩa được mớ trái cây nào của mấy bà ngoài chợ, tôi nhớ ông đều khúm núm kính dâng bàn cô nương.

- Trước khác, giờ khác. Xin nhường vai trò cận vệ lại cho Sơn Đại Ca.

Mặt Thúy đỏ au. Cô bé đánh trống lảng tặc khắc.

- Ê, coi kìa. Ảo thuật gia David Copperfield đang biểu diễn...

- Cha nội phù thủy đó xạo thấy mồ tổ. Thấy chưa, tivi biết tổng thành thử chuyển sang mục Nhấn tin. Thúy ơi...

- Suyt, tội mình theo dõi ba cái vụ nhấn người thân thử xem.

- Để làm gì hả bà chằn lửa?

- Biết đâu đằng sau tiết mục Tìm thân nhân là một cuộc phiêu lưu ly kỳ rùng rợn của kẻ thất lạc. Ông Thạch quên nghề nghiệp chúng ta rồi à?

Thạch thở nặng nề:

- Tùy bạn. Hà...

Lúc này trên khuôn hình vô tuyến lù lù hình ảnh bán thân của một con bé mũm mĩm nằm góc trái, góc phải là một hàng chữ lớn ghi rõ tên tuổi năm sinh. Người nữ xướng ngôn tàng hình cất tiếng nỉ non.

- “Tôi là Lưu Thị Nụ tìm con gái đã bỏ nhà đi sáu tháng nay tên là Lưu Thị Bông sinh năm 1984 tại Nghĩa Hành - Quảng Ngãi! Do bị kẻ xấu dụ dỗ, con tôi khi bỏ nhà đi có mang theo một số tiền lớn. Bà con cô bác ai thấy cháu Bông ở đâu xin báo về điện thoại và địa chỉ nhắn tin kèm theo. Tôi xin hậu tạ xứng đáng.”

Tiết mục tìm con chấm dứt một cách cay đắng lúc khuôn hình chuyển qua quảng cáo bột giặt, xe gắn máy và... Coca cola.

Thúy buột miệng một câu:

- Mới mười ba tuổi đầu đã bất hiếu.

Thạch cười ha hả. Nó đã tìm ra cơ hội rửa hận “bốn cái bánh ú”:

- Con nhóc này cũng có hai bím tóc sau ót giống Mơ và lại có một cái răng khểnh ở hàm trên giống Thúy. Chắc chắn, chắc là nó bắt chước hai bà chị đi giang hồ, hà hà...

- Trong đám nữ trường Mơ Ước không có ai quê Quảng Ngãi và có khuôn mặt trẻ thơ như Lưu Thị Bông. Ái chà, ai đã dụ khị nó đây?

Giữa lúc hai đứa bàn ra tán vào thì trước cửa văn phòng giám thị, một nhân sự quen thuộc hiện ra. Trời đất, người đẹp Lâm Thị Mộng Mơ của Đào Phá Thạch chớ ai. Cu cậu giụi mắt lia lịa trước chân dung náo nức của cô bé quản gia trường Mơ Ước.

Chớ gì nữa, mới ba giờ chiều mà nhan sắc Mơ ảm đạm như đêm tối. Hai bím tóc áo trái đào xổ tung, cô nói như muốn khóc:

- Anh Thạch chị Thúy ơi, mất hết rồi.

Hai đứa hoảng hồn dìu Mơ ngồi xuống ghế. Thạch chất vấn dồn dập:

- Sao, sao, bị móc túi hay bị thằng ma cô nào ăn hiếp, nói lên. Tôi sẽ nện cho chúng một trận nhừ tử...

- Hic hic...

- Thiên địa ơi, đã nói là không được ra Sài Gòn một mình, đi đâu phải có vệ sĩ chứ. Tại sao không kêu tôi? Giờ thì khổ chưa, sao hồi nãy không về chung với bà đỡ đầu trẻ em nghèo bên Ủy ban phường hả?

Mơ thút thít:

- Tại... tại em bận kiếm áo thun quần xà lỏn Sida ngoài chợ trời...

Thạch lặng người:

- Bọn mất dạy giết mấy bộ đồ Mơ sắm cho tôi rồi à?

- Không. Em bị một đứa con gái cướp chiếc khăn mùi xoa. Trong khăn là tiền đập bể con heo đất.

Mộng Mơ đúng là một con nai vàng ngơ ngác trước hàm răng sói xã hội đen đô thị. Thì từ thuở chào đời đến mười sáu tuổi, cô bé chỉ biết lênh đênh trên ghe máy cùng dưỡng phụ Lâm Bí Bo chứ nào biết Sài Gòn muôn mặt ra sao. Cô có thể soi ếch, bắt cua, săn cá trong đầm lầy Rừng Sát Cần Giờ như một... mỹ nhân

ngư, nhưng chuyện tiếp xúc với văn minh thành phố tất nhiên cô còn thua một em bé.

Thạch ân hận hơn ai hết. Ông thầy võ Lâm Bí Bo là anh em kết nghĩa với người cha quá cố của nó, nó coi ông như bác ruột. Ông thầy đã gửi gắm Mơ cho nó và nhóm Ngũ Quái Sài Gòn chăm sóc, thế mà...

Nó gầm gừ:

- Con nhỏ chôm chĩa đó thuộc băng đảng nào?

Thúy Bụi dịu dàng ra hiệu cho người bạn gái ngây thơ cứ từ từ mà kể. Mơ đã dần dần lấy lại bình tĩnh. Cô sụt sùi:

- Anh Thạch chị Thúy ạ, sau khi bà Hội trưởng về, mình bèn đi bộ trên hè đường Lê Lai. Mấy thím trong chợ Bến Thành nói ở đường Lê Lai người ta bày bán hàng Sida nhiều vô kể. Lúc đó nắng còn gắt nhưng mình cứ lầm lũi bước ngang một cái biu-đỉnh gì lớn ơ là lớn...

Thúy tủm tỉm:

- Khách sạn New World, đúng không?

- Đúng rồi, trước cửa khách sạn toàn những ông Tây bà đầm xí xa xí xồ. Mình nghĩ rằng đi hết khách sạn có lẽ gặp chợ trời Sida nhưng dè dặt chỉ thấy một công viên hoang vu. Trong công viên có khá nhiều băng ghế đá bỏ trống và hai đám đông xúm xít. Một đám đánh bài ăn tiền ngay trên bãi cỏ nói tục chửi thề kinh khủng, một đám thì lúi húi móc ra một đồng ống chích, kim tiêm...

Thạch rú lên:

- Đó là bọn phi xì ke....

- Em không biết họ phi xì ke, Thạch ạ, em chỉ thấy một đứa con gái mặt mày sáng sủa từ hai đám đông ấy phi... thân khỏi hàng rào công viên chạy đến chỗ em. Con nhỏ chặn đầu hất hàm hỏi em cần gì, khi em nói yêu cầu của mình thì con bé đòi coi tiền mặt.

- Trời đất!

- Nó nói rằng “Tui biết chỗ mới nhập hàng tàu Sida rẻ rẻ”, thế là trong lúc em mở khăn mùi xoa ra kiểm tra thì con bé quờ tay chớp rồi luồn lách băng qua đường biến mất.

- Con khốn nạn đó bằng tuổi Mơ hả?

- Cỡ mười ba tuổi là cùng.

- Đặc điểm hình thể ra sao?

Về chuyện này thì Mơ xứng đáng là một giáo viên sư phạm trường mầm con. Cô tả vanh vách:

- Khuôn mặt con bé tròn tròn mồm mĩm, lông mày rậm, mắt sáng, mũi gãy, môi mỏng. À quên, con bé có “một cái răng khểnh ở khóe môi trên” và “hai bím tóc lúc lắc”... Giọng nói nó kỳ cục lắm, trọ trẹ như tiếng miền Trung ấy.

- Tiếng Quảng Ngãi, đúng không?

Mơ trợn mắt ngạc nhiên:

- Có thể là tiếng người Quảng, nhưng lý do gì anh Thạch và chị Thúy dòm trừng trừng vô tivi dữ vậy?

Hai đứa hết sức ngỡ ngàng. Chúng không ngờ bản tin Tím thân nhân tình cờ phát trên truyền hình lại lợi hại cỡ đó. Giả sử không có bản tin nhắn của người mẹ quê mùa Lưu Thị Nụ tìm con là Lưu Thị Bông thì giờ đây con nhỏ nữ tặc giết tiền của Mộng Mơ thuần túy là một đứa vẩn vơ. Thúy vẫn còn bán tín bán nghi nhưng Thạch thì nghiêng rằng:

- Cuối cùng cuộc chơi của chúng ta cũng mở màn. Tím thấy con bé bất hiếu vô giáo dục kia là mình làm được một công hai việc.

Thúy gục gặc:

- Sự trùng hợp ngẫu nhiên này có giá trị ngang với bác học Archimède tìm ra sức đẩy của nước.

- Hừm, hơn cả Archimède và cỡ... “Actisô”.

Không để Mơ phải kinh hoàng lâu, Thạch Sầu Đồi kể lại từ đầu đến cuối cuộc viếng thăm bất ngờ của nó. Nó lịch sự không đề cập tới “bốn cái bánh ú” mà tập trung mô tả tấm ảnh bán thân Lưu Thị Bông cùng lời nhắn tin khẩn thiết của bà mẹ nhà quê trên truyền hình.

Cu cậu kết luận như đinh đóng cột:

- Chúng ta đã có cơ sở để đoán rằng tên tặc nữ mới gia nhập thế giới ngầm Sài Gòn đó là Lưu Thị Bông. Sau sáu tháng nuốt chửng tư trang tiền bạc của bà mẹ khốn khổ Lưu Thị Nụ, con nhỏ đã trôi về công viên gần khách sạn New World mưu sinh bằng nghề

giặt dọc. Hừ hừ, ai ngờ một đứa con gái hỉ mũi chưa sạch dám lập nghiệp tận Sài Gòn xa tít.

Thúy bổ sung tiếp:

- Khó mà có chuyện người giống người ở thời buổi mánh mung này.

Mơ bản thân:

- Mình không muốn quay trở lại nơi xấu xa ấy. Mình còn phải hướng dẫn các nhóc tì học chữ...

Mộng Mơ nói đúng. Bây giờ đã 3 giờ 45 phút, kể từ 4 giờ chiều trở đi năm mươi học trò phiêu bạt của trường mồ côi Mơ Ước sẽ lục tục trở về tổ ấm. Chúng rất cần bữa cơm chiều và tham gia lớp học bình dân sau một ngày lăn lộn kiếm sống khắp vỉa hè.

Thúy Bụi tư lự:

- Người nào việc nấy. Chuyện thu hồi sổ tiền bị mất là chuyện của nhóm Ngũ Quái Sài Gòn. Dù sao mình và ông Thạch đã đưa vô bộ nhớ bản mặt giả nai của con bé Lưu Thị Bông. Tối nay tivi thế nào cũng phát mục Tìm thân nhân một lần nữa cho xem.

Thạch Sầu Đồi bấm đốt ngón tay tính toán rồi ngửa lòng bàn tay vẽ vôi làm như trong đó chứa tấm bản đồ Sài Gòn thu nhỏ. Nó gi ngón trở vô lòng bàn tay trái lăm bắm.

- “Đường chỉ” này tượng trưng cho đường Lê Lai, “ngôi sao” kế đường chỉ là khách sạn New World, “dấu thập” nọ là công viên “phi xì ke”. Ô kê, ta sẽ tóm cổ con nữ tặc mini ngay tại “cái hố” giữa ngón út và

ngón áp út. Nào, lên đường ra chợ Bến Thành mau lên Lolita Thúy?

- Ô, sao lại chợ Bến Thành?

- Trời đất, đã là dân chôm chia ai lại quay về công viên tự nộp mình. Con nhỏ rúc vào chợ là cái chắc.

B a

ĐƠN ĐẶT HÀNG CHO HOÀNG LĂNG TỬ

Cũng trong ngày xúi quẩy đó, 6 giờ sáng sau khi làm vệ sinh cá nhân, Phan Thành Hoàng đã âm thầm bái bai Tổng hành dinh Ngũ Quái Sài Gòn phóng xe đạp về hướng Chợ Lớn. Lý do gì gã chỉ kịp hôn vội vàng lên mỏ con đại bàng Bụt rồi ba chân bốn cẳng trực chỉ “China city” một cách hối hả như thế nhỉ?

Xin thưa, trong túi áo sơ mi thời trang của gã là một lá thư đặc biệt “rớt” từ núi Ba Ngàn Mét. Tối qua ông đưa thư đã nhét vào tay gã, phong bì màu xanh dán tem đề tên người gửi là Tám Lục, vị chương môn Thiếu Lâm Bắc Phái ẩn cư. Hoàng Lăng Tử cực kỳ ngạc nhiên khi thấy tên người nhận là “Thần Y Hoa Đà A Man”. Tại sao người nhận là ông già thuốc Bắc người Tàu A Man mà không phải Vũ Thị Lolita

Thúy, con gái cưng của Tám Lục mới lạ chớ. Và tại sao bác Tám Lục không nhờ Thúy chuyển thư mà lại ghi rành rành “Phan Thành Hoàng chuyển gấp” thật hết sức khó hiểu.

Hoàng Lăng Tử đạp xe trong tâm trạng rối bời.
Gã lẩm bẩm:

- Hai ông thầy võ của mình và của Thúy Bội tính tình nghịch nhau như nước với lửa. Hồi sư phụ Đinh Kheo mình còn sống, thầy chuyên liên lạc bằng phong bì màu đỏ, giờ bác Tám lại chơi bao thư màu xanh. Tuổi già quả kỳ cục rối rắm.

Phong thư bí ẩn lòi mép nơi miệng túi ngó Hoàng như khiêu khích. Gã hiểu rằng mình có thể dùng thủ thuật mở ra mà người nhận chẳng hề hay, thì cái thằng mặt khỉ Thạch Sầu Đời từng hướng dẫn nghiệp vụ “xã hội đen” cho gã chớ ai, Đào Phá Thạch thừa khả năng “tinh báo” rút một lá thư trong phong bì “duyet” trước chấp luôn kính hiển vi sẫm soi tìm dấu vết vô ích của khổ chủ.

Hoàng lắc đầu:

- Mình khác thằng ranh mãnh đó. Nó không chừa một thứ gì để quây ra trò, nhưng đây là thư gửi cho Hoa Đà A Man, một ông già mình chỉ thấy sơ chứ chưa có cơ hội tiếp xúc.

Thực vậy, không riêng gì Hoàng Lăng Tử mà toàn bộ các thành viên trong nhóm Ngũ Quái Sài Gòn đều chưa có dịp hân hạnh đàm đạo với ông già A Man,

bạn cố tri của ông Tám Lục. Chúng chỉ biết qua lời ông Tám kể lại trước khi lên núi, rằng Hoa Đà là tên vị thần y tài giỏi nhất trong lịch sử Trung Quốc từng đòi “mổ óc” Tào Tháo chữa bệnh nhức đầu, rằng A Man là một người Việt gốc Hoa thuộc bang phái Triều Châu ngụ ở đường Hải Thượng Lãn Ông, rằng trong quá khứ đích thân A Man từng điều trị thành công cho hai lão sư phụ Đinh Kheo và Tám Lục sau cuộc tỉ thí tranh ngôi võ lâm cao thủ cách nay hơn hai mươi năm trước...

- Ông già Tào đáng kính trọng đó không hiểu mặt mày cổ quái thế nào, ái chà!

7 giờ sáng Hoàng Lăng Tử đã bước vào ranh giới của bang hội Triều Châu. Vùng Chợ Lớn xưa nay vẫn là nơi tranh chấp thế lực giữa hai bang hội lớn Triều Châu và Phúc Kiến. Các đội lân sư rồng hoặc các đội Sơn Đông mãi võ xuất xứ từ hai bang hội cũng mâu thuẫn quyền lợi nhau, họ không ngừng cạnh tranh ảnh hưởng khiến thế giới ngầm “Chợ Lớn City” một thời binh đao sóng gió.

7 giờ 15 phút Hoàng Lăng Tử dừng ngựa sắt trước một căn nhà rêu phong cổ kính nằm thụt sâu trong một ngõ hẻm. Theo con số ghi ở bì thư địa chỉ người nhận, chắc chắn căn nhà u ám này là nơi trú ngụ của Hoa Đà A Man. Cách ba mươi mét ngoài lộ cái là con đường Hải Thượng Lãn Ông tấp nập xe cộ. Hoàng hồi hộp đưa tay gõ mạnh vào cánh cửa sồi khép chặt:

- Cộc, cộc, cộc...

Gã chờ chưa tới mười giây, không phải cánh cửa sồi mà cửa sổ hé ra. Từ bên trong một người đàn bà trẻ đẹp tuổi chừng hơn hai mươi nhìn gã lấm lét, người đàn bà xinh như một công chúa bị cấm cung với tóc đuôi sam tết cực khéo vắt sau gáy. Hoàng nghe “công chúa Mãn Thanh” hỏi rụt rè:

- Anh... tìm... ai?

- Tìm bác A Man, thưa chị... Tôi tên Phan Thành Hoàng làm nhiệm vụ giao liên cho một người bạn cũ của bác A Man là bác Tám Lục. Chị biết bác Tám Lục chứ?

- Dạ... dạ biết. Bác Tám cũng là dân gốc Triều Châu. Mời anh Hoàng vô.

- Xin chị hãy gọi tôi bằng cậu hoặc chú em tiện hơn, tôi chưa quá mười bảy tuổi.

Khuôn mặt đẹp thần bí của người phụ nữ giãn ra.

- Ô, tôi cứ tưởng. Tôi tên Kiều A Lan, con gái của chủ nhân căn nhà mà cậu muốn tìm.

*

Người Tàu thật lạ lùng. Căn nhà A Man là một ví dụ điển hình nhất. Coi, bề ngoài thoát nhìn căn nhà xưa như một ngôi miếu cổ nhưng bước vào trong Hoàng chưng hửng trước phòng khách hiện đại không thua gì tiểu sảnh của nhà hàng Bát Đạt hay Soái Kinh Lâm.

Lần đầu tiên gã được thưởng thức Trăm Mã Trà nổi tiếng hoàng cung các triều đại phong kiến nhà Hán. Bàn chân Kiều A Lan nhỏ xíu như chân con nít, không hiểu bà chị dịu dàng có bó chân theo tục lệ chẳng. Hoàng chỉ sững sờ ngắm thiếu phụ tóc đuôi sam rón rén nhón gót sen bung khay trà ra, trên môi nở một nụ cười chúm chím:

- Cậu dùng thử Trăm Mã Trà, loại danh trà này gia đình tôi chỉ mời khách quý.

Hoàng bối rối, gã có vẻ hơi hippy và lạc lõng bởi cách phục sức “mô đen” của mình, đó là chưa kể tới mái tóc đuôi ngựa cột thun tròn teng.

- Tôi chỉ là một người giao liên, chị Lan ạ.

Gã đặt phong thư lên bàn trịnh trọng rồi nhấp một ngụm trà. Trời hời, Trăm Mã Trà quả là danh bất hư truyền, Hoàng Lăng Tử có cảm giác mọi hương thơm kỳ hoa dị thảo chạy từ cổ xuống đan điền nóng rực. Gã chất lưỡi:

- Tuyệt vời, nhưng rất tiếc tôi phải cáo từ đây.

Kiều A Lan ngơ ngác:

- Kìa cậu, cha tôi cũng sắp về. Ông ấy đưa cháu ngoại Kiều A Muối đến trường mẫu giáo Lương Quảng. Tôi không có quyền tiễn khách, nhất là khi khách có quan hệ với bác Tám Lục.

- Tại sao hả chị?

- Tại cậu không biết vai vế của bác Tám Lục trong cộng đồng người Hoa đó thôi. Ông Tám tên thật là

Hoàng Chí Lục, cựu bang trưởng Triều Châu cách đây gần ba mươi năm trước. Nhờ ông Tám dàn xếp mà cuộc chiến tranh giữa các thủ lĩnh Hoa Kiều sinh sống ở Chợ Lớn được giải quyết êm thấm. Cha tôi làm ăn không bị ai quấy rầy cũng nhờ ơn ông Tám, võ nghệ ông ấy khiến đảng Hắc Long bên Đài Loan và Hội Tam Hoàng Hồng Kông phải nể phục. Ông Tám là ân nhân gia đình tôi. Hôm ông ấy đến từ già cha tôi để tu thiền trên núi Ba Ngàn Mét nào đó với bác sư phụ người Thượng Đình Kheo, tôi núp sau tấm rèm nghe lén từ đầu đến cuối.

Hoàng điếng người:

- Tôi là học trò duy nhất của thầy Đình Kheo đây. Chị biết tin thầy tôi qua đời chưa?

A Lan cúi đầu:

- Cha tôi có nói lại, xin chia buồn muộn màng với cậu.

- Chị cho tôi tò mò một chút, cháu bé Kiều A Muối mà chị vừa nhắc có phải là...

- Vâng, cháu A Muối bốn tuổi là con ruột của tôi. Cha cháu là người Việt gốc Hoa làm việc ở sứ quán Việt Nam bên Trung Quốc. Một năm anh ấy chỉ về phép có một lần thành thử ông ngoại A Man cưng cháu như trứng mỏng.

Hoàng Lăng Tử còn định phỏng vấn tiếp người thiếu phụ tóc đuôi sam xinh đẹp nhưng lão gia chủ đã hắng giọng bước vào.

Ngược lại với vẻ khép nép của A Lan, ông già A Man có biệt hiệu “Thần Y Hoa Đà” cởi mở nồng nhiệt như bất cứ ông già Tàu nào bán bánh tiêu, giò cháo quẩy trên đường phố. Ông cao lớn bệ vệ trong bộ đồ bà ba đặc sản của người phương Bắc. Hàm răng đều tăm tắp của ông mở ra.

- Chào khách quý, chào con gái A Lan.

Hoàng lễ phép đứng lên:

- Dạ, cháu là đệ tử thầy Đinh Kheo.

A Man vuốt râu:

- Ngồi xuống đi Hoàng Lăng Tử. Tôi biết cháu lần nhóm bạn cháu, các cháu đáng cho già này kính nể lắm.

Ông quay sang con gái:

- Cha đã đưa cháu A Muối đến nơi đến chốn, cha còn đợi con bé lắm lắm chạy vô lớp Chồi mới yên chí về đây. Bây giờ con làm ơn ra nhà sau để cha nói chuyện với chú em Hoàng.

Khi Kiều A Lan rón rén rút lui, hai người đàn ông một già một trẻ ngồi đối ẩm bên cạnh ấm Trảm Mã Trà bất hủ. Hương vị trà cùng với huyền thoại “chặt đầu ngựa” Tứ Xuyên để lấy trà ướp sẵn trong máu thần mã đã làm Hoàng kinh dị nhưng sự vốn vã của gia chủ lại càng làm Hoàng kinh dị hơn. Coi, A Man không hề cầm đến phong thư màu xanh mà chỉ hỏi han sức khỏe của từng thành viên nhóm Ngũ Quái Sài Gòn.

Ông nói:

- Ta không có duyên hạnh ngộ với các cháu nhưng ta vẫn còn nhớ như in. Hôm con bé Thúy Lolita sum họp gia đình nhìn mặt cha ruột Henry và mẹ ruột là bà Vũ Thị Tây Thi trên nhà hàng nổi, ta cũng có mặt. Ta không nói chuyện với các cháu mà chỉ đàm đạo với dưỡng phụ Tám Lục của con bé Thúy bởi ngày hôm sau ông Tám đã lên núi Ba Ngàn Mét. Ông già thật quái đản, một thời rửa tay gác kiếm đi đập xích lô còn hôm nay thì lại bay tuốt lên thâm sơn cùng cốc.

A Man chép miệng nói tiếp:

- Cũng may Lolita Thúy đã lãnh hội hết tinh hoa võ học chân truyền của Thiếu Lâm Bắc Phái, con bé chắc ngộ dữ thần hả cháu, nó là dân con lai mà. Ông Tám nói với ta rằng: thằng Bùi Thái Sơn đa dạng nhất trong năm đứa vì nó được kết hợp bởi hai môn võ chính phái Không Thủ Đạo, Việt Võ Đạo chưa kể một số chiêu thức bí truyền KungFu do ông Tám truyền thụ riêng. Thằng Đào Phá Thạch cũng tăng tiến vượt bậc nhờ đích thân ông thầy Aikido Lâm Bí Bo hướng dẫn pha trộn Hiệp Khí Đạo vô môn võ khí mà nó luyện sẵn. Chỉ có cháu là thiệt thòi hơn cả, cháu thuộc dòng tà phái nhưng tâm hồn trong sạch như tờ giấy trắng. Đáng tiếc sư phụ Đinh Kheo qua đời bất tử chưa truyền đạt cho cháu những tinh hoa của bí thuật Yoga.

Hoàng Lăng Tử rung động:

- Cháu vẫn giữ cuốn bí thuật Yoga, bốn đứa biết võ trong nhóm cháu đã từng tập theo sách sư phụ.

- Không ổn. Tính tình Đinh Kheo lắt léo lắm, biết bao nhiêu đạo sĩ luyện Yoga đến già mà vẫn chưa tự nhắc nổi thân thể ô trọc của mình. Ta và Tám Lục đều hiểu tính nết Đinh Kheo, chắc chắn phong thư này liên quan tới việc đó đây.

Ông già Tào mở phong thư đọc lớn:

- “Kính chào Hoa Đà Thần Y Chợ Lớn kính mến, ta có món nợ cần phải trả với thằng Phan Thành Hoàng, nhờ nó dẫn đường mà bây giờ ta có nơi ăn nhàn sâm, nơi thở sương mù, nơi ngủ chiếu rơm trên núi Ba Ngàn Mét. Thằng cha Đinh Kheo chết rồi mà chưa hết ác ôn, lão bỏ lại cuốn cảm nang Yoga cho thằng nhỏ Hoàng định xúi thằng nhỏ không lấy vợ, sống cuộc đời thần tiên như lão. Luyện Yoga là tâm định, đúng thế. Tuy nhiên đâu phải vì vậy mà thằng Hoàng phải cạo đầu đi tu không biết đến tình yêu. Ta vừa nghiền ngẫm ra một phương pháp tập Yoga thần diệu tâm bất định mà vẫn thành tựu. Việc này ắt phải nhờ tới Hoa Đà tiên sinh kính mến, người hãy đả thông kinh mạch Nhâm, Đốc cho thằng Hoàng. Thiết tưởng việc này chẳng khó khăn với tay nghề y học uyên bác của người. Người chỉ cần tốn chút thời gian là thằng Hoàng sẽ trở thành một “đạo sĩ 17

tuổi đẹp trai vô địch”. Người chịu giúp ta trả món nợ tình nghĩa với thằng cháu chú. Xin cảm ơn Hoa Đà A Man trước”.

Lá thư chấm dứt. Phan Thành Hoàng xúc động không nói nên lời. Giọng A Man vang lên nhẹ nhàng:

- Rõ ràng đây không phải là ý người mà là ý trời. Cháu chịu khó xuống mặt đất cùng ta một chút nghen. Ta nghĩ rằng với trình độ võ công của cháu, chúng ta chỉ tốn khoảng vài giờ là mọi thứ xong xuôi.

Ở Xóm Đường Ray, cuộc khởi hành ra chợ Bến Thành của Thạch Sầu Đồi và Thúy Bụi bị đình chỉ đột ngột bởi Sơn Đại Ca và Quyên Tiểu Muội bất ngờ nhào vô cản cứ.

Tiếng của Sơn sang sảng:

- Chúng ta cần họp gấp, thưa quý vị. Một cuộc họp liên quan đến việc tìm người thân thất lạc.

Thạch ngổ ngàng:

- Phải con nhỏ Lưu Thị Bông vừa gia nhập làng mánh mung chôm chĩa trên tivi không? Con quý đó tự thất lạc...

- Không. Xuống tầng hầm đi. Đối tượng là một người mẹ bị điên, bị lũ nhóc đánh giày ném đá trong công viên Tao Đàn trưa nay mà tao và Quyên đã gặp. Đứa con bốn tuổi bị lạc hai mươi hai năm trước của bà ta hiện giờ đã hai mươi sáu tuổi.

Bốn đứa kéo rốc nhau xuống tầng hầm. Hai vợ chồng tỷ phú người Pháp Henry, Alice thật khéo thiết

kế. Bất chấp ngoài trời mùa hè nóng chảy mỡ, dưới Tổng hành dinh nhóm Ngũ Quái Sài Gòn, khí hậu không làm con người rịn mồ hôi. Sơn Đại Ca thay mặt cho Quyên kể lại cuộc hội ngộ với bà điên vô danh, hẩn kết luận:

- Tôi đã hy sinh một cái áo sơ mi đắp cho người mẹ khốn khổ ấy nhưng bù lại tôi đã thu hoạch bước đầu nhân dạng của đứa trẻ mất tích tại vịnh Cam Ranh. Đó là “cái bột da lợn” cư trú vĩnh viễn trên da thịt không tài nào cắt bỏ được. Hy vọng cái bột lù lù trên mặt hay trên cườm tay hơn là trốn sau lớp quần áo.

Thạch cười:

- Sự thất nghiệp làm con người ta buồn chán, nghĩ ngợi lung tung. Đây đại ca, bộ mày và Quyên điên hay sao mà quay ngược về “thời đại đồ đá” năm 1975 khi chúng ta chưa sinh ra. Trời đất ơi, hơi đâu tin lời một bà điên lảm nhảm qua trung gian của lũ nhóc đánh giày ẩu tả. Bà già ăn xin kia có thể điên vì nguyên nhân khác chứ nào phải nguyên nhân mất con. Hi hi hi, làm sao tìm được một gã đàn ông hai mươi sáu tuổi mang trong mình cái bột lông heo giữa cuộc đời gió bụi.

- Tao khó mà tin đó là sự thực.

- Nhưng tao và Thuyền Quyên tin.

- Nghe đây Sơn, chuyện của tao và Thúy giản dị và thực tế hơn nhiều. Lâm Thị Mộng Mơ vừa bị một nữ tặc mười ba tuổi ở khu vực công viên Lê Lai giật sạch

tiền đi chợ, điều thú vị là mặt mày lẫn giọng nói trợ trợ của con nhỏ lưu manh đó giống hệt con bé xuất hiện trên truyền hình trong mục Nhấn tin tìm trẻ lạc.

Thạch Sầu Đồi hào hứng tường thuật lại nội dung bản tin trên tivi cùng sự xui xẻo của Mơ rồi huýt sáo:

- Đại ca và Quyên Tiểu Muội thấy chưa, vụ điều tra tìm nữ tặc bỏ nhà ra đi bụi đời của tụi này cụ thể hơn vụ đứa con bốn tuổi của bà điên xa lắc. Hì hì, có gì hai vị không cùng tháp tùng với mình và Thúy ra chợ Bến Thành một chuyến.

Sơn nhìn Quyên trầm ngâm. Hai đứa còn do dự chưa biết tính sao thì chuông điện thoại trong hăm reo vang. Nhanh như cắt, Bùi Thái Sơn chụp máy. Hắn hớn hờ ra dấu các bạn kẻ tai sát ống nghe.

- Hoàng Lăng Tử gọi, chẳng biết có chuyện gì...

Từ bên kia đầu dây, giọng của Hoàng biến đổi lạ lùng:

- Mày hả Sơn, mọi người có đủ không. Hừ, tự nhiên tao bị kẹt lớn.

- Sao?

- Tao đang ở trong một hóc bà tổ đường Hải Thượng Lãn Ông, nhà của bác Hoa Đà A Man đấy. Số là bác Tám Lục trên núi Ba Ngàn Mét nhờ tao chuyển một lá thư cho vị thầy thuốc người Tàu. Lá thư bàn đến việc đả thông kinh mạch Nhâm Đốc cho tao để sớm đạt thành tựu bí thuật Yoga. Bác A Man chịu giúp tao, bác ấy gần như kiệt sức sau hơn bốn tiếng đồng hồ hao tổn nguyên khí dưới mặt thất. Trong khi tao

và bác ấy đang tỉnh tóa phục hồi sức lực thì một tai họa xảy ra...

Sơn liếc mắt gật gù với các bạn. Hấn nín thở:

- Mà đã gọi là tai họa thì hẳn phải nghiêm trọng.

- Ủ, con bé dễ thương Kiều A Muối bốn tuổi, cháu ngoại của Hoa Đà A Man bị kẻ lạ bắt cóc tại trường Mẫu giáo Lương Quảng.

- Trời ơi...

- 12 giờ trưa nay, bà Hiệu Trưởng run rẩy gọi phân báo tin cho mẹ A Muối là chị A Lan, con gái bác Hoa Đà. Tội nghiệp, bà chị xinh đẹp tóc đuôi sam đã ngắt xiu. Trong nhà giờ như có đám tang ấy.

- Lạ Chúa, hiện thời đã gần 4 giờ chiều, mà không làm được gì trong suốt khoảng thời gian dài đằng đẳng đó sao?

- Tao đã làm vượt sức mình, đại ca ạ. Ngay từ khi nhận hung tin, tao đã lên đường càn quét khắp vùng Chợ Lớn, chụp cổ khá nhiều tên đầu gấu người Hoa để hỏi thăm tung tích đứa bé bị bắt cóc nhưng vẫn hoài công. Bọn anh chị người Hoa thề độc rằng “chúng có thể làm sát thủ nhưng không bao giờ bắt cóc một đứa con nít vô tội”.

- Tao nghĩ rằng chúng nói thiệt tình. Hướng điều tra của mày coi như trật lất.

- Nhưng vụ Kiều A Muối bị bắt cóc là có thực, lỡ một ông trùm chệt nào phản phé lời thề ấy thì sao: Mày nên nhớ vùng “China city” này có hai bang hội

gầm ghè lẫn nhau. Hoa Đà A Man lại là một người Triều Châu chính gốc.

- Tao hiểu cuộc chiến tranh huynh đệ tương tàn đó. Nào, những người lớn ở trường Lương Quảng đã khai ra sao?

- Theo lời kể của một bà bán cóc, ổi trước cổng trường mẫu giáo Lương Quảng thì một thằng đàn ông xa lạ xuất hiện lúc 11 giờ 30 phút với chiếc hộp đồ chơi điện tử con nít trên tay. 11 giờ 35 phút tên “mẹ mìn” ấy tranh thủ giờ ăn trưa của các em bé lững thững vào cổng gọi tên Kiều A Muối ra nhận quà tặng. Không hiểu y dụ dỗ con bé thế nào mà cô giáo lẫn bảo vệ lẫn bà bán trái cây đều không thấy A Muối và y đâu nữa.

- Chậc chậc...

- Mà y chỉ biết chất lười thôi à, thái độ cẩu thả của nhà trường quả là đáng ngờ, phải không?

Sơn trả lời sau mười giây:

- Đã từ lâu Sài Gòn xóa sổ những tên “mẹ mìn” bắt cóc con nít đòi chuộc mạng nên các cô giáo và phụ huynh thiếu đề phòng cảnh giác. Ừm, hiện giờ công an phường, quận đã biết chuyện tệ hại này chưa?

- Rồi. Một mặt họ truy lùng dấu vết hung thủ một mặt họ “đặt hàng” cho tao khi biết tao là một thành viên Ngũ Quái Sài Gòn.

- Đơn đặt hàng rất đúng lúc. Số là tụi tao đang chuẩn bị nhử neo theo dõi hành tung một tiểu yêu

nữ giựt dọc thì lại gặp nỗi khổ tâm của mày. Tao có lại suy nghĩ tạm thời: Thứ nhất, gã bắt cóc rõ ràng nắm lai lịch em bé Kiều A Muối, thậm chí y biết A Muối là cháu ngoại của thần y A Man và ham thích đồ chơi điện tử nên sửa soạn mỗi chài chu đáo. Thứ hai, để am tường đường đi nước bước của thân nhân em bé, chắc chắn y đã mai phục gần cổng trường mẫu giáo Lương Quảng từ lâu. Theo tao, mày khỏi cần hành quân xa mà cứ nắm gáy bọn tội phạm hàng xóm địa phương là ra hết.

Bên kia đầu dây, Hoàng Lăng Tử thở phào.

- Cám ơn cao kiến của mày, hừ, không tìm được em bé thì bí thuật Yoga chẳng còn giá trị gì nữa.

Gã bạch diện thư sinh cúp máy. Sơn cau mày nhìn các bạn.

- Các biến cố đến dồn dập, chẳng cái nào ăn nhập cái nào. Mọi thứ bắt đầu rối tung.

Thúy Bụi lim dim đôi mắt tím:

- Theo tôi, chưa chắc vụ Hoàng Lăng Tử nặng ký hơn hai vụ kia đâu. Ông Hoàng tìm em bé bị bắt cóc còn con bé giựt đồ có khả năng tên là Lưu Thị Bông thì làm sĩ tốt cho một băng đảng ma túy, cờ bạc. Sơn Đại Ca nói đúng: Đã từ lâu thành phố không còn vụ bắt cóc nào có sao bây giờ lại tái diễn trò ăm trẻ thơ giấu biệt để tống tiền, phải chăng tên “mẹ mìn” muốn làm một vố kiếm vốn rồi giải nghệ. Còn nữa, lý do gì

thủ phạm không phải là đàn bà mà lại là một gã đàn ông vốn khó gần gũi với một em bé gái. Thiệt rắc rối.

Thạch lâm nhảm:

- Sương mù bao quanh chúng ta tối ba lớp. Lớp đầu là câu chuyện lạ lùng của bà điên, lớp thứ nhì là con lỏi mười ba tuổi chồm chứa, lớp thứ ba là tên bắt cóc mất dạy. Hừm, phải chi ba lớp sương mù cùng có chung một nguồn gốc thì đỡ biết mấy.

Quyên Tiểu Muội cười bí ẩn:

- Mình có linh tính ba vụ cùng chung một hung thủ. Rồi các bạn sẽ xem.

CĂN NHÀ KHÔNG SỐ

Năm 1997 cả thành phố như lên cơn sốt nhà. Dân tứ xứ kéo về đô thị ùn ùn khiến đất đai trở nên có giá. Hai triệu dân cư trú trước giải phóng thì căn xúng chú chứa hơn sáu triệu người tất nhiên thổ địa cũng không chốn nương thân. Trong tình trạng dỏ khóc dở cười thiếu đất sống ấy, những kẻ thúc thời nhìn xa trông rộng hấp tấp dời đô ra ngoại ô càng xa càng tốt. Không hẹn mà họ cùng gặp nhau trên vùng đất đỏ heo hút, nơi đường sá chưa có tên, nơi đồng ruộng và văn minh không hề đổ kị với nhau. Chỉ trong vòng sáu năm trở lại đây khu vực “chó ăn đá gà ăn muối” từ các hương lộ Bà Quẹo chạy dài lên Tây Ninh nhà cửa mọc lên như nấm. Chính quyền sở tại không thể quản lý nổi nhân khẩu, họ mặc nhiên chấp nhận tình trạng “nhà không số, phố không tên”

và thỉnh thoảng mở một cuộc kiểm tra dân số cho đúng luật.

Dân số ở đây thì miễn bàn. Trí thức lơ vận có, nhà thơ hết thời có, khoa học gia đứng đường có, du đảng ăn cướp có và tất nhiên mại dâm ma túy cũng có luôn. Ban ngày ở đây ra đường ít ai dòm mặt nhau, ban đêm lại càng đèn nhà ai nhà nấy sáng. Còn phải hỏi, toàn dân lưu lạc ở nhà không số giống nhau, gõ cửa lầm một tay tổ xã hội đen là kể như đời tàn.

Chính vì nếp sống dửng dưng như vậy, thành thử một vài người lướt ngang nghe tiếng trẻ con khóc trong căn nhà không số nguy nga chẳng màng để ý. Căn nhà nằm trên địa thế rừng rợn đã đành nhưng chủ nhân của nó còn rừng rợn hơn. Coi, căn biệt thự hai tầng ấy chiếm một vị trí chẳng giống ai. Mang tiếng lộng lẫy nhưng sau lưng là con rạch hôi thối đầy chất thải hóa chất, còn trước mặt đi hơn năm mươi mét mới đụng một căn hộ láng giềng. Căn biệt thự thiếu địa chỉ danh chính ngôn thuận ấy y chang người chủ của nó. Bà con khu này ai cũng hải hùng y. Y hầu như là lãnh chúa ngầm ở đây với biệt danh “Lùn Mặt Lạnh”.

*

Trên chiếc ghế kiếu “xô pha Ý”, Lùn Mặt Lạnh chồm lên chồm xuống ngắm nghía con mồi mới thu hoạch của mình. Tiếng khóc hu hu của con mồi khiến

y bực bội chửi thề liên tục. Hên là y đã đóng cửa ba lớp bí bùng tính từ ngoài vào trong. Y chỉ áy náy một điều là hồi nãy quên đóng cửa sổ, nhưng xét cho cùng cũng chẳng sao. Thần dân ở khu mèo mả gà đồng này có nghe tiếng con nít ré cũng đổ dấm can thiệp. Chớ gì nữa, chộc giận y là bị tru di tam tộc có ngày.

Con mồi của y có tên là Kiều A Muối.

Tội nghiệp em bé bốn tuổi còn thêm sữa bú, bé khóc đến nổi khản cả giọng trên nệm giường trong lúc hai cổ tay mũm mĩm bị trói chặt. Giờ thì em bé chỉ còn biết nấc. Tiếng nấc làm Lùn Mặt Lạnh điên tiết. Y đứng phắt dậy co giò đá tung con búp bê điện tử trong hộp đồ chơi làm cái hộp bay tuốt lên trần nhà. Con búp bê rớt xuống tứ chi bị phân thân khiến em bé người Hoa hoảng hồn im thin thít.

Lùn Mặt Lạnh gào như heo bị thọc tiết:

- Không cầm mồm là tao nhét giẻ vô họng, nghe chưa?

A Muối co rúm người khiến Lùn Mặt Lạnh được đà làm tới. Y tự chế tạo một con tam bành thực sự, trông mắt vằn vện gân máu của y lỗi hần, y tỉnh bơ cho bọt mép nhễu lòng thông.

- Chẳng ai muốn bắt cóc mày, hiểu chưa? Một thằng ma cà bông gần trường Lương Quảng đã điểm chỉ mày cho tao và nói rằng nhà mày giàu nứt đất đổ vách. Gã nói rằng mày rất khoái búp bê điện tử làm tao phải tốn hai trăm ngàn đồng mua đồ chơi dụ

mày ra khỏi cổng trường. Tao cóc hiểu tại sao thằng ma cà bông đó lại ghét gia đình mày đến thế, tao đã ém mày trong nhà gã đến tối mịt mà gã cũng chẳng đòi tao một cái thù lao. Gã chỉ muốn tao đem mày đi thật xa cho khuất mắt. Hic hic, vậy là bố mày giàu lắm hả, làm việc ở Đại sứ quán Việt Nam bên Trung Quốc thì hẳn “nhân dân tệ” đầy nhà. Bố mày muốn mày trở về an toàn phải trả cho tao mười cây vàng, hiểu chưa?

Các cơ thịt nơi hai khóm mép Lùn Mặt Lạnh giật giật, y thở hồng hộc như đang bị đòn tra tấn. Trời ạ, dễ chừng y mới sút chuồng từ nhà thương điên Chợ Quán ra, nếu không phải dạng tâm thần sao y lại hùng biện lê thê trước em bé bốn tuổi chớ.

Y gào thảm thiết:

- Mày không phải là đứa nhi đồng đầu tiên bị tao bắt cóc đâu. Cách đây hai năm tao đã suýt ăn thịt một thằng nhóc nếu cha mẹ nó chẳng chịu nhả tiền chuộc mạng. Thằng nhóc đó có lẽ cũng bằng tuổi mày, nó cũng mê đồ chơi điện tử và cũng bị tao dụ bằng phương pháp tương tự. Cha mẹ nó còn nổi tiếng hơn ông bố mày nữa. Nghe đồn mẹ thằng bé là ca sĩ còn cha là diễn viên điện ảnh. Hic hic, sao tao ngu quá hồi đó chỉ lấy có tám cây vàng, phải chi tao giác ngộ đồng tiền mất giá để nâng lên mười cây như hôm nay thì hic hic...

Lùn Mặt Lạnh ngừng “lên đồng” để soi gương. Y nhún nhảy thân hình cụt ngùn của mình trước chiếc tủ kính cực kỳ hoành tráng. Bất giác y sờ tay sau gáy và giật thót người.

- “Miếng thịt” tởm quá xá...

Kiểu A Muối không thể hiểu nổi. Bé lùì sát mé giường dựa lưng vào tường mà run bần bật. Lùn Mặt Lạnh rất thích con mồi của y hoảng loạn kiểu đó, y tiếp tục màn độc diễn trước em bé như đang thao thao bất tuyệt trước đám đông.

- Mà biết không, cách đây hai năm tao làm “mẹ mìn” với sự trợ giúp của vợ tao còn bây giờ tao cóc cần ả nữa. Hai năm trước tụi tao cần tiền mua đất xây nhà, còn hôm nay tao đi bắt cóc là để dần mặt mụ vợ. Mà biết con “Huệ Phong Tên” chứ, ả là bà xã tao, ả y y làm bà chủ một nhà hàng chẳng chịu chi tiền cho tao, ả khu khu ôm lấy cái két sắt bắt tao ở nhà hít thở con rạch ô nhiễm thúi hoắc đằng sau biệt thự. ả là con vợ cực kỳ dã man và khốn nạn. Huệ phong Tên ơi, lần này tao đã qua mặt mày, tao sắp có mười cây vàng bỏ túi mà không cần vay hỗ trợ, hic hic...

Lùn Mặt Lạnh phun nước bọt phì phì mà không ngờ rằng hai bàn chân y đang giẫm lên nhau. Y vừa nhắc rằng tối trước là đầu đã chúi nhủi. Đầu y nện xuống đất một cú nháng lửa. Cú va đập thê lương không tình thương ấy khiến Lùn Mặt Lạnh tỉnh người. Y ngo ngác chúi bọt mép.

- Chết bà nội tao rồi, này giờ tao lỡ nói gì với con mỗi hả?

Y đấm ngực bình bịch và mừng húm khi thấy con mỗi chỉ là em bé người Hoa tuổi mới lên tư. Hic hic, nếu vậy thì không sao. Y rầu rĩ bò như chó lại chiếc ghế sofa gieo tẩm thân lùn xuống mà... thở dốc. Trong một giây, y có cảm giác dĩ vãng hiện ra ở đằng sau gáy.

*

Dĩ vãng của y tối om như đường hầm. Vậy nè, y chỉ lơ mơ biết được thân thế của mình lúc toàn bộ gia đình xuất cảnh sang Mỹ mà không cho y đi. Năm ấy y mới mười lăm tuổi. Hôm tiễn những người mà y cho là ruột thịt ra phi trường, y đã khóc như mưa.

Cha y nói:

- Nín đi thằng khùng. Mày không phải là con đẻ của tao, tao và vợ tao khổng lồ thế này chẳng lẽ lại hạ sinh một thằng lùn như mày. Mày chỉ là một đứa bé bị bỏ rơi trong dòng người chen chúc điên cuồng ở vịnh Cam Ranh lúc xe tăng quân giải phóng ập đến. Thậm chí tao chẳng biết tên họ của mày, vì tình nhân loại tao đã lượm mày trong một vũng nước mưa và nuôi mày cho đến tận hôm nay. Không tin, mày thử nhìn các con tao xem, đứa nào cũng cao lớn phổng phao đẹp đẽ chó ai dị hợm như mày. Mày chịu nín rồi hả, tốt lắm. Làm con nuôi phải biết điều chó, bảo

lãnh cho mày qua Hoa Kỳ để tao xấu hổ với người ngoại quốc hay sao?

Mẹ y nhẹ nhàng hơn:

- Cha con nói đúng đó. Mẹ đã đặt tên con là Nguyễn Văn Lùn dù con không phải là máu thịt của mẹ. Xét cho cùng mẹ cũng không nỡ để con bơ vơ khi cha mẹ ra đi, chính vì thế con hãy nhận lấy gói tiền này. Đó là nửa số tiền mẹ bán căn nhà giao cho con làm vốn. Con hãy giữ nó để quay ngược về Cam Ranh mà dò hỏi tung tích những người sinh đẻ ra con. Biết đâu chừng cha mẹ ruột con vẫn còn sống.

Y cầm chặt gói tiền thổn thức:

- Hồi đó con mấy tuổi?

- Cỡ bốn tuổi. Ngay khi lượm được con, gia đình tức tốc vô Sài Gòn sinh sống cho đến bây giờ.

Máy bay cất cánh. Cuộc nói chuyện hồ hững kết thúc. Nguyễn Văn Lùn lủi thủi vẫy xích lô quay về ngõ căn nhà mà y đã mười một năm nương náu vừa thay chủ mới và chửi một câu độc địa:

- Đời không nhìn tao thì tao cũng đếch nhìn đời.

Lùn đã nói là làm. Y đã “không nhìn đời” suốt từ mười lăm tuổi đến hôm nay. Với gói tiền gia bảo trên tay, y chẳng những không tìm về nguồn cội mà thản nhiên quăng vào những đêm ăn chơi trác táng. Y kết giao đủ mọi thành phần bất hảo trong xã hội để trả thù. Trả thù ai làm sao y biết, chỉ biết rằng ban ngày

y ngồi sòng bạc, lê la từ quán còn ban đêm rúc vô những nhà trọ bình dân ở các bến xe.

Tiền cạn, tình chiến hữu cũng tan. Y tự nâng cấp mình từ một tên móc túi hạng bét lên cương vị vua trấn lột khách qua đường bằng chiếc Honda SS50 đã xoáy nòng tốc độ. Bảy phi vụ đầu tiên y thành danh Lùn Mặt Lạnh, phi vụ thứ tám y lìa bỏ danh hiệu vừa tạo được để vô nhà giam nhận hộ khẩu mới.

Lùn Mặt Lạnh ở tù đến năm hai mươi hai tuổi thì được chuyển qua trường thanh niên xây dựng cuộc sống mới Xuyên Mộc. Y nhẹ cả người, còn phải hỏi, nơi mang tiếng là rừng thiêng nước độc này đối với y hấp dẫn biết bao. Ở đó sau giờ lao động cải tạo, y không phải chiến đấu cùng lũ đầu trâu mặt ngựa để giành chức trưởng phòng, ngược lại y có quyền tham dự những đêm sinh hoạt văn nghệ giao lưu giữa học viên nam và học viên nữ.

Có điều học viên nữ lên đây cũng toàn thứ chần ăn trần quẩn. Nội nào úp vung nấy, Lùn Mặt Lạnh lựa mãi mới chiếm được một ả giang hồ có biệt hiệu Huệ Phong Tên. Bữa ra ngoài rừng lén lút hẹn hò nhau, y hết hồn nghe người tình mới quen phát biểu:

- Chuẩn bị “đưa” khỏi trại.

- Kỳ cục vậy. Ở đây tình quá trời, chẳng bị đánh đập cũng chẳng sợ đói. Hai đứa kết hôn trường cũng tổ chức giùm.

- Cái gì, dân anh chị mà ăn nói dở ẹc. Con này chỉ nâng khăn sửa túi thằng nào chịu chơi thôi. Ê, biết tại sao mà đời gọi tui là Huệ Phong Tên không? Vì mỗi lần uống rượu đế, thay vì gặp mỗi nhậu con này ực nguyên một ca nước lã hứng từ phong tên công cộng. Anh đúng là ếch ngồi đáy giếng, con Huệ Phong Tên lỡ chịu chơi là chơi tới cùng.

Y đau đớn bật lỗ tai lại:

- Im đi. Tôi không muốn nghe quá khứ đứng đường của em. Tôi cần một... tổ ấm.

- Hắc hắc, cần một tổ ấm thì “gô hom” chớ cấm sào ở chỗ khỉ ho cò gáy này làm gì. Anh Lùn Mặt Lạnh à, em khám phá một điều “đua” êm đềm hết sảy. Phía sau cầu tiêu nữ là một đám cỏ lau, sau đám cỏ lau cao mút chỉ là con đường mòn “nô” bảo vệ gác. Đêm nay hai đứa mình hô biến để kết nghĩa vợ chồng nghe.

Cuộc vượt ngục của Lùn Mặt Lạnh năm ấy xuôi chèo mát mái. Y và Huệ Phong Tên thắng về Sài Gòn ngồi bó gối dờn nhau trùng trùng. Hai đứa thôi miên nhau còn hơn Chí Phèo thôi miên Thị Nở, đứa lùn mã tử đứa mặt rỗ hoa.

Huệ búng tay cái chóc:

- Tụi mình cần số vốn lớn. Anh Lùn dám chơi không?

- Chơi!

- Vậy thì mình sẽ bắt cóc thằng con bốn tuổi của một cặp vợ chồng nhà giàu lấy tiền chuộc mạng. Cặp

vợ chồng này là nghệ sĩ tên tuổi nghen, hồi đó em có bang giao với con nhỏ người ở nhà vợ chồng nghệ sĩ, con nhỏ đầy tớ hay ăn cắp vặt nên bị đuổi phải “đi khách” hàng đêm ở đường Huyền Trân Công Chúa. Nó tiết lộ với em các sơ hở...

- Tiết lộ gì?

- Rằng ông bà chủ cũ của nó xịn tiền lắm. Xịn nhưng mà bần. Đưa đón thằng con học trường mẫu giáo bằng xe hơi nhưng đổ bỏ tiền mua đồ chơi robot điện tử cho con. Thằng nhóc mỗi lần thấy con nít hàng xóm chơi là khóc thê thảm.

Mất Lùn Mặt Lạnh sáng rực.

- Nghĩa là anh sẽ nhử thằng bé bằng cái hộp đồ chơi?

- Ô kê, anh có nhiệm vụ dụ khị thằng nhóc ra khỏi trường, còn em sẽ đưa con mồi về chỗ giấu. Chúng ta sẽ đòi họ chung mười cây vàng chuộc mạng.

- Mười cây nhiều quá, tám cây thôi. Mình phải chiếu cố đến đời sống... nghệ sĩ.

- Cũng được. Em đã tính kỹ cách để qua mặt mấy ông cóm. Em quá rành tẩy chết nhát của lũ nhà giàu, mình biên thư dọa chặt tay chặt chân hoặc “móc mắt chà giấy nhám” thằng bé là thế nào chúng cũng im thin thít. Để ngăn ngừa chúng báo cảnh sát, em đang tính kèm theo thư tống tiền mấy ngón tay bằng cao su của một con búp bê. Bảo đảm chúng nhìn thấy là lên cơn rét Bắc Cực gấp.

- Ổ là là, hoan hô diệu kế của em. Em là yêu quái động Bàng Tơ còn anh khờ như thầy tu Tam Tạng. Ê, nhưng lấy được tám cây rồi, tội mình sẽ làm gì?

- Đồ ngu. Lên đất địa Tân Bình lập nghiệp chó gì nữa. Ở Sài Gòn dạo này dân lang thang nhập cư đang kéo lên ngoại ô Tân Bình ùn ùn. Mình tranh thủ lúc đất đai còn chưa có giá, mua ngay một miếng mở nhà hàng bình dân chó sao. Hắc hắc, mảnh mung chôm chia là nghề ruột của Huệ Phong Tên, em dư sức điều khiển các ả đứng đường Huyền Trân, Tú Xương, Mã Lạng. Em chỉ hô một tiếng là các ả đầu quân răm rắp. Từ kỹ nữ biến thành tiếp viên, con nào lại chẳng khoái.

- Hừ, anh sợ phải nằm ấp một lần nữa lắm.

Mặc kệ Lùn Mặt Lạnh lo lắng, kế hoạch bắt cóc trẻ con của Huệ Phong Tên vẫn được tiến hành. Coi, cặp nhân tình trời đánh đã dàn trận đầu vào đó. Với tám cây vàng thu hoạch được, chúng mua một mảnh đất um tùm cỏ năng, cỏ lác giá chưa tới hai cây. Năm cây xây dựng một hắc điểm nguy trang và lót tay cho một nhân viên nhà đất địa phương thoái hóa. Một lượng vàng cuối cùng chúng dành để chiêu binh mãi mã. Công việc làm ăn phát đạt đến mức chưa đầy một năm chúng đã lên được căn biệt thự nguy nga hai tầng sát con rạch đen ngòm.

*

Đôi cánh dĩ vãng rụng xuống, Lùn Mặt Lạnh chĩa cái nhìn lơ lơ về Kiều A Muối. Con nhóc trường Lương Quảng lại bắt đầu thổi khúc nhạc xé ruột lần thứ hai. Y cúi tiết:

- Riết rồi con mụ Huệ Phong Tên không ngó ngang gì tới ta nữa. Đồ lằng loàn, bản mặt rỗ bẩm sinh của mày có trét phấn dày cộm cũng chẳng ma nào can đảm cặp kè đâu. Mày tính bỏ ta mồ côi ở đây để đủ đa đủ đốn bên nhà hàng chác?

Dòng máu điên của y sục sôi. Y hầm hầm tiến về phía chiếc bàn “phọc mi ca” bên trên có đặt máy điện thoại.

- Tao sẽ triệu hồi mày về nhà nện cho một trận. Đừng tưởng phất quá nhanh mà quên bằng thằng kếp lùn mã tử này. Tao sẽ chứng tỏ cho mày biết thế nào là “Lùn mà lối” Huệ Phong Tên ạ.

Bàn tay ngắn ngủn của y chưa rỏ vào ống nói, A Muối đã gào lên như sắp chết đến nơi. Tiếng ré thảm nào của đứa “con tin tí hon” khiến Lùn Mặt Lạnh mất hứng. Y lăm bẩm:

- Ồ... mà khoan đã. Lúc này ta cần một vú em dỗ con bé nín khóc vẫn hay hơn.

VÚ EM BẮT ĐẮC DĨ

Nhà hàng Mê Ly tối nay khách khứa ra vô nườm nượp. Ngay ngoài cửa là hai thằng mặt rô làm nhiệm vụ bảo kê kiêm giữ xe liên tục bận rộn như con thoi. Bất cứ chiếc xế nổ nào của khách, chúng đều quay đầu xe trở ra, đít xe giấu vô trong che lấp bảng số để ngăn ngừa các sự cố bất tử. Chúng quá rành những bà xã theo dõi chồng để đánh ghen đột ngột cũng như quá thừa kinh nghiệm đối phó với những nhân viên an ninh “chìm” điểm danh bảng số xe của các tay chơi. Cho dù bà chủ có hối lộ đầy đủ nhưng nghề mặt rô hề phạm sai lầm là có thằng đầu gấu khác trám vô liền. Trời ạ, bỗng lộc một tuần của chúng bằng lương tháng giám đốc chó đâu có ít.

Đứng từ chính diện nhìn vào, nhà hàng mang bảng hiệu Mê Ly rõ ràng nổi bật nhất khu bia bọt,

karaokê bình dân “gác tay”. Ánh đèn đủ màu rực rỡ nhấp nháy cứ như ả đàn bà lim dim mắt “mê ly” chào khách. Công nghiệp giải trí ngoại thành tiến bộ như hỏa tiễn, nếu không thì tại sao trong vòng vài năm kể từ ngày đặt viên đá đầu tiên, con Huệ Phong Tên trốn trại Xuyên Mộc bỗng rùng mình thành một bà chủ tầm cỡ.

Đố các nữ chiến hữu ngày xưa nhận diện ra Huệ. Ê nào, đằng sau chiếc quầy tính tiền luôn luôn có một cô gái đứng bấm máy tính. Sau quầy là một tấm rèm, sau tấm rèm nhưng là giường bà chủ chứ sao. Trên chiếc giường nệm mút lò xo dày ba tấc, bà chủ nhún nhảy thân hình đầy đà đếm bạc xoèn xoẹt chẳng ngại tay. Mặc dù đã bật máy lạnh đến số tận cùng, mồ hôi người đàn bà tội phạm vẫn tuôn ra như tắm. Chưa ăn mừng sinh nhật hai mươi bốn tuổi, y thị đã vô mánh dài dài. Vô mánh đều đều kiểu này thì có rồi chẳng rồi chịt cách mấy, y thị cũng thừa sức nuôi cả tá “kép nhí” mở mồm nịnh hót.

Huệ Phong Tên sửa lại đầu tóc, nhét mớ bạc cao nghệu xuống gối, chỉnh sơ sơ bộ xương xám Hồng Kông rồi ngoác cặp môi đỏ chót gào to:

- Quầy đâu?

Cô gái ngoài rèm tức tốc buông chiếc máy tính chạy vào xun xoe:

- Em đây chị Huệ.

- Mày nhắc phen hỏi Tổng đài điện thoại coi thị trường kiểu hối hôm nay bao nhiêu rồi đổi cho chị Huệ mày đồng tiền này nha.

- Dạ, em biết mà. Em sẽ đổi tất cả thành đôla Mỹ.

- Mày hợp rơ với tao đó. Cứ ngoan như vậy chị sẽ cho ngồi quầy khỏi phải rửa chén rửa ly hoặc tiếp khách như bọn mọi rợ kia.

- Chị Huệ à...

- Sao?

- Con nhỏ Bông đi từ sáng tới giờ vẫn chưa thấy mặt mũi.

- Cái gì hả, nó xin phép tao đi chợ Bến Thành mua son phấn cho tập thể đám tiếp viên mà. Con nhỏ tiểu ma đầu này chưa lần nào dám qua mặt tao, tao cứ tưởng xế trưa là nó đã về rồi, chẳng lẽ con Bông bị trục trặc...

- Hay là con Bông bị lộ tung tích. Hồi này em coi tivi thấy bà Lưu Thị Nụ tìm nó trên vô tuyến đấy.

Huệ Phong Tên giật mình. Y thị có cảm giác bị mất đi một trăm gờ ram mỡ trên tấm thân nóng nín.

- Không thể có chuyện tào lao như vậy. Tên trùng tên là thường. Và lại con nhỏ đó ranh ma lắm. Hồi đó tao đi du lịch Huế dùng xe dọc đường mua sắm ở chợ Quảng Ngãi, chính con nhỏ Bông đã bám và nằng nặc đòi theo tao. Nó thấy tao ăn mặc lộng lẫy nên muốn đổi đời nhà quê cho giống đàn chị. Mày biết không, mới mười ba tuổi đầu mà nó đã thuộc

một câu tiếng Mẽo không hiểu học của ai. Nó bi bô “I love you very much” suốt làm tao bật cười.

- Rồi chị Huệ tuyển nó hả?

- Nó không xin theo, tao cũng tuyển. Tao du lịch để “một công hai việc” mà. Phải tuyển mộ thêm tiếp viên nhí thay thế lớp “già quá đất”. Có điều đặc biệt là con Bông này trời gằm hơn tao tưởng nhiều. Nó khoe rằng từng cúp cua trốn học với lũ con trai trong lớp để lên coi phim đồi trụy người lớn, nó còn nói nếu tao chấp nhận bảo kê đời nó, nó sẽ “chà đồ nhôm” chôm đồ nhà giao cho tao giữ làm tin. Mèn dec ời, tao đành gặt đầu cái rụp để xem thử.

- Và nó chôm thiệt?

- Ủ. Khi chiếc xế hộp tao thuê du lịch đường dài sắp chạy thì con bé nhào lên. Tao giả vờ hê với ông tài xế rằng nó là bà con rồi cho nó vi vu từ Huế vô tuốt Sài Gòn. Con nhỏ chì nhưng đáng tiếc còn vị thành niên quá chưa ngồi bàn cà kê với khách được, tao buộc phải bổ sung nó xuống bếp để phụ con Lụa Trà Vinh rửa chén. Ăn chừng vài tạ gạo tao bảo đảm con Bông sẽ lừng lẫy trong nghề cho coi. Thử hỏi mới chừng ấy tuổi đời nó đã biết ôm mộng làm giàu thì cỡ khi trở mã, chắc mẩm nó sẽ soán ngôi tao để trở thành bà chủ.

Cô gái ngồi quây chung hứng:

- Ai ngờ con nhỏ Bông thành tích thiệt. Chỉ tội nghiệp con Lụa, nó rên muốn thấu trời. Bữa nay đông khách ăn nhậu, một mình nó rửa không xuể.

- Hừm, rồi tao sẽ đưa con Bông te tua một trận biết thân. Phải chi nó khờ như con Lụa đỡ cho tao biết mấy. Con bé này ở Trà Vinh lên Sài Gòn học may để giúp gia đình, được tao hướng mắt xanh mời vô phụ việc nhà hàng nó mừng như chết đi sống lại.

- Chị nói vậy mà em thấy chẳng phải vậy. Con Lụa có vẻ không hợp với quán Mê Ly, mỗi lần em xuống ăn cơm nó đều đưa mắt dòm em buồn hiu.

Huệ Phong Tên cười ngất:

- Hắc hắc, vài năm tới nó và con Bông sẽ nếm mùi đời thôi. Lúc ấy mày sẽ thấy hai đứa quậy mát trời ông Địa. Thôi nha, tao xuống nhà bếp ủy lạo tinh thần con Lụa một chút.

Bà chủ mới phát của nhà hàng Mê Ly mở gói trên nệm giường giao một đồng bạc đã xếp thành cọc cho cô gái đàn em rồi đứng đỉnh dờn gót ngọc. Đúng lúc đó chuông điện thoại ở quầy ré lên.

*

Huệ Phong Tên nhắc phen mà mặt mày thất sắc. Cô gái ngồi quầy phát hoảng lùi lại sát góc tường sợ bị vạ lây. Mà quả nhiên cô nàng bị vạ lây thật. Bà chủ quát the the:

- Mày biến ra trước cửa với mấy thằng bảo kê được không?

- Dạ, dạ...

Khi chung quanh không còn kẻ nào tò mò, Huệ Phong Tên mới giậm chân thình thịch. Y thị hét âm ỉ:

- Anh đã kể xong chưa, hả Lùn Mặt Lạnh?

Giọng đàn ông bên kia đầu dây cực kỳ hả hê:

- Rồi. Nghĩa là tao quyết định bắt cóc con bé học trường mẫu giáo Lương Quảng trong Chợ Lớn để kiếm mười cây vàng lặn lưng chơi. Ai bảo mày không chi tiền cho tao ăn nhậu lãng quên đời du đấng.

- Đồ khốn, tôi cấm anh mở miệng “mày tao” với con Huệ Phong Tên này, hiểu chưa?

- Anh hiểu mà em, dưới trướng em lúc này toàn bọn mặt rô đầu gấu. Hừ hừ, tao sẽ ăn thịt chúng.

- Đừng ghen tuông vợ vẩn nữa. Anh đúng là một thằng điên từ lúc mới đẻ ra, dám anh điên quá nặng nên bà già anh bỏ rơi anh hồi bốn tuổi.

- Chó chết, ai cho phép mày khui lý lịch của tao hả, tao là con hoang thì mắc mớ gì mày.

- Mắc mớ đấy. Anh là chồng hờ của tôi kia mà. Tôi không thích có một thằng chồng khùng khùng man man lúc nào cũng đòi xé xác những đứa con nít bốn tuổi để trả thù dĩ vãng. Tôi nói cho mà biết, anh không ưa lũ con nít nhà giàu thâm kệ bố anh, nhưng chuyện bắt cóc con bé Kiều A Muối đem về đây là hoàn toàn hồng bét.

- Sao lại hồng bét?

- Trời đất, quán Mê Ly của chúng ta đang phát ngon lành mà anh nữ rước hiểm họa về nhà. Anh không

biết rằng cóm sẽ truy lùng tung tích con bé bị bắt cóc và phăng lần ra cái hang ổ bia ôm đất mối của chúng ta hay sao. Khốn nạn hết sức, bứt mây động rừng rồi Lùn Mặt Lạnh ơi, ngay sáng sớm mai tôi muốn anh phải hoàn trả con Muối về gia đình nó.

- Mày... mày, à mà em, em vừa nói gì thế? Anh... anh phải trả con mối à, vậy là anh toi luôn mười cây vàng sắp tới sao?

- Trả ngay con bé vào sáng sớm mai, rồi tôi sẽ chi tiền cho anh xài thả cửa.

- Nhưng lần em xúi anh bắt cóc hai năm trước đâu có công an cảnh sát nào can thiệp.

- Đồ ngu. Đó là vì chủ nhà quá sợ cho sinh mạng con họ nên chịu thương lượng riêng với chúng ta. Lần này đừng hòng, đáng lẽ anh phải hiểu lúc rách khác với lúc lành chớ. Lúc rách mình sẵn sàng liều mạng nhưng bây giờ đã phủ phê rồi thì anh phải biết phòng thủ, hiểu chưa?

Lùn Mặt Lạnh nuốt nước bọt ừng ực. Y hoàn toàn vỡ mộng.

- Anh hiểu rồi, bà xã tối cao ạ. Chắc chắn, không có em bên cạnh anh dễ bị chap “dây thần kinh số tám” lắm. Có lẽ những ngày tới anh phải đăng báo nhấn tin tìm cha mẹ cho đời đỡ cô đơn.

Huệ Phong Tên hết ý kiến. Y thị thở dài thườn thượt.

- Càng ngày anh càng khùng hoảng nặng nề. Đăng tin tìm người thân bây giờ thì ông bà già anh đã ra

người chín tuổi. Thứ đồ con bắt hiểu hai mươi hai năm ròng rã.

Tiếng khóc rung rức nổi lên trong ống nghe khiến y thị rùng mình. Giọng bà chủ quán Mê Ly nhẹ hắt đi.

- Anh khóc hả Lùn Mặt Lạnh?

- Ừ tao khóc cho cuộc đời chó đẻ không cha không mẹ của tao đồng thời tao khóc giùm cho con bé Kiều A Muối.

- Sao?

- Con A Muối bị tao trói tay đang khóc bù lu bù loa này giờ mà tao không biết cách nào dỗ, hic hic...

- Chết mồ tổ, cởi trói nó ra mau.

- Tao có tháo dây nó vẫn khóc. Hic hic, tao là đàn ông chó đâu phải vú em.

Huệ Phong Tên chờ người. Trong một giây con nhỏ Lụa Trà Vinh thấp thoáng hiện lên trong đầu y thị. Y thị nói hỗn hển:

- Được rồi, anh làm ơn cầm mõm lại đi. Tôi sẽ sai con Lụa đang rửa chén dưới bếp qua đó để làm bà vú.

- Hic hic...

Huệ Phong Tên đập máy cái rầm. Ả quày quả lao về phía một căn phòng dài đen đóm tù mù được ngăn cắt bằng những bức bình phong bản thủ. Tiếng ả réo ngang sư tử rống:

- Lụa đâu, ra đây bà chủ biểu.

Coi, một con bé đầu tóc bù xù mặt mày tái mét bước ra. Con bé co rúm tấm thân gầy nhom sụt sịt:

- Bà chủ ơi, con không biết ngồi uống bia với người lớn đâu. Bà cho con xuống bếp nấu nướng.

-Ồ ờ, bữa nay đông khách thiếu đào, tao điều đại mày vô làm quen thôi mà. Mày không cần xuống bếp.

Con bé mười ba tuổi khóc òa lên vì hiểu lầm câu nói của Huệ Phong Tên:

- Cho con về quê làm nghề may, con không dám nhậ chung với cha chú đâu, hu hu...

- Cái gì, ai bắt mày nhậ chớ. Nè, con biết nhà má Huệ rồi phải không, ở đó ngoài ba Lùn còn một em bé bốn tuổi khóc nhè nữa. Con có bốn phận làm vú em đỡ con bé nín khóc và cẩn thận là phải biết im lặng, nghe chưa?

NỮ TẶC MINI

Khác với dự kiến ban đầu, Sơn Đại Ca và Quyên Tiểu Muội không tham gia cuộc truy tìm hung thủ giết tiền bạc trong chiếc khăn mùi xoa của Mơ vì một lý do giản dị: 8 giờ tối nay nhà Thuyền Quyên có khách, khách viếng biệt thự Bông Sứ quan trọng đến nỗi Quyên cầm ống nghe mà không ngớt phập phồng.

Cô bé lặp đi lặp lại:

- Má nói sao, những nhà nghệ sĩ đến nhà chúng ta hờ má?

Giọng bà Vỹ Dạ bên kia đầu dây chắc nịch:

- Chính là sự kiện đặc biệt này mà má phải gọi phen đến trường mô cô Mơ Ước để nói chuyện với con, có phải tụi con đang ở dưới căn cứ ngầm dưới lòng đất không hả?

- Không ạ. Tụi con đã trôi lên mặt đất, đứng cạnh con trong văn phòng quản lý là Sơn Đại Ca, Thạch Sầu Đồi, Thúy Bụi.

- Tuyệt lắm. Tối nay con mời luôn các bạn ấy tới nhà mình nha, các con sẽ được tận mắt thấy tài tử xi nê Đoàn Phùng và ca sĩ Mi Mi.

- Ô, khách của chúng ta là diễn viên điện ảnh Đoàn Phùng và nữ ca sĩ Mi Mi ư, con nghe báo chí viết họ là vợ chồng phải không má?

- Đúng vậy. Họ cần gấp ba Long của con để bàn công chuyện làm ăn gì đó. Các hiệp sĩ Ngũ Quái Sài Gòn có mặt chắc ba con vui lắm, ba và má đều tin rằng cặp nghệ sĩ kia có khi ngưỡng mộ các con không kém gì các con ngưỡng mộ họ.

Thuyền Quyên đảo mắt nhìn các bạn. Hình như chẳng chiến hữu nào quan tâm đến cặp vợ chồng “nghệ sĩ nổi danh” ở các tụ điểm ca nhạc và được đánh bóng trong các cuốn phim hợp tác với nước ngoài. Cô hiểu các bạn muốn gì. Cô trả lời thân mẫu bằng vẻ mặt xuội lơ:

- Cám ơn má đã mời bạn bè con, nhưng chuyện đó tính sau. Có khi chỉ một mình con má cũng đừng thất vọng...

- Lạy Chúa, tụi con lại lao đầu vô một vụ điều tra mới hả.

Quyên cúp máy. Cô quay sang các bạn lắc đầu:

- Mọi người nghe hết rồi chứ, 8 giờ tối mình bị cấm cung để đón một ông tài tử và một cô ca sĩ.

Thạch Sầu Đồi nhún vai:

- Đáng tiếc là tôi và Thúy Bội không thể tham dự được. Ca sĩ Mi Mi, Mi Miếc gì cũng chẳng bằng con nữ tặc mini Lưu Thị Bông.

Thúy Bội lúc lắc mái tóc nhím:

- Chỉ có Sơn Đại Ca là rảnh thôi, tướng tá đại ca bánh còn hơn tài tử điện ảnh nên tiếp khách cùng gia đình Quyên là hết ý.

Sơn giầy nải:

- Tôi không ưa các nghệ sĩ biểu diễn, Thúy đừng...

- Đại ca phải đại diện tụi này đến biệt thự Bông Sứ, việc đi bắt một con bé mới gia nhập làng giang hồ như nữ tặc Lưu Thị Bông không cần phải huy động tới ba mạng.

Hai má Quyên đỏ bừng trong khi Thạch Sầu Đồi, Thúy Bội cười khanh khách phóng lên hai chiếc xe đạp thể thao chờ sẵn. Thế là coi như những đứa trẻ đã tự phân công thành hai nhóm.

*

8 giờ tối, hai quái kiệt Thạch, Thúy đã lù lù ở bùng binh trước chợ Bến Thành. Chúng chọn băng ghế cạnh vườn hoa giữa bùng binh để phóng tầm mắt quan sát. Thúy Bội nhai chewing gum nhóp nhép còn thẳng mặt khi quét “rada” trên bảy con đường tỏa từ trung tâm.

Đêm ở nhà nóng nhưng ngoài trời gió lồng lộng. Gió mang theo hơi nước lạnh lạnh báo hiệu trời sắp

đổ mưa. Bất chấp mọi đe dọa của thời tiết, con mắt Thạch dòm không chớp về phía công viên tối om gần khách sạn NEW WORLD. Nó quyết định trong vòng năm phút tới mà không thấy bóng dáng con bé giật tiền Mộng Mơ là hai đứa sẽ đổ bộ lên vùng đất hắc ám của các băng xì ke ma túy cỡ bạc via hè.

Thúy lằm bằm:

- Nào, băng qua hướng khách sạn “Thế Giới Mới”

Hai đứa rời khỏi băng ghế và di chuyển như hai con dế dưới những ngọn đèn đường. Ngay khi chúng vừa rảo hết lễ công viên, giọng Thạch Sầu Đồi đã náo nức:

- Đằng trước tụi mình chừng hai chục mét có một bà đầm châu Âu sắp tấp vô khách sạn, bà hiểu chứ, bà Thúy?

- Hiếu. Tôi đang theo dõi cái bóng nhỏ thó đáng ngờ từ công viên băng ra đây. Vái trời đó là “nữ tặc mini”.

Coi, hai đứa vừa cảnh giác xong là cái bóng nhỏ thó đã nhanh như cắt lượn tới bên trái bà đầm ngoại quốc cao gấp đôi nó. Nó cất lên một âm thanh líu ríu:

- I... love... you... very... much...

Bà đầm chơi với trước sự làm quen quá đột ngột. Bà ta chưa kịp phản ứng gì là cái ví da cá sấu trên tay bị giật phăng. Khởi phải nói, cái bóng lập tức co giò chạy vụt về bờ rào công viên chìm trong bóng tối.

- Help me!

Người đàn bà da trắng cầu cứu thất thanh, hàng loạt người lái xe trên đường đứng khựng lại. Người ta chỉ thấy một cái bóng thon thả trùm lên cái bóng nhỏ thỏ.

Cái bóng thon thả chính là Thúy Lolita. Cô bé lạnh lẽo tước cái ví da chiến lợi phẩm của kẻ giết dọc chớp nhoáng. Cô lôi thủ phạm tí hon đến trước mặt Thạch Sầu Đồi.

- Tạ ơn thượng đế, ngó kỹ đi Thạch, đúng là con nhỏ có hai bím tóc mà chúng ta tìm kiếm.

Thạch khịt khịt mũi, nó thọc hai ngón tay vào họng nhát ma đối thủ.

- Ê, cười một cái cà chớn coi Lưu Thị Bông, tao biết mày có cái răng khểnh trên tivi đấy.

Trong lúc Thạch múa máy tứ chi của loài khỉ để quản lý “tên nữ đạo tặc”, Thúy Bụi tà tà bay đến người phụ nữ da trắng thực tập bài học sinh ngữ vỡ lòng.

- This is your wallet...

Người đàn bà châu Âu xinh đẹp cứ ngỡ Thúy là người đồng chủng. Bà ta trở mắt.

- Thank you. Where are you going?

- Sai Gon city!

Thúy lảng lạng bỏ đi như sợ bà ta sẽ thò tay móc tiền trong ví da ra. Mưa bắt đầu lộp độp rơi xuống vai cô, cô hét lớn:

- Kéo con nhỏ ăn cướp vô mái hiên đằng kia trước khi cảnh sát đến, bố ông Thạch.

Mái hiên là phần che đỡ bên ngoài của một quán cà phê vắng người. Lúc này nữ quái mini đã được ấn xuống một cái ghế, hai hung thần nam nữ đứng sát rạt con bé.

Ông chủ quán có lẽ xuất thân là dân anh chị về hưu bước ra lắc đầu.

- Uống cà phê nghe, em gái hành động hiệp sĩ như vừa rồi là phải đạo đó. Bọn chôm chửa nhóc con dạo này lộng hành lắm, chúng cứ nhè dân du khách nước ngoài giật bóp làm nhục nhà dân Sài Gòn.

Thúy cười khiêm tốn:

- Bác bán quán gần đây chắc biết con bé này ạ?

-Ồ không. Con nhỏ có hai bím tóc đỏ lần đầu tiên “qua” mới gặp. Có thể nó là dân ở đâu mới nhập cư...

- Mưa dột quá kìa bác.

Chủ quán vừa bước vô trong là hai người hùng hỏi cung tới tấp. Thạch Sầu Đồi lè lưỡi:

- Sao, cái khăn mùi xoa của bạn gái anh có còn không cô em?

Con bé đảo mắt lia lịa. Môi nó mím chặt cố giấu chiếc răng khểnh còn bàn tay rịt kỹ túi áo sơ mi bông. Rõ ràng sự khôn vặt của nó đã tự tổ cáo cái khăn còn chình ỉnh trong túi. Thạch gõ những ngón tay điệu thủ của con bé thu lại số tiền Mơ đập con heo đất. Cu cậu găm gù.

- Cô em không qua mặt được anh chị đâu. Về quê với mẹ đi.

Con bé mắt ráo hoảnh:

- Tui mồ côi cha mẹ làm gì có quê để về. Có ngon bắt tui giao cho cảnh sát cải tạo đi.

- Lưu Thị Bông!

Thạch đột ngột quát lên như sấm khiến con bé hoảng hồn nhe đúng... một cái răng khểnh. Cuộc kiểm tra kể như chấm dứt. Thúy nói thật nhẹ nhàng:

- Chị có ba điều cần nói với em. Thứ nhất, chắc chắn chị và anh Thạch sẽ không ký gửi em vô trại giam vì nếu điều đó xảy ra thì chỗ ngồi của em này giờ đã là trụ sở công an phường Bến Thành. Thứ hai, hai phi vụ giựt dọc khách bộ hành nội địa lẫn nước ngoài của em, anh chị cũng sẵn sàng bỏ qua nốt. Thứ ba, vừa rồi em đã lộ tẩy bởi giọng miền Trung trọt trẹ. Có phải em là Lưu Thị Bông, mười ba tuổi, có hai bím tóc và một chiếc răng khểnh, con gái của bà Lưu Thị Nụ quê ở Nghĩa Hành, Quảng Ngãi không?

- Ờ...

- Bây giờ chị hỏi thêm một câu, nếu em trả lời đúng đắn thì anh chị sẽ lo tàu xe về quê từ A đến Z.

- Câu gì nói lẹ đi.

- Ai xúi em ăn cướp tiền người lương thiện, hả?

Con bé cười khẩy:

- Chẳng người lớn nào xúi tôi ăn cút gà hết. Tui cần đôla để lên đồ như mấy chị tiếp viên. Tui muốn

bất chước cuộc sống huy hoàng của bà chủ Huệ Phong Tên...

Coi, con bé còn lâu mới biết mình vừa tiết lộ một tin tức động trời. Đến khi thấy hai đàn anh đàn chị há hốc, nó mới hiểu mình hớ nặng. Nó ra sức lấp liếm:

- Nè, bà chủ chỉ sai tui ra chợ Bến Thành mua đồ mỹ phẩm chứ không kêu tui chôm chia à nghe. Tui cũng không phải tên là Lưu Thị Bông như các người tưởng bỏ, tui không biết bà Nụ là ai hết...

Khả năng nói dóc của con bé cũng có giới hạn. Nó khóc òa:

- Đừng đưa tôi về Nghĩa Hành, hic hic, tôi ghét xứ Quảng Ngãi lắm...

Thúy Bụi chán nản. Cô ghé tai Thạch Sầu Đồi rù rì:

- Con nhỏ này hết giáo dục rồi, tôi giao cho ông quản lý nó. Hãy tìm hiểu người đàn bà mệnh danh là “bà chủ Huệ Phong Tên”.

- Hừm, còn hai chiếc xe đạp thì sao?

- Tôi chạy một chiếc, dắt một chiếc. Ái chà, phải hỏi nữ tặc nhà cửa đâu đã.

Nữ tặc mini nấc từng tiếng:

- Nhà tui tuốt... ngoại ô Tân Bình, hic hic... tui đi xe buýt tuyến Sài Gòn - Bà Quẹo...

Thạch liếm mép:

- Ô kê, tôi đành áp tải nó về nhà bằng xe buýt, nhưng Thúy định đi đâu?

- Hì hì, đi coi mặt diễn viên điện ảnh Đoàn Phùng và ca sĩ Mi Mi chớ sao. Ê, đừng nhăn nhó chớ, tôi bảo đảm chuyến này nàng Mộng Mơ sẽ cho ông mười điểm.

*

Hơn 8 giờ tối, chuyến xe buýt đời mới chở cai tù Thạch Sầu Đời và tù binh Lưu Thị Bông là chuyến cuối cùng trong ngày. Từ lúc áp giải cho đến lúc lên xe, Đào Phá Thạch hơi ngạc nhiên khi thấy tiểu yêu nữ không hề la lối, khóc lóc hay kháng cự. Tuy nhiên để đề phòng con bé chạy trốn bất tử, Thạch đẩy nó vào sát cửa sổ hông còn cu cậu thì chắn bên ngoài gần lối đi cho chắc cú.

Đầu óc Thạch rối mù bởi các câu hỏi:

- Chẳng lẽ sắp quy hồi hang ổ, con nhỏ trở nên ngoan ngoãn chẳng? Tại sao nó ngoan ngoãn lạ lùng như vậy, phải chăng nó sợ mình tố cáo tội lỗi với bà chủ Huệ Phong Tên nào đó? Bà chủ có biệt danh nhảm nhí ấy là ai, phải chăng mục vừa mở nhà hàng chứa các nữ tiếp viên bia bọt vừa chỉ huy một lũ âm binh nữ dạng bỏ nhà đi bụi chuyên trấn lột khách bộ hành?

Những câu hỏi tự đặt ra làm Thạch Sầu Đời cảm thấy loạn xạ quần. Cu cậu tức giận bật thành tiếng nói.

- Hừ hừ, tao sẽ theo mày đến nơi đến chốn là ra đáp số...

Đúng lúc đó xe buýt chạy rề rề làm như định dừng cạnh một trạm tối om. Trên xe lúc này chỉ có khoảng

mười mạng ngồi rải rác đầu này đầu kia càn làm dôi ra hàng chục ghế trống. Giọng người lơ hồn nhiên la lớn:

- Trạm Bà Quẹo đây. Cô bác nào xuống làm ơn bước ra cửa lệ lệ.

Ngay tức khắc nữ tặc mini buột miệng:

- Có người sau lưng tui xuống nhưng họ bị chóng mặt té xỉu.

Xe dừng lại trạm cấp tốc. Tiếng tri hô bất ngờ của Lưu Thị Bông về một hành khách té xỉu làm mọi người hoảng hồn. Thạch Sầu Đồi động lòng sớm hơn ai hết, có bao giờ nó thờ ơ trước người già trẻ con bị úc hiếp hoặc bị tai họa đâu.

Nó bật dậy liếc về băng ghế sau. Không thấy ai, Thạch sốt ruột dẫn thêm vài hàng ghế cũng không thấy ai cựa quậy hoặc nằm một đống. Mãi tới lúc dừng gót ở băng ghế chót nó mới ngỡ ngàng. Trời ạ, ai ngờ một chúa trùm du đảng Xóm Chùa như nó lại bị một con bé mới nhập tịch làng giang hồ xỏ mũi.

Kia kìa, cửa kính xe buýt nơi nữ tặc mini ngồi đã được kéo lên mà bóng dáng con nhỏ đồ thấy đâu. Thạch đau khổ mò lại người lơ hỏi nhỏ:

- Vừa rồi có cô bé tóc bím nào xuống xe không anh hai?

- Không. Trời mưa lớn vậy mà nào đại gì xuống chó. Còn ông lăng xăng như gà mắc đẻ hết hàng ghế này đến hàng ghế khác có dòm thấy ai té xỉu không?

- Không. Tôi bị lừa một vợ quá nặng nơi... của sổ.
- Ồ, con nhỏ nào tri hô bậy bạ quá.
- Sắp hết trạm chưa anh hai?
- Còn trạm cuối cùng ở bến xe Tây Ninh cách đây không xa lắm. Chờ một cây số, hy vọng tới đó sẽ hết mưa.

Hết mưa ư, Thạch bất cần. Nếu là trạm cuối thì nó vẫn còn hy vọng. Rõ ràng hàng ổ của con nhỏ Bông chỉ ở đâu đây.

B ả y

VỤ BẮT CỐC TỪ HAI NĂM TRƯỚC

Ông bà Đỗ Long, Vỹ Dạ không bao giờ quên ơn nhóm Ngũ Quái Sài Gòn, mà con gái cưng của họ là một thành viên nòng cốt. Chính nhờ đám trẻ ra tay nghĩa hiệp loại trừ bọn giáo phái tà đạo li gián tình cảm hai vợ chồng cách đây gần nửa năm nên hai người mới có cơ hội đoàn tụ với nhau

Bà Vỹ Dạ khi ngồi riêng với chồng thường nói:

- Chúng ta có đứa con gái tuyệt vời như thế mà cả em và anh đều không biết. Suýt nữa tội mình đã ly dị nhau lằng nhách nếu Thuyền Quyên và các bạn hiệp sĩ của nó không kịp thời can thiệp. Con bé Quyên đúng là gạch nối của sự hạnh phúc.

Ông Đỗ Long ậm ừ:

- Chuyện đã qua lâu rồi nhưng đến bây giờ anh vẫn còn hối hận, tại sao lúc đó anh có thể mù quáng chạy theo bóng sắc của cô nàng giáo phái lăng lơ đó nhỉ. Ôi, con người khó mà thoát được sai lầm trong cuộc đời. Cảm ơn em và con đã tha thứ cho anh.

- Ủm, anh và em phải cảm ơn cậu Sơn, cậu Hoàng, cậu Thạch, cô Thúy nữa kia. Không có những đứa trẻ ngoại hạng ấy hẳn lúc này công ty địa ốc mang tên anh đã bị phá sản.

- Em nói chí lý. Sau tai họa khủng khiếp đó, anh đã trấn tĩnh tinh thần để làm việc. Em biết không, công ty Đỗ Long hiện thời vốn điều lệ đã tăng gấp bội, hầu như mỗi tuần anh lại tiếp nhận thêm không ít cổ phần hùn. Anh đang dự kiến làm một cuốn phim quảng cáo về hoạt động của công ty trên truyền hình để thu hút sự tín nhiệm của số đông người nghèo chưa có nhà cửa. Chúng ta sẽ bán nhà trả góp lâu dài cho họ.

- Hay lắm, đó là một suy nghĩ nhân bản. Anh xem có cần bàn với Thuyền Quyên không?

- Cần chứ. Anh đang tính sẽ quy tụ bọn nhóc tại nhà mình khi tiếp các vị khách đóng vai chính trong cuốn phim quảng cáo.

Bà Vũ Dạ sững sốt.

- Khách nào và bao giờ?

- Nay mai thôi em à. Chúng ta sẽ tiếp cặp vợ chồng nghệ sĩ Đoàn Phùng, Mi Mi và con trai nhỏ của họ.

Khi ấy anh sẽ nhờ đến em, em phải thay mặt công ty Đỗ Long mời nhóm Ngũ Quái Sài Gòn lại phòng khách liên hoan nha.

Thấm thoát rồi ngày hẹn làm phim của ông Đỗ Long đã đến. Mới 7 giờ 30 tối, một chiếc xe hơi sang trọng đã rúc vô khu vườn bông sứ tắt máy trong sự chờ đợi hân hoan của hai vợ chồng chủ nhân. Từ trên xe, đôi vợ chồng nghệ sĩ trai tài gái sắc bước xuống, lẻo đẻo theo sau họ là một chú nhóc chừng bảy tuổi mặt mũi khôi ngô luôn mồm lách chách trước món đồ chơi máy móc đắt tiền vung vãi trên tay.

Chú nhóc khoanh tay dạ ran:

- Con kính chào bác Long, bác Dạ, dì Mười quản gia ạ.

Bà Vỹ Dạ trở mắt.

- Trời đất, sao cháu biết hết tên người lớn trong gia đình bác nhỉ?

Chú nhóc tỉnh bơ:

- Dạ, bố Phùng và mẹ Mi Mi đã dạy con trước rồi ạ.

Dì Mười quản gia vui vẻ hướng dẫn mọi người vào tiền sảnh. Trong không khí thân mật đó, không ai biết trên đường về biệt thự bông sứ, hai chiếc xe đạp của Bùi Thái Sơn và Đỗ Thị Thuỳên Quyên đang ruổi vó rất tà tà.

*

Sơn Đại Ca cảm thấy không có gì phải âm ỉ. Hắn “nể” Quyên lắm mới hộ tống cô bé về đến nhà chó

thâm tâm chẳng muốn tham gia vào chuyện nội bộ của gia đình Quyên, cho dù cuộc tiếp khách làm ăn có kèm theo tiểu yến liên hoan.

Chính vì nguyên nhân đó, khi hai đứa rẽ vào cổng Sơn vỗ nhẹ lên vai Quyên Tiểu Muội.

- Thuyền Quyên à, mình ở ngoài vườn coi xe cho ông tài tử Đoàn Phùng nghe.

- Sao kỳ cục vậy?

- Thì bạn đã quá biết tính tình của anh em trong nhóm, tụi mình quen sống hậu trường đâu thích chường mặt.

Cô bé hoàn toàn thông cảm với hẳn:

- Cũng... được, nhưng để mình vào phòng khách chào ba má đã.

- Cám ơn tiểu muội. Nhớ đừng tiết lộ mình đang ngồi trên băng ghế đá làm thơ con cóc nghe.

Quyên vừa biến mất trong tiền sảnh là một chú nhóc cỡ bảy tuổi xuất hiện. Chú nhỏ thật bụ bẫm, ăn mặc quý tộc vừa nhảy tung tung vừa cười hăng hắc với món đồ chơi robot điện tử tối tân. Coi, thằng bé nhảy lò cò ra vườn với điệu bộ đầy khoái chí.

Sơn vỗ chú nhóc lia lịa:

- Cho anh chơi với, biết tháo ráp robot không?

Chú nhóc cười nhe một cái răng sún làm duyên.

- Biết chứ. Mẹ em chỉ hết cho em rồi.

- Mẹ em là ai?

- Là ca sĩ Mi Mi đó, mẹ hát hay ác, nhưng mẹ ít chịu mua đồ chơi.

- Vậy là ba mua phải không?

- Ừa, bố Phùng mua liền tù tì. Bố sợ em bị “mẹ mìn” bắt cóc lần nữa.

- Hả?

- “Mẹ mìn” là đàn ông đó. Ông ta có robot để dụ em đi theo, bố sợ quá mua thiết nhiều robot dụ em về nhà.

- Trời đất!

Trong lúc Sơn còn đang bàng hoàng thì Quyên và bốn người lớn bước ra. Trước mặt hần là đôi vợ chồng nghệ sĩ lừng danh thường trình diễn công chúng trên màn ảnh nhỏ. Ông Đỗ Long bữa nay phong độ thấy rõ, ông đã chịu tập thể thao mỗi sáng nên phần bụng bắt đầu nhỏ đi nhường chỗ cho dáng dấp khỏe mạnh của một nhà kinh doanh lớn.

Ông Long cười lịch sự:

- Cháu Sơn đó hả, vậy mà con bé Quyên nỡ giấu chú. Mấy cô cậu Thúy, Thạch, Hoàng đâu rồi?

Sơn Đại Ca lễ phép:

- Dạ, các bạn cháu đều bị vướng vào các cuộc phiêu lưu khác nhau. Chỉ còn cháu và Quyên thất nghiệp thôi.

- Thì ra thế. Mời cháu vào tiền sảnh, chú vừa bàn xong một kịch bản phim quảng cáo cho công ty địa ốc với diễn viên Đoàn Phùng và ca sĩ Mi Mi.

Tại bộ sa lông trang nhã đặt nơi tiền sảnh, ông Đỗ Long nhìn quan khách gật gù:

- Mọi người biết nhau chưa, cậu bé đẹp trai cao lớn này là đại ca nhóm Ngũ Quái Sài Gòn đấy. Còn...

Tài tử Đoàn Phùng giật mình:

- Quý thần ơi, tôi và bà xã đều nghe vô số giai thoại về chiến công của các bạn. Chú em là Sơn Đại Ca đúng không, chẳng lẽ ái nữ của giám đốc Đỗ Long là... thôi đúng rồi, là Đỗ Thị Thuỳn Quyên tức Quyên Tiểu Muội, chà chà...

Ca sĩ Mi Mi cũng sững sờ:

- Thật không ngờ, tôi và anh Phùng còn định sáng tác một bài nhạc dành tặng nhóm Ngũ Quái Sài Gòn nữa đó.

Cô ca sĩ quay lại Đoàn Phùng nói nhỏ.

- Nè anh, ngồi đối diện với chúng ta là hai nhà điều tra khét tiếng đấy!

- Anh hiểu. Bộ em tính nhờ nhị vị thám tử trẻ tuổi giải quyết một chuyện đã qua ư?

- Thì có sao đâu. Dầu gì chúng ta cũng đã mất của...

Sơn giả vờ lơ đãng ngó chú nhóc tí bảy tuổi đang thực tập thao tác với món đồ chơi điện tử nhưng kỳ thực lỗ tai hắn không bỏ sót một lời nào. Hắn gãi đầu:

- Có phải vài năm trước quý tử của cô chú bị một gã “mẹ mìn” dùng robot để bắt cóc, đúng không ạ, và sau biến cố đó, để kiểm chân chú nhóc, cô chú

chẳng hề tiếc tiền sắm đồ chơi nhằm quản lý chặt chẽ thằng bé.

Ông Long và vợ há hốc miệng trong khi Đoàn Phùng lẫn Mi Mi cứng người. Phải một lúc lâu anh chàng diễn viên màn bạc mới mấp máy môi được:

- Cậu siêu hơn một thầy bói, à không, tôi muốn nhắc tới Sherlock Holmes. Hồi đó tôi đã tốn tới tám cây vàng chuộc mạng cho cháu Đoàn Dự.

- Tại sao chú không báo cảnh sát giăng bẫy?

- Không phải chúng tôi không tin ngành công an nhưng bức tối hậu thư của tên bắt cóc quá khủng khiếp: y bẻ vụn năm ngón tay của một con búp bê nhựa bỏ vào bao thư và cảnh cáo rằng con trai tôi sẽ chịu cực hình man rợ như vậy nếu lực lượng an ninh biết cuộc tống tiền này.

- Xin chú kể tỉ mỉ hơn một chút.

- Đầu đuôi cũng tại vợ chồng tôi hơi khắc nghiệt, chúng tôi lo cho cháu Dự bị ảnh hưởng bởi nền văn minh cơ khí thực dụng nên cấm ngặt cháu chơi robot dù đó là mơ ước của trẻ con. Không hiểu sao tên bắt cóc lại am tường điều đó và bằng biện pháp tâm lý, y đã xách một hộp đồ chơi người máy vô trường mẫu giáo trước giờ chúng tôi đón cháu về.

Sơn trầm ngâm:

- Cách cư xử của cô chú đối với cu Dự rõ ràng có vấn đề. Cô chú không thể làm ngơ khi thằng bé muốn

gia nhập thế giới cổ tích đầy tưởng tượng của con nít.
Tên bắt cóc đã biết cách khai thác.

Hắn nhấn mạnh từng tiếng một:

- Chú còn nhớ hình dạng gã mẹ mình không hả chú Phùng?

Đoàn Phùng ú ớ:

- Theo lời cô giáo lớp Lá kể thì y là một gã dung mạo cổ quái, con mắt như có tà thuật thôi miên làm cô giáo không dám phản ứng. Gã thấp lùn như một đứa bé có râu.

Mi Mi bổ sung:

- Nhưng người đến nhận tám cây vàng chuộc mạng là một ả đàn bà tiểu tụy chó không phải là gã. Mặt ả rỗ chằng rỗ chịt. Sơn gặt gù:

- Quá dễ hiểu, bọn chủ trương bắt cóc bé Dự tổng tiền gồm hai người. Thằng đàn ông dụ khị chú nhóc còn ả đàn bà trao đổi món hàng. Chia khóa vấn đề là ở người đàn bà này, vì sao mà chúng rành nội bộ gia đình cô chú đến thế, chúng rành đến nỗi biết cả sở thích của thằng nhóc. Phải chăng nhà chú Phùng có người làm nội tuyến?

Cô ca sĩ chớp chớp hàng mi giả dài sọc:

- Hồi đó chúng tôi có một con nhỏ phụ việc tên là Liên “điện”. Con nhỏ chuyên ăn cắp vặt nên vợ chồng tôi đã cho nghỉ. Chẳng lẽ...

- Cô mạn phép cho cháu hỏi câu này. Cô đuổi người ở trước hay là sau khi vụ bắt cóc xảy ra?

- Trước ba tháng khi có vụ bắt cóc.

- Vậy là rõ. Vụ án có thể gút ở đây. Cô đây tớ Liên Điều đã trả thù cô chú bằng cách cung cấp thông tin về gia đình cô chú cho đồng bọn của ả. Và diễn biến sau đó thì mọi người đã nghe này giờ. Hừm.

Quyên Tiểu Muội háng giọng khiến Sơn chưng hửng:

- Giả thuyết của mình trật hả Quyên?

- Không, nhưng có điều phải triển khai thêm. Theo mình vụ bắt cóc con tin hai năm trước đồng một tác giả với vụ bắt cóc bé Kiều A Muối mới đây ở trường mẫu giáo Lương Quảng...

- Chúng ta chỉ mới nghe Hoàng Lăng Tử nói sơ qua điện thoại?

- Tuy nhiên bao nhiêu đó cũng đủ. Hai vụ đều được bọn tội phạm sử dụng chiêu bài đồ chơi điện tử dụ khị trẻ con. Mình đang hình dung lúc đến nhận vàng của bác Hoa Đà A Man, mặt mặt rỗ kia sẽ chường mặt ra cho coi.

Bốn người lớn có cảm giác đất dưới chân sụp xuống.

Sơn Đại Ca tuyên bố:

- Bọn bắt cóc trẻ con sẽ sa lưới pháp luật. Hoặc các bạn cháu bắt chúng hoặc tự tay cháu bắt chúng. Bây giờ hai cô chú có thể yên tâm lái xe đưa bé Đoàn Dự về được rồi. Cuối cùng cô chú sẽ được cơ quan công lực mời đến nhận diện hung thủ.

Quyên cười nụ:

- Đại ca định đi lòng cô ả đây tớ Liên Diệu sao?
- Thắc mắc làm chi hả Quyên. Sài Gòn về đêm tuy rộng nhưng cũng chật hẹp với một người đàn bà bất hảo.

Tiến xong khách quý, vợ chồng ông Đỗ Long nhìn hai đứa trẻ trùng trùng. Ông chủ công ty địa ốc thở dài trước khi ngồi xuống ghế.

- Chất xám của hai con xứng đáng để ta đầu tư chiến lược. Nào, hai đứa muốn gì?

Thuyền Quyên nghiêm sắc mặt:

- Muốn có sự sòng phẳng như Thúy Lolita bạn con ấy. Thừa ba má, con nghĩ rằng ba cần công bằng với người nghèo hơn là ký các hợp đồng kinh tế với người giàu. Cụ thể tụi con muốn có một nhà dưỡng lão cho người già hoặc một...

Cô bé sục nhớ đến “bà điên bí ẩn”. Cô tiếp tục yêu sách.

- Hoặc một dưỡng trí viện dành cho người mắc bệnh tâm thần, ba đồng ý chứ?

Đỗ Long cười ha hả mà khóe mắt long lanh. Giọng ông đầy xúc động:

- Ta vừa xây xong một dưỡng trí viện bằng thu nhập hợp pháp của công ty. Sở dĩ ba chưa báo tin cho con gái vì ba còn kẹt các hợp đồng địa ốc. Con và nhóm Ngũ Quái Sài Gòn sẽ ấn định ngày cắt băng khánh thành dưỡng trí viện đó...

Sơn bàng hoàng. Hắn đâu dè hai thân thân sinh ra Thuyền Quyên có tinh thần “lá lành đùm lá rách” bất ngờ đến thế. Hắn cứ tưởng ông Long chỉ mê hợp hành còn cô Vỹ Dạ chỉ khoái đến chùa chiền đình miếu. Hắn thì thầm:

- Bạn bè cháu sẽ mừng lắm...

- Chú hiểu. Bây giờ cháu Sơn tính truy nã bọn bắt cóc ra sao?

-Ồ, đó là bí mật muôn đời của những đứa trẻ, thưa cô chú.

KỲ PHÒNG ĐỊCH THỦ

Vậy là ba dũng tướng của Ngũ Quái Sài Gòn mỗi người đeo đuổi một cuộc hành trình khác nhau để cùng tìm ra chân lý. Thạch Sầu Đồi lang thang ở hướng ngoại ô Tân Bình, Sơn Đại Ca phăng ra Liên Diệu từ đầu mối mỏng manh, Hoàng Lăng Tử cũng không kém phần vất vả, gã quần nát khu Chợ Lớn không đánh hơi được gì cả mới tiu nghỉu mò về căn nhà huyền bí của ông thầy Tàu Hoa Đà A Man.

Ông già thần y đã đợi sẵn gã ngoài hiên, ông nói thật bình tĩnh:

- Chưa thấy cháu ngoại ta phải không, ngồi xuống thêm đi, đừng làm kinh động Kiều A Lan. Tội nghiệp, con gái yếu đuối của ta vừa ngủ được một giấc sau khi khóc lóc mệt lả.

Hoàng Lăng Tử liếc đồng hồ. Đã hơn 8 giờ tối, gã cảm thấy ruột gan như có lửa đốt.

- Không thể để A Muối trải qua một đêm trong tay gã bắt cóc được. Cháu đã gặp công an lần bà bán cóc ở trước trường mẫu giáo Lương Quang. Họ đều xác định rằng “hung thủ thấp lùn mặt mày hung ác, có cái nhìn của một thằng điên”.

- E hèm...

- Chung quanh khu vực trường mẫu giáo không có ai tương tá dị dạng như vậy, từ dân lương thiện đến bọn đầu gấu.

- E hèm...

- Hình như bác giấu cháu điều gì?

- Ta không giấu cháu đâu, chẳng qua ta bỗng sức nhớ đến cuộc chiến tranh giữa các bang hội người Hoa thời trước.

- Sao?

- Lúc cháu ghé hồi sáng, thái độ A Lan thế nào?

- Dạ, chị ấy rất sợ sệt.

- Có thể lắm, e hèm. Hồi đó nhờ Tám Lục xử nên hai bang hội Triều Châu, Phúc Kiến sống hòa bình. Cuộc đời đáng lẽ sẽ êm ả nếu lão Trần bang hội Phúc Kiến bị phế truất không sinh lòng nhỏ nhen đố kỵ. Lão cự trùm đó tên là Chu Mãn Chi, chính lão gây ra chiến tranh với những người đồng hương và cũng chính lão bị phó tướng của mình soán ngôi bang chủ Phúc Kiến. Ta và ông trùm mới giao hảo rất thân thiết, trừ Chu Mãn Chi. Lão cũng có một đứa con gái đẹp như A Lan, nhưng số phận bất hạnh. Con

gái lão thâm yêu con rể ta nhưng con rể ta chỉ chọn A Lan và thế là...

Hoàng sùng sốt:

- Cháu hiểu rồi. Gia đình Chu Mãn Chi coi chị Lan và cháu A Muối như cái gai cần nhổ, cháu nói đúng ngôn ngữ Tàu chẳng?

- Đừng vội vả Phan Thành Hoàng. Con rể ta hiện ở tại sứ quán Việt Nam bên Trung Quốc, nó mà biết chuyện A Muối bị bắt cóc là gia trang Chu Mãn Chi sẽ bị san bằng thành bình địa. Tính nó nóng như Trương Phi, nó là đệ nhất cao thủ của phái Võ Đang. Những điều ta vừa phát biểu chưa chắc đã là chính xác.

Hoàng bật dậy:

- Thủ phạm không ai khác hơn là Chu Mãn Chi. Bác làm ơn cho cháu địa chỉ gia trang của lão...

- E hèm, hang hùm nọc rắn tuyệt đối cẩn thận. Ta tin ở võ nghệ thượng thừa của cháu, nhưng...

- Cháu biết cách xử như bác Tám Lục ngày xưa, bác yên chí.

Gia trang họ Chu là một biệt khu mênh mông nằm trên đường Tản Đà với những ngôi nhà ngói san sát theo thế trận liên hoàn. Điều đó vừa có lợi vừa có hại. Có lợi là kẻ địch xâm nhập sẽ bị vây hãm tứ phía nhưng có hại là kẻ thù cũng dễ dàng lẫn trốn từ nhà này sang nhà khác nếu được trang bị thân thủ phi phàm.

Hoàng Lăng Tử đích thị là một người thân thủ phi phạm. Gã vượt qua hàng rào cao ngất không một tiếng động. Thần uy của gã khiến lũ chó giữ nhà im phăng phắc, có lẽ chúng ngửi từ da thịt gã mùi hổ, báo chó sao. Gã điềm nhiên bám vách tường ngôi nhà bề thế nhất gia trang và kinh ngạc dòm qua bức rèm phong phanh ở cửa sổ.

Coi, trong phòng rõ ràng chỉ có hai người, hai cha con họ Chu thì phải. Hoàng nín thở nghe cô gái xinh đẹp thở thê:

- Cha làm ơn thả bé Kiều A Muối ra đi, con phản đối hành vi tội phạm của cha.

Hoàng không sao nhận diện dung mạo Chu Mẫn Chi nhưng giọng ông ta nghe rõ mồn một:

- Ôi con gái, cha làm thế cũng là vì con. Thằng mất nết đó đã phụ tình con để cưới con nhỏ A Lan.

- Con cấm Cha gọi anh ấy là “thằng mất nết”. Anh ấy sống hạnh phúc là con mãn nguyện. Con và chị Kiều A Lan cùng là bạn học với nhau, duyên số ai nấy hưởng. Tội con không muốn trở thành kẻ thù chỉ vì sự ích kỷ của người lớn. Con thề sẽ tự tử nếu cha...

- Kìa con gái. Khoan đã....

- Cha phải thả ngay Kiều A Muối.

- Được, được. Con kêu thằng Hải lé gia nhân của mình vô đây. Chỉ có nó mới biết Kiều A Muối ở chỗ nào...

Hoàng Lăng Tử thở phào. Gã thăm tạ ơn trời về chuyện “Cây đắng sinh trái ngọt”. Cô con gái xinh đẹp của Chu Mãn Chi rõ ràng đã cứu phụ thân cô khỏi bốn bức tường nhà giam mà cô không hề hay biết. Mà tại sao cô lại phải hay biết nhỉ, Hoàng Lăng Tử phải học cách của sư phụ Tám Lục. Gã có trách nhiệm giảng hòa giữa hai bang hội thù địch lâu đời Phúc Kiến, Triều Châu.

Gã chiếu cặp mắt thần theo dõi tên gia nhân nhà họ Chu vừa từ già Chu Mãn Chi để cất bước tới gara. Gara 8 giờ rưỡi tối vắng hoe lại nằm cô đơn tuốt góc vườn chẳng ma nào để ý. Phan Thành Hoàng hết như thiên lôi từ trời rớt xuống, gã bay từ mái ngói rơi nhẹ nhàng hơn chiếc lá rụng sau lưng tên gia nhân mắt lé và nhanh như cắt điểm huyết y cứng đờ.

Gã hất hàm:

- Tôi hỏi gì phải trả lời nghe. Ông anh có hỗn danh là Hải lé hả?

Tên gia nhân tê liệt hoàn toàn, chỉ còn cử động được khóe mép. Y run chết khiếp:

- Dạ...

- Kiều A Muối đâu?

- Hic, con bé đang ở trong tay Lùn Mặt Lạnh. Không phải lỗi tại em, hic, ông chủ Chu Mãn Chi muốn trả thù riêng. Em không phải “mẹ mìn”...

- Ông anh định báo động cho Lùn Mặt Lạnh vù chắc?

- Không. Ông chủ đã hỏi tâm sai em ra gara lấy xế nổ tới chỗ Lùn Mặt Lạnh rước con bé về. Thành Lùn đóng đô miết ngoại ô Tân Bình lận.

- Hừm, tại sao ông anh quen biết tên bắt cóc chó? Hải lé lấp bắp:

- Em và... Lùn Mặt Lạnh ngày xưa đều là học... học viên cải tạo ở trường Xuyên Mộc. Tụi em ngủ chung giường. Thành Lùn sau đó cặp bồ với con nhỏ đèn mờ tên là Huệ Phong Tên và hai đứa “đua” về Sài Gòn trước. Bẵng đi hai năm bất ngờ em tái ngộ nó gần trường mẫu giáo Lương Quang. Ông chủ ra lệnh cho em bắt cóc bé A Muối. Hic... em bèn nhờ thành Lùn thực hiện giùm phi vụ sau khi mô tả tỉ mỉ tính ham thích đồ chơi điện tử của A Muối. Em... em nghĩ rằng thành Lùn sẽ đòi ông già thần y A Man chuộc mạng cháu ngoại với giá mười cây vàng... hic, Lùn Mặt Lạnh hiện ở căn nhà không số đường... đường...

- Đồ súc vật!

Hoàng Lăng Tử nuốt xong địa chỉ gã mẹ mìn là lập tức vỗ nhẹ vào đỉnh đầu Hải lé. Còn phải hỏi, tối thiểu tên gia nhân họ Chu cũng phải tự ăn năn sám hối bằng cách ngủ mười tiếng đồng hồ ngoài trời, trước gara tội lỗi chó sao.

*

Thạch Sâu Đồi chịu trận cơn mưa tầm tã đi bộ lầm lũi hết vòng đai bến xe Tây Ninh. Lúc mưa tạnh

hắn thì trước mặt nó là một ngã tư đường đất đỏ, sau ngã tư là một ngã ba và vô số ngã rẽ. Trời ạ, nó như lạc vào mê hồn trận toàn những con lộ màu đỏ lầy nhầy nước bắn, mỗi bước chân đều sinh dính như keo.

- Khu dân cư mới của Tân Bình là đây chẳng?

Đào Phá Thạch tập trung nhãn lực quan sát. Tại con đường ngập rác rến phía tay trái, nó phát giác một căn chòi nhỏ ánh sáng tù mù.

- Có ánh sáng là có sự sống.

Thạch liếc đồng hồ. Đúng 9 giờ tối. Giờ này, cô nàng Lâm Thị Mộng Mơ chắc đang cười khúc khích với Thúy Bội, bà mẹ mù của mình đang sốt ruột chờ cơm với cô Thảo còn mình thì lưu lạc tận đây.

Thạch xông thẳng vào căn chòi lụp xụp. Cu cậu dừng lại bởi một người đàn ông đứng tuổi lão đảo bước ra múa chai rượu rỗng tuếch.

- Đi đâu vậy chú em, vô lều rác làm một xị quên đời với ta chơi.

Thạch biến sắc, nó nghiêng mặt tránh hơi rượu nồng nặc.

- Cháu không biết uống rượu, cháu đi tìm một cô bé có hai bím tóc.

- Hè hè, bị bồ bịch cho leo cây hả. Càng tốt. Cưng ly với ta là đàn bà con gái nhẹ gánh như mây. Ở đây buồn lắm chú em ơi, ban ngày ta sống nhờ bọc nilon trong núi rác, ban đêm độc ẩm có một mình.

- Chú nhìn lầm tri kỷ rồi. Chú vô trong đi kéo trướng gió chết.

- Hề hề, gió là cái thớ gì chớ, mưa bão ta còn nhậu hưởng hồ gió. Thôi nghe, ta đi mua thêm rượu đây.

Thạch ngao ngán định bốc hơi thì người say gọi giật giọng:

- Ê, đừng có đi về hướng con rạch thúi bốc mùi hóa chất nghe. Đi đường đó là đụng độ thằng cha Lùn Mặt Lạnh ráng chịu đó.

- Cái gì hả chú?

- Tao đang nói thằng cô hồn Lùn Mặt Lạnh ngụ trong căn nhà không số hai tầng đằng trước. Thằng điên ấy thèm ăn thịt trẻ con lắm, hồi nãy trước khi trời mưa tao băng ngang nhà nó nghe rành rành tiếng con nít khóc. Mà phải coi chừng...

Người đàn ông say rượu loạn choạng biến vào bóng đêm bỏ lại Thạch ngơ ngác với nỗi sầu đời thiên cổ.

Trong một giây nó lạnh buốt xương sống. Tiếng con nít khóc ư? Ngay lập tức hình ảnh nữ tặc mini Lưu Thị Bông bị nhòa hẳn thay vào đó là em bé người Hoa Kiều A Muối. Thạch rùng mình hú lên một tiếng dài lấy tinh thần và chạy băng băng theo con rạch đen ngòm.

Nó xuống tấn lúc phát hiện một cái bóng cao lêu nghêu mon men trước căn nhà hai tầng không số cực kỳ khả nghi như một tên đạo chích. Chặc chặc, cái bóng cứ quần qua quần lại bên hông rồi sau lưng căn

nhà Lùn Mặt Lạnh một cách khó hiểu. Phải chăng đó là tên đồng bọn hoặc kẻ thù Lùn Mặt Lạnh tính lợi dụng màn đêm xâm nhập nhà y chăng?

Thạch Sầu Đồi không nghĩ ngợi quá năm giây. Nó trườn như con lươn tối sát bờ tường. Quỷ tha ma bắt ạ, cu cậu còn lâu mới biết trong khi mình đang bám đuôi cái bóng thì... một cái bóng khổng lồ khác cũng theo dõi Thạch sát nút.

*

Đối thủ trong bóng tối của Thạch Sầu Đồi là một siêu cao thủ. Còn phải hỏi, cu cậu vừa ló đầu khỏi bờ tường là đã lãnh đủ đòn dằn mặt mới ớn da gà. Gió thổi ở khu đồng không mông quạnh này đã lạnh mà đòn chân của gã còn lạnh gáy hơn. Thạch mới nghe một âm thanh xé gió thì ngọn cước đã lù lù trước vầng trán... khi.

Cu cậu nghiêng đầu tránh đòn tử trong cự ly ba milimét và lộn mào ra sau múa máy chồn vờn. Cái bóng sau màn phủ đầu... hệt có vẻ thoáng ngạc nhiên, gã đột ngột lặn lông lốc về phía trước và quét mu bàn chân loang loáng. Thạch hải hùng trước chiêu thức “chặt ống quyển” vô cùng biến ảo. Nó nghiêng răng bay vút lên không trung và tung Cẩm Nã Thủ tuyệt chiêu ra.

- Vù vù, véo véo...

Hai thân hình bay sượt qua nhau. Thạch điên tiết bởi đòn Cẩm Nã Thủ lần đầu tiên không trúng đích.

Trời ạ, kể từ khi sư phụ Lâm Bí Bo truyền thụ tuyệt chiêu này, nó chưa bao giờ bẻ trật tay đối thủ. Con diên làm bốc máu hảo hớn, Thạch giận dữ lao vun vút qua cái bóng cao lêu nghêu và tung ngược hai cú móc hậu. Nó tin rằng cú song phi ngược “hồi mã thượng” ấy sẽ sớm kết thúc trận đấu nếu...

- Giỏi lắm!

Cái bóng đen thui bật tiếng khen cụt ngủn và chỉ té chúi nhủi, chớ không hề đo ván. Gã hự khể rồi tự xoay tít trên hai gót chân hết một con bông vụ. Trong nháy mắt, Thạch Sầu Đời có cảm giác chung quanh nó nhân ảnh trùng trùng. Nó nhắm nghiền mắt cố thoát cơn ma trận trong lúc song thủ của đối phương chập chờn trước mặt.

Đúng thời điểm hai đại ca thủ sắp tự hại chính mình thì một tiếng thét “kia!” quen thuộc nổi lên.

- Dừng tay!

Giữa bãi chiến trường lúc này xuất hiện một cái bóng thứ ba. Thì chính là cái bóng theo dõi Thạch Sầu Đời chớ nào ai khác. Cái bóng xuyên phá như một hỏa tiễn bay thẳng vào ma trận giăng sẵn và hóa giải cơn nộ khí xung thiên của hai đối thủ bằng hai cái phẩy tay chớp nhoáng. Coi, hai đối thủ vừa dạt ra là cái bóng thứ ba đấm ngực bình bình:

- Tụi mày khùng rồi hả, Sơn Đại Ca đây.

Thạch Sầu Đời tái mặt.

- Ủa, Bùi Thái Sơn. Sao...

- Nhãn lực của mày dạo này bị em Mơ hút hết hồn vía. Cho dù đêm tối mày cũng phải nhận ra mình đang tỉ thí với ai chứ?

- Ai?

- Cái thằng cao lêu nghêu là Hoàng Lăng Tử chứ ai vô. Cũng may mà tao đến kịp lúc bằng không mày khó thoát nạn trận đồ võ núi của gã. Hừm, trả lời đi Hoàng Lăng Tử. Bộ mắt mày cũng cận thị như cu Thạch ư?

Phan Thành Hoàng bèn lên bật quẹt gas. Đốm sáng lẻ loi soi mặt ba thằng đang ngơ ngác. Hoàng thở dài:

- Tại nó thập thò cứ như thằng ăn trộm vậy, trời thì tối như đêm ba mươi, tao tấn công đại thôi, nào dè...

- Sao?

Hoàng cười ha hả:

- Nào dè gặp kỳ phùng địch thủ, ha ha ha...

Ba hảo hớn cười khoái trá ngồi bệt xuống bậc thềm trước căn nhà hai tầng. Sơn Đại Ca rồn rảng:

- Số tao may mắn nhất, tao vừa đạp xe đến đường Tú Xương thì đụng một thằng đầu gấu đang “thu thuế” một cô ả đứng đón khách. Sau khi nổi máu hiệp sĩ can thiệp, cô ả khai tên là Liên Diệu, người ở cũ của cặp vợ chồng nghệ sĩ Đoàn Phùng, Mi Mi. Thế là nhờ cô ả chỉ đường, tao mới mò được tận đây.

Hoàng, Thạch chung hứng:

- Liên Diệu dính dáng gì tới Lùn Mặt Lạnh chứ?

Sơn bình tĩnh kể lại câu chuyện chú nhóc Đoàn

Dự bị bắt cóc từ hai năm trước và mối quan hệ đồng nghiệp buôn hương bán phấn giữa Liên Diệu và Huệ Phong Tên. Câu chuyện của hắn như một tiếng sét giáng ngổ ngang:

- Rõ ràng trời xui đất khiến cho tội mình gặp nhau trước căn nhà không số của Lùn Mặt Lạnh. Tao thì bị con bé nữ tặc Lưu Thị Bông xỏ mũi thành thử...

Cu cậu bắt đầu kể về cuộc trường chinh trong mưa gió của mình. Đến phiên Hoàng Lăng Tử rụng rời:

- Tao thì truy lùng dấu vết Lùn Mặt Lạnh từ một nguồn khác. Ít ra lúc này chúng ta đều biết vì sao bé Kiều A Muối bị bắt cóc.

Gã tóm tắt câu chuyện về mối thù truyền kiếp giữa hai bang hội Triều Châu, Phúc Kiến và trò trả thù tiểu nhân của cựu trùm Chu Mẫn Chi. Hoàng ngần ngừ:

- Tao không biết có nên báo tin cho công an phường tóm cổ họ Chu và Hải lé hay không?

Sơn Đại Ca gạt phăng:

- Hãy để yên cho những thủ lĩnh người Hoa chung sống hòa bình, tao nghĩ rằng bác Hoa Đà A Man cũng không nỡ truy tố một người đồng hương đã ngã ngựa. Ái chà, không ngờ Chu Mẫn Chi có người con gái biết luật giang hồ đến thế. Chính nhờ cô gái biết vượt qua những rối rắm trong tình yêu cay đắng, hai gia đình Chu, Kiều sẽ nối lại tình thân với nhau.

- Cầu mong như mày nói, bằng ngược lại lão Chu Mẫn Chi sẽ có chỗ ngã lưng dưỡng già ở xà lim cấm cố.

Ba câu chuyện cổ tích chấm dứt. Phần kéo màn thuộc về Thạch Sầu Đời. Với tay nghề lão luyện, nó mở ba lớp cửa căn nhà không số của Lùn Mặt Lạnh bằng một “cọng thép vạn năng” ngon ơ.

*

Cánh cửa cuối cùng mở toang. Người tiếp chúng không phải một gã lùn mà là một đứa con gái ốm nhách có mái tóc bum bê ngộ nghĩnh. Con bé đã ốm lại còn đeo bỗng thêm một em bé trên lưng mới cực kỳ khổ sở. Nó mở lớn mắt kinh hãi:

- Dạ... ba chú tìm ai ạ?

- Thằng cha Lùn Mặt Lạnh đâu?

- Ô, ông chủ ghen tuông bà chủ gì đó nên sang quán Mê Ly quây rồi, ổng bắt cháu dỗ cho A Muối ngủ.

- Hả, em đang ẵm nhi đồng Kiều A Muối à, tạ ơn thượng đế.

Ba hảo hớn kéo rốc vào nhà và khởi sự thẩm vấn vú em bất đắc dĩ Lụa Trà Vinh. Trong làn nước mắt giàn giụa, cô bé nhà quê học nghề may suýt lọt vô ổ hắc điếm của Huệ Phong Tên kể một mạch. Con bé kể từ sự đối xử tàn bạo với người làm của bà chủ, từ chuyện ép nó lần đầu tiên ngồi với khách, từ việc dùng con nữ tặc Lưu Thị Bông canh chừng nó cho đến việc bị điều tới căn nhà không số làm vú em đêm nay.

Khỏi phải nói, ba thằng đập tay vào nhau nháng lửa.

CÁI BÓT DA LỢN

Bé Kiều A Muối mở bưng hai hột nhãn đen láy nhìn các cứu tinh. Bộ mặt Tôn Ngộ Không của Thạch Sầu Đời kẻ sát mũi y chang ông kẹ làm em bé khóc thét lên. Coi, nghệ thuật “vú em” của Thạch chưa chắc lép vế ai, nó thấy em bé lên cao rồi đưa tay bắt kèm một câu nựng nịu:

- Ngộ ái nị mà.
- Hu hu... nị đưa Muối về mẹ A Lan đi.
- Ồ ờ, đêm nay nị sẽ ngủ trong lòng mama, ngộ hứa.

Em bé lớp Chồi trường mẫu giáo Lương Quảng nín khóc tức khắc. Hai cổ tay mồm mĩm ửng đỏ vết dây trói của nó quấn cổ Thạch Sầu Đời thật chặt khiến Sơn Đại Ca, Hoàng Lăng Tử bồi hồi xúc động. Hai đứa bất giác quay sang con bé mười ba tuổi đứng bơ vơ. Nhỏ Lụa lúc này mắt cũng đỏ hoe, màu da trắng

bạch vì thiếu máu của cô bé quê mùa làm hai thầng đau nhói. Cô bé thút thít:

- Em đâu biết ông chủ là mẹ mìn bắt cóc con nít. Ông chủ nói đó là con nuôi của người Tàu cho. Tội nghiệp A Muối, em phải múa lân thôn và hát xẩm cho A Muối ngưng nấc cục. Quê em ở Trà Vinh ai cũng biết múa và ca hát, em là người Kinh gốc Khơ Me đó.

Sơn lặng lẽ xoa mái tóc bum bê rối nùi của Lụa:

- Rồi em cũng như A Muối sẽ ngủ trong lòng mẹ sau cái đêm đáng nguyên rửa này. Tụi anh sẽ tìm cách cho em đi học chữ chớ không phải đi làm thợ may dỏm như bây giờ. Em nhớ mẹ không Lụa?

- Dạ, em nhớ ba nhớ má, nhớ các em nhỏ, nhớ lu nước ngoài hè lắm.

Thạch gầm gừ:

- Vậy mà có một đứa con gái bằng tuổi em chẳng hề quan tâm đến ai đẻ ra nó, hừm, anh muốn nói tới con nhỏ Lưu Thị Bông.

Hoàng huyết sáo:

- Thôi đủ rồi. Dẫn đường tụi anh đến quán Mê Ly mau, em gái.

Lụa Trà Vinh hướng dẫn phái đoàn hành quân giữa màn đêm đen thui. Do quá vội vã nên chẳng đứa nào mang theo ngọn đèn pin. Con bé Lụa bồn chồn thấy rõ:

- Liệu các anh có thắng nổi hai ông kẹ gác cửa quán Mê Ly không nhỉ?

Thạch cười ngất:

- Đừng lo. Một mình anh chấp hai đứa.
- Chùng nào chúng rút súng thì anh mới bàn giao cho anh Sơn và anh Hoàng, hiểu chưa?

Lựa trợn mắt:

- Anh Thạch không giỡn với hai ông bảo kê ấy được đâu. Một ông tên Mã Sùi, một ông tên Cu Tí.

- Hi hi hi, hô hô hô, há há há...

Chưa bao giờ Thạch Sầu Đời cười hả hê đến thế, nó cười thô bạo đến nổi nhĩ đồng Kiều A Muối cũng rúc rích cười theo.

- Nị cười vui như ông tiên...

Lựa Trà Vinh ngẩn ngơ:

- Sao anh Thạch cười hoài hử vậy?

- Hi hi, vì tên hai thằng gác cửa quán Mê Ly giống tên mấy đứa em anh ở trường mồ côi ghê. Ở trường Mơ Ước, cu Tí là vua ỉa đùn đấy.

- Ô, ông Cu Tí mà em nói trong mình lúc nào cũng nhét cây côn nhị khúc. Ông ta nện các bà tiếp viên hà rầm.

Thạch le lưỡi:

- Nó dữ vậy sao. Còn ông Mã Sùi kia?

- Ông Mã Sùi là cánh tay mặt của bà chủ, vũ khí ông ta là một sợi xích sắt.

Thạch Sầu Đời chuyển em bé Kiều A Muối cho Sơn Đại Ca rồi múa tít một bài Hầu Quyền.

- Các vị nghe thấy chưa, hai thằng bảo kê đều không có súng nha. Nghĩa là cấm các vị dành phần của thằng Thạch Xóm Chùa.

Hoàng Lăng Tử bật cười:

- Tùy mày, tụi tao sẽ làm khán giả. Ê, nhưng chẳng lẽ tự nhiên mày gây sự với Cu Tí và Mã Sùi ư?

Thạch nhún vai:

- Tao sẽ đóng vai một thằng say rượu.

- Cái gì?

- Tao có bí quyết mà. Hồi này tao đã quan sát một cha nội ở cái chòi trên bãi rác xách chai rượu lão đảo.

Cuộc hí lộng giữa màn đêm chấm dứt. Trước mắt phái đoàn là nhà hàng bình dân Mê Ly đèn đuốc sáng lòa. Giọng nhỏ Lụa nghệt thờ:

- Đó, cái quán đó đó...

*

Khi không hai thằng mặt rỗ vừa chuyển nhau điệu thuốc trộn cần sa chưa kịp hút thì bị giật phăng. Chúng lập tức rời khỏi hai yên xe Dream của khách ăn nhậu để chiếu tướng kẻ nào dám giỡn mặt tử thần chớ còn phải hỏi.

Tiếng của kẻ phá đám nghe nhừa nhựa như đĩa hát rè:

- Thứ này dân xì ke mệnh danh là “bồ đà” hả, hèn chi mùi khét khét. Mồ tổ nó, tao rít một hơi thử coi.

Quý thần thiên địa ơi, thằng khốn nào có hút. Nó tỉnh bơ vò nát điệu cần sa quý giá trong lòng bàn tay rồi chống nạnh khinh khỉnh:

- Đây là nhà hàng Mê Ly hử, vô nhậu được chẳng?

Hai thằng bảo kê lừ đừ kẻ trước người sau vây chặt đối thủ. Thằng đứng trước hất hàm:

- Mày say quá trớn đấy thằng mặt khỉ.

- Ê, tao có tên họ đảng hoàng ghen. Tao là thần tượng Thạch Sầu Đời mà chị Huệ tụi bay hằng ái mộ.

- Đồ bỏ chết bày đặt làm tàng. Lấy “đồ chơi” đi Mã Sùi.

Thằng sau lưng bắt đầu thọc tay vô bụng. Cái gáy của Thạch như có con mắt. Nó phán cộc lốc:

- Rút xích sắt và côn nhị khúc mau lên tụi bay.

- Reẹt...

Thạch vừa dứt lời là cây lưỡng tiết côn toát liền một âm thanh rờn rợn chiến tranh. Hừm, với bọn cóc nhái ngoại ô này Thạch không cần phải triển khai Mẫu Tử Côn để so sánh. Nó cười lạt:

- Ai là Cu Tí xin mời!

Thằng mặt rô tên Cu Tí nổi khùng. Y múa tít cây côn chém thẳng xuống đầu đối thủ.

- Hự, hự... á á...

Trời ạ, Mã Sùi đang quơ xích sắt phải là hết chiều dài cái lưỡi mới không bật tiếng la. Chớ gì nữa, cái thằng xưng danh tánh “Thạch Sầu Đời” chẳng hề né tránh đường côn. Nó dừng dưng với tay bắt khúc

côn bắt chấp sợi xích cuốn dính năm ngón rồi giựt ngược cùi chỏ vào gần yết hầu Cu Tí mới là lạ. Trong tích tắc thân hình chiến hữu của Mã Sùi mềm nhũn:

- Đến lượt mày đấy, thằng con ngựa!

Mã Sùi buông vũ khí... sùi bọt mép. Y ấp úng:

- Mày... mày chỉ nhích cùi chỏ một chút xíu là bạn tao... qua đời...

- Mày cũng biết điều sơ đẳng đó ư?

- Dạ, xin võ sư cho em ở ngoài sân sóc thằng Cu Tí. Võ sư muốn đốt quán hay bóp cổ mẹ Huệ lấy tiền em cũng dõ dám can thiệp.

Thạch Sầu Đồi cười hăng hắc. Nó quay đầu ra chỗ bóng tối gào lớn:

- Xong rồi. Vào đi Sơn Đại Ca, Hoàng Lăng Tử.

*

Bên trong nhà hàng Mê Ly cũng đang xảy ra biến cố. Ngoài cửa hỗn loạn thì bên trong cũng tươi bởi hoa lá chứ sao. Kia kìa, trước căn phòng đặc biệt của Huệ Phong Tền với cửa cái đóng, cửa sổ mở, mấy ả tiếp viên rảnh rồi bu song sắt coi đông nghẹt.

Tiếng mấy ả xì xầm:

- Là lá là la, ông chủ Lùn đánh ghen bà chủ quá trời.

- Mày thấy thằng chả nắm tóc đập đầu bà Huệ xuống nền gạch bông không mậy?

- Thấy chó. Tao còn thấy con nhỏ Bông bị trói gô ở góc phòng.

- Hả? Sao nó bị trói? Nó với con Lụa Trà Vinh là người ở mà.

- Ngu như bò. Mà chạy tua liên tục với khách từ trưa đến giờ nên không biết. Con Bông đó lì lợm. Nó giả đồ xin phép bà chủ ra Sài Gòn mua son phấn cho tụi mình chó kỳ thực nó giựt đồ người đi đường ghen.

- Nhỏ mà quậy bạo quá.

- Thì cũng giống ông chủ Lùn mà.

- Suyt, nói nhỏ nhỏ kéo thẳng chả nghe. Bà Huệ xấu òm mà cũng ghen chi mệt.

Tiếng xì xầm tắt phụt bởi chiếc bình bông Thái Lan từ trong phòng bay tuốt ra cửa sổ.

- Bụp!

Chiếc bình đập vào chấn song sắt bể tan nát từng mảnh vụn khiến đám yêu quái rảnh rang của quán la lên oai oái:

- Bể nổi cơn tụi em, ông chủ Lùn ơi!

Giọng Lùn Mặt Lạnh... lạnh tanh:

- Bể kệ bà nội tụi bây, kể từ hôm nay tao dẹp quán hồ ly tinh này cho bỏ ghét. Mụ chủ chúng mày khi dễ tao hả, tao đập đầu con mụ Huệ bất tỉnh rồi nè, hê hê hê.

Đám tiếp viên thất sắc chưa biết làm gì thì trong hành lang dẫn xuống toilet sừng sững ba thiếu niên lạ hoắc. Hai anh chàng đẹp trai đến mức các ả ngây người ra.

Anh chàng dị nhân mặt khỉ cất tiếng khô khan:

- Ai là Huệ Phong Tên ở đây?

Một ả lúu rúu:

- Xiu trong phòng đặc biệt kia. Bị ông chồng Lùn đánh chết tươi tại chỗ.

- Hà?

Ba thiếu niên cao lớn nhảy vút đến căn phòng đóng cửa kín mít. Bước nhảy của ba vị khách mới dài cỡ bảy mét khiến các ả hết hồn. Hoàng Lăng Tử dòm qua cửa sổ cười gằn:

- Ra mau tên mẹ mìn bắt cóc con nít, ông không ra là tôi phá cửa đó.

- Hê hê hê, ai vừa đùa với ông chủ thế?

- Bé Kiều A Muối học lớp Chồi trường Lương Quảng mà ông nhốt trong căn nhà hai tầng đã có mặt ở đồn cảnh sát cùng với cô bé Lụa Trà Vinh. Đồi ông tiêu rồi Lùn Mặt Lạnh ơi. Công an phường đang trên đường đến đây.

- Đâu phải lỗi tại tao, tại con mẹ Huệ Phong Tên chết bầm này nè. Hai năm trước nó dụ tao bắt cóc thằng con vợ chồng nghệ sĩ thành thủ tao đâm ra quen nghề... mẹ mìn. Hic hic, mày làm ơn tha cho tao. Mày mà mở đường máu cho tao thoát tao sẽ tặng mày cái két sắt của mẹ Huệ. Trong đó toàn đôla Mèo.

- Câm mồm lại. Nếu ông còn một chút lương tri thì hãy mở cửa ra.

- Không. Tao chỉ có lươn... xào lăn thôi. Tao khùng từ hồi bốn tuổi mà.

- Rằm!

Không còn đủ sức kiên nhẫn, Hoàng Lăng Tử lùi ba bước tung cước đá văng cánh cửa. Gã chẳng dè cánh cửa gỗ to bản lập thành tích lớn đến thế. Chẳng ai nhúc nhích tứ chi, ông chủ Lùn Mặt Lạnh đã ngã cái rầm bởi cánh cửa đổ trúng đầu.

Sơn Đại Ca chơi với. Hấn lật đặt nhắc cánh cửa sợ Lùn Mặt Lạnh bị chôn sống.

Thạch Sầu Đời nhìn kẻ thù mà ngao ngán:

- Tướng tá gì hình vuông chán bỏ xù!

*

Lực lượng công an phường, quận đến đầy ắp hai xe Jeep. Tất nhiên khách khứa trong quán mạnh ai nấy vọt lên xe gắn máy chạy thục mạng quên cả gửi tiền “boa” cho các em. Một đồng tiếp viên nữ son phấn lòe loẹt ngồi chum hum kín căn phòng lớn không ngừng rên rỉ nỉ non vì tưởng bị chính quyền bố ráp bất tử.

Ba hiệp sĩ trẻ tuổi cuối cùng cũng làm xong nghĩa vụ lấp kín chữ các tờ biên bản của người sĩ quan chỉ huy. Viên đại úy nhìn ba chàng bằng cặp mắt kính nể.

- Ngũ Quái Sài Gòn danh bất hư truyền. Trong một ngày làm xong hai vụ án hình sự.

Thạch giả đồ khiêm tốn:

- Trong vòng mười hai tiếng đồng hồ, thưa đại úy.

Sơn Đại Ca lướt ngang người đàn bà gục đầu ử rữ có tên là Huệ Phong Tên đang cố giấu bộ mặt rồ. Hấn vỗ vai con bé nữ tặc mini:

- Em nghĩ sao hả Lưu Thị Bông?

- Hu hu, cho em về quê Quảng Ngãi miền Trung. Anh bảo lãnh cho em đi...

- Thiệt không, em muốn sum họp gia đình như bé Lua Trà Vinh hả?

- Dạ, em thể nói lão xe cán chết...

Tuyệt nhiên hấn không dả động gì đến hành vi “ăn cướp cạn” của con bé. Đối tượng của hấn là tên Lùn Mặt Lạnh mặt úp sấp chưa cựa quậy nổi kia. Coi, lúc vén tóc sau gáy gã lùn, hấn nổ đom đóm mắt trước cái... bột da lợn.

- Lạy Chúa, cái bột lông heo Hoàng ơi, Thạch ơi. Tụi bay xem có phải y là đứa con bà điên thất lạc hồi bốn tuổi...

THỦ THUẬT CHO SỰ ĐOÀN TỤ

Khuya hôm đó, ba người hùng được xe cảnh sát chở về Xóm Lách lẫn Xóm Chùa. Trừ Thạch Sầu Đồi về nhà báo hiếu mẹ, Hoàng Lăng Tử rúc trong mùng chung với Sơn Đại Ca. Hai đứa được ăn một bữa cơm chiên cực kỳ ngon qua tài nấu nướng của má Sáu xóm nghèo tình nghĩa.

Nằm trong mùng, Hoàng chất lưỡi:

- Chặc chặc, tự nhiên lòi ra cái bớt lông heo sau gáy Lùn Mặt Lạnh y chang chuyện cổ tích.

- Phù, đến giờ này tao vẫn còn bàng hoàng.

- Mà y và Quyên Tiểu Muội rành cái bớt đó đúng không?

- Ừ, tao đang hình dung câu chuyện thần thoại như sau: hai mươi hai năm trước ở vịnh Cam Ranh, một bà mẹ đáng thương lạc thằng con trai bốn tuổi trên đường tản cư, thằng nhỏ chỉ có một dấu vết duy nhất

để nhận diện là cái bột da lợn xấu xí. Suốt hai mươi hai năm lưu lạc từ miền Trung vô Sài Gòn, người mẹ hóa thành bà điên vì nhớ con mòn mỏi.

- Bà ta sẽ còn điên nặng hơn khi biết thằng con trai tìm thấy là một tên tội phạm vượt trường trốn trại, bắt cóc con nít đòi tiền chuộc mạng, mở quán bia ôm lừa gạt con gái vị thành niên.

- Đó mới là điều khủng khiếp. Cảnh sát đã hỏi cung Lùn Mặt Lạnh, y đã thú nhận sạch sẽ. Y đúng là thằng nhóc bốn tuổi bị lạc gia đình ở vịnh Cam Ranh và năm nay hai mươi sáu tuổi. Hiện y đang nằm bệnh viện của ngành Công an chờ lãnh án.

*

Hai người hùng ngủ li bì đến 8 giờ sáng. Cũng may hôm nay là chủ nhật nên Sơn Đại Ca miễn đến trường.

Chúng mở mắt ra là đã thấy nhị vị cô nương Thúy Bội, Quyên Tiểu Muội và dị nhân Thạch Sầu Đồi ngồi uống nước trà trò chuyện với má Sáu Thọ May, mẹ của Sơn Đại Ca. Coi, thằng Thạch còn tài lanh vờ vịt bắt tóc sâu cho má Sáu mới dễ ghét.

Nó không thèm nhìn hai chiến hữu nhảy khỏi mùng mà chỉ nói trống:

- Tỉnh rồi hả?

Một lát sau, năm mạng quây quần trên chiếc chiếu đàm đạo vang trời.

Quyên phát pháo trước:

- Khuya hôm qua, cảnh sát đã tìm được bà điên và đưa bà mẹ tội nghiệp ấy tới bệnh viện.

Hoàng sùng sốt:

- Để cho mẫu tử trùng phùng trước khi Lùn Mặt Lạnh “bóc lịch” ư?

- Không. Bà điên không nhận ra Nguyễn Văn Lùn là ai...

- Trời ơi.

- Cái bột da lợn sau gáy y chẳng có ích gì, nó không hề làm bà điên mảy may xúc động. Trong trạng thái nửa điên nửa tỉnh, người mẹ đã nói rằng con bà chỉ có bốn tuổi chớ chẳng phải hai mươi sáu tuổi. Và quan trọng là con bà chưa bao giờ là một tên cướp, mãi mãi nó là một đứa bé ngoan.

Thạch Sầu Đồi và Thúy Bụi lặng thinh bởi Quyên Tiểu Muội đã tường thuật đầu đuôi từ lúc tới nhà Sơn. Chỉ có Sơn Đại Ca chồm lên ngoác.

- Chẳng lẽ Lùn Mặt Lạnh chịu câm miệng khi mẹ ruột y sờ sờ trước mặt.

- Ô, y đâu có câm miệng. Y khóc lóc mùi mẫn rồi ôm bà điên nức nở rằng: cho dù có bị xử tử y vẫn công nhận đây chính là thân mẫu của mình. Tuy nhiên vấn đề là bà điên, đại ca và anh Hoàng hiểu không. Bà điên dứt khoát không nhìn mặt một đứa con tội phạm. Bà cứ lải nhải bà bị mất chú nhóc thiên thần bốn tuổi.

Sơn ngửa mặt kêu trời:

- Vậy là “cái bột da lợn” cũng vô dụng. Bà điên suốt đời quanh hiu vĩnh viễn.

Thúy Bụi chen vào:

- Không vô dụng đâu. Bác Đỗ Long, ba của Quyên đã nhờ đến thủ thuật y học. Chắc đại ca đã biết bác Long sắp khánh thành một dưỡng trí viện chứ?

- Biết, nhưng cái đó nào dính dáng đến chuyện tình mẫu tử bất thành của một người mẹ phát điên.

- Có đó đại ca. Trong thành phố này đâu chỉ một bà mẹ bị điên, còn vô số những đứa bé mồ côi sống trong tình trạng mất thăng bằng trí nhớ. Tại sao vị bác sĩ mà bác Long nhờ lại không kiếm được một bệnh nhân con trai bốn tuổi nhỉ?

- Ồ là là...

- Thế này nè, chỉ cần một ca phẫu thuật y học, lấp một cái bột lông heo giả vào gáy thằng bé tâm thần bốn tuổi là phép lạ hiện ra tức thì.

Hoàng và Sơn choáng váng:

- Bác sĩ sẽ hành động như vậy sao?

Quyên gật đầu:

- Bất cứ bà mẹ nào trên trái đất cũng thương con dù y có là tướng cướp. Đáng tiếc bà mẹ của chúng ta là một bà điên, điên thực sự nên từ chối Lùn Mặt Lạnh. May ra phẫu thuật nhỏ kia sẽ làm bà ấy tỉnh ngộ.

Hôm khai trương Dưỡng Trí Viện dành cho bệnh nhân tâm thần không phân biệt trẻ già trong thành

phố, nhóm Ngũ Quái Sài Gòn tất nhiên có mặt như năm sáng lập viên. Trong đám, có lẽ Thuần Quyên là người xúc động hơn hết. Còn phải hỏi, đây là lần đầu tiên ba của cô biết trải tấm lòng cụ thể đến với những số phận tật nguyền.

Giây phút hồi hộp và thiêng liêng nhất bắt đầu. Giữa hàng trăm bệnh nhân ngoan ngoãn ngồi xếp vòng tròn ngây ngô trố mắt, bà điên quen thuộc của Ngũ Quái Sài Gòn được hai cô y tá dìu ra chỗ trống. Nơi bãi trống có một chú nhóc bị bệnh down bẩm sinh ngồi nọ đùa không cần biết trời đất có ai.

Tiếng cô y tá khuyến khích:

- Có phải con trai của bác không, bác sờ gáy nó thử xem?

Bà điên cười đần độn và thò bàn tay vô đứa bé bị phù do hệ thần kinh trục trặc. Sau mười giây nín thở, bà ôm chầm lấy chú nhóc khóc rống:

- Ôi, con trai bốn tuổi bị lạc của mẹ. Mãi hôm nay mẹ mới gặp lại con, hu hu...

Cảnh tượng hết sức khôi hài mà không ai dám cười. Thì cứ nhìn là biết, hai kẻ xa lạ một già một nhi đồng chưa lần nào thấy mặt nhau đang quẩn quít bằng tình mẫu tử kỳ diệu.

Quyên thì thầm bên tai Sơn:

- Không ngờ một mảnh da giả lún phún lông lá sau gáy thằng bé mồ côi lại có tác dụng cổ tích đến thế.

- Mình nghĩ khác Quyên ạ. Người mẹ chẳng thà ôm một chú nhóc điên khùng không phải do mình sinh ra còn hơn nhìn mặt một tên tội phạm trưởng thành. Đối với bà điên, đứa trẻ mãi mãi bốn tuổi và chưa hề ở ác...

CƯỚP CÔ DÂU

Đội trưởng đội đặc nhiệm lấy vợ cũng khác người. Thì thiếu tá Lý Thạch Sanh chuẩn bị “lên xe hoa” chớ ai, sau một thời gian làm dưỡng sĩ Thạch Sanh chém chần tinh tội phạm, anh chàng cao lớn đẹp trai mặt chữ điền đã cứu được một nàng công chúa bị đại bàng cắp từ trong cổ tích. Không hiểu nàng công chúa có sắc đẹp mê hồn và tính tình thù mị ra sao, chỉ biết rằng dưỡng sĩ Lý Thạch Sanh mê tít rồi tự nguyện in thiệp hồng đám cưới vào năm chàng ba mươi hai tuổi.

Ba mươi hai tuổi là tuổi xấu trong tử vi, thầy bói nói như thế. Ông già bà cả thường truyền khẩu rằng “ba mốt bước qua, ba ba bước lại”, ba mươi hai tuổi tây nghĩa là ba mươi ba tuổi ta, nghĩa là năm nay đại hạn chụp lên đầu Lý Thạch Sanh.

Thế nhưng anh chàng đâu có tin, chàng đường đường là một sĩ quan ưu tú của thời đại văn minh,

võ nghệ thần sầu, dị ứng với bói toán và là đại khắc tinh của bọn đầu trộm đuôi cướp. Chàng tuyên bố đồng dục:

- Ngày 14 tháng 5 vẫn rước dâu như thường lệ.

Ngày 14 tháng 5 không phải là một ngày lành. Về mặt công khai, lực lượng an ninh thành phố có rất nhiều đội chống tội phạm chuyên môn, mỗi đội đều do một sĩ quan cấp Trung Tá trở lên chỉ huy, chẳng hạn đội chống gián điệp, đội chống ma túy, đội chống mại dâm, đội săn bắt cướp, đội bắt buôn lậu... nhưng không có đội nào đa năng bằng “Đội Đặc Nhiệm”. Kể từ khi Đội Đặc Nhiệm được thành lập, hơn ba mươi võ sư dưới quyền thiếu tá Sanh và đại úy Thông đã tỏ xung hữu đột khiến các băng đảng phải xanh mặt và các đồng nghiệp phải kính nể. Họ đã cơ động từ Nam ra Bắc, xuất hiện ở khắp mọi nơi và lập nên những chiến công hiển hách cho dù sinh sau đẻ muộn nhất trong ngành.

Chính vì thế ngay từ lúc sáng sớm, Lý Thạch Sanh đã bị dựng dậy bởi một cú phon nghiêm trọng.

- Chào chú rể, có tin không vui đây.

-Ồ, chào sếp lớn. Tin không vui đối với một kẻ độc thân dĩ nhiên là việc đứt tay vào còng số tám của luật hôn nhân hơi sớm.

Vị sếp lớn bên kia đầu dây cười gượng gạo.

- Chú thì lúc nào cũng tếu hết nhưng tôi thì... e hèm, này Lý Thạch Sanh, chú biết tin Dũng Vạn Năng vượt ngục chưa?

- Dũng Vạn Năng?

- Ủ, tên tướng cướp nguy hiểm đó đã vượt ngục Sơn La và vào Sài Gòn gây án. Y là tác giả của mười vụ cướp vừa qua dọc vành đai thành phố, chú rành Dũng Vạn Năng quá hả, chính chú đã tóm cổ y ba năm trước qua một trận thư hùng long trời lở đất. Vậy mà bây giờ, e hèm, đội săn bắt cướp vẫn bất lực trong việc tìm ra dấu vết y...

Trong nháy mắt, Lý Thạch Sanh hình dung tên cướp bị mất một lỗ tai có khuôn mặt dữ dằn. Ngoài nghề võ gia truyền tương đương với huyền đai tứ đẳng của một cao thủ, Dũng Vạn Năng còn thành danh giang hồ bởi bí mật... quái xế. Chớ gì nữa, y đã chắm chiếc xe hơi nào là chiếc xe đó phải bốc hơi. Trong khi bọn “quái xế cò con” chỉ biết ăn mảnh các chủng loại mô tô, xe gắn máy thì Dũng Vạn Năng thiết lập riêng cho y vương quốc “xế hộp”. Y gần như thâu độc quyền món cướp ô tô sau giải phóng.

Sanh lẩm bẩm:

- Hừm, những ngày qua tôi quá bận rộn với cái đám cưới...

- Tôi biết, thưa chú em. Ngay cả lúc này tôi cũng chẳng dám làm phiền chú em. Chỉ xin mượn đại úy La Thông và một tiểu đội đặc nhiệm.

- Không được, sếp lớn ạ. La Thông trưa nay sẽ đóng vai phù rể của tôi, và lại anh ta chưa phải là đối thủ của Dũng Vạn Năng nếu xảy ra cận chiến.

- Sao? Á quân giải võ thuật toàn ngành mà chịu thua tên tù vượt ngục à?

Lý Thạch Sanh nói chắc nịch:

- Đấu tay đôi chưa chắc thua nhưng đấu tiểu xảo La Thông sẽ đại bại. Chỉ có tôi mới nắm tẩy thằng Dững.

- Ái chà!

- Vậy là sếp hiểu vấn đề rồi chứ, Dững Vạn Năng là một con thú mất tính người. Y dám bắn thủng ngực La Thông chẳng hề do dự. Vụ này giao cho tôi, hy vọng tôi sẽ hạ y trong buổi sáng để 11 giờ trưa kịp rước dâu. Nào, sếp lớn làm ơn cung cấp hiện trường vụ cướp mới nhất của thằng Dững đi.

- Ô, rồi chú sẽ đón cô dâu bằng xe gì?

- Xe Jeep. La Thông sẽ thay mặt tôi rước dâu bằng chiếc Honda Accord mượn trên phòng hình sự còn tôi sẽ lái xe Jeep tới sau. Sếp lớn thấy sao?

- Trời đất, ta thấy chú em bụi đời không thua gì các thám tử mini “Ngũ Quái Sài Gòn”. Thiệt hết chỗ nói.

*

Đúng là thiệt hết chỗ nói khi năm quái kiệt đồng loạt nhận được thiệp hồng của Lý Thạch Sanh từ ba ngày trước. Coi, Sơn Đại Ca được má Sáu Thọ May giao lại thiệp báo hỉ lúc đi học về, Thạch Sầu Đời nhận ở Xóm Chùa, Quyên Tiểu Muội ngơ ngác khi dì Mười quản gia báo tin tại biệt thự Bông Sứ, còn Hoàng Lăng Tử và Thúy Bụi ở căn cứ Xóm Đường

Ray cứ như từ trên trời rơi xuống lúc nữ giám thị Mơ chuyển hai phong bì hình chữ nhật có thắt nơ đỏ. Không do dự, năm đứa họp nhau cấp tốc, họp và họp, họp liên tục cho đến sáng hôm nay mà đứa nào cũng chưa hết bàng hoàng chứ sao.

8 giờ sáng, nhị cô nương Quyên, Thúy và ba người hùng thời đại tụ tập dưới Tổng Hành Dinh trường mồ côi. Buổi chiều mới mở màn tiệc cưới mà riêng Đào Phá Thạch đã le lói chống nạnh đi qua đi lại trong bộ đồ vía cẩu cảnh. Không biết cu cậu quăng đầu bộ võ phục nâu sồng Trung Hoa hằng ngày để khoác vào chiếc áo sơ mi cổ cồn thắt nơ tím và chiếc quần Jean nhung huyền ảo. Ấy là chưa kể đôi giày nhẵn Vina đen bóng có thể soi gương bộ mặt khỉ. Trời ạ, trong bộ đồ ác chiến, Thạch Sầu Đồi có cảm tưởng Quyên Tiểu Muội và Thúy Bụi đang nhìn nó mơ màng. Nó hất hàm trước hai kẻ lép vế Hoàng Lăng Tử và Sơn Đại Ca.

- Đôi khi tao cũng đẹp trai hơn tụi mày, đúng chẳng?

Thúy cười ngất:

- Nếu anh Sanh làm đám cưới ba sáu năm ngày trong một năm thì chắc ông Thạch đẹp trai thường trực.

Quyên thâm thúy:

- Nói theo kiểu Triết gia Pascal thì ông Thạch tuy là một cây lau cây sậy nhưng là cây lau cây sậy có suy nghĩ.

- Có suy nghĩ hay thiếu suy nghĩ hở Quyên? Hi hi, mình dám bảo đảm cô Mơ thấy anh chàng biểu dương lực lượng kiểu này dám xỉu như chơi. Ai đời đi dự đám cưới người lớn mà thất nơ tím kỳ cục.

Thạch khinh khỉnh không thèm dòm hai cô gái.

- Xin lỗi, không dám kỳ cục nghe. Chính Mơ đã chỉ đạo cho tôi cột nơ màu tím nha, cô ấy nói rằng muốn tặng phần lãng mạn phải cột loại nơ có màu “Lolita” hết sảy.

Thúy Bội ngao ngán trước sự tiến bộ vượt bậc về mặt “ác khẩu” của Đào Phá Thạch. Té ra cu cậu âm thầm học chữ cô giáo Mơ suốt thời gian qua để chờ dịp trả thù. Cô bé vừa định phát ngôn phản kích thì Sơn Đại Ca phát tay.

- Tội mình trở lại đề tài đám cưới đi. Chúng ta còn tới chín tiếng đồng hồ lựa quà tặng cho ông anh đại dột.

Hoàng Lăng Tử khoái trá. Gã rung đùi:

- Tặng cô dâu, chú rể hai con cù lằn nhồi bông bán ở đường Nguyễn Huệ là có lý nhất.

Quyên trợn mắt:

- Sao lại tặng hai con cù lằn?

- Hà hà, vì năm đầu sống chung anh Sanh và chị Nữ sẽ khép nép như con cù lằn. Năm thứ nhì gây lộn ngoạn mục làm vợ giống con cù lằn. Năm thứ ba thần kinh căng thẳng cũng giống con cù lằn nốt.

Quyên chưng hửng:

- Anh Hoàng không tin họ sẽ hạnh phúc ư?
- Tôi có lý do không tiện nói ra ở đây. Quyên quá hiểu hoàn cảnh gia đình tôi...

Hoàng Lăng Tử cười xong là lạnh lùng tức khắc. Cô bé chạnh lòng trước nỗi khổ tâm của gã, chín tuổi đầu, con người nho nhã ấy đã bỏ nhà đi giang hồ khi cha mẹ gã ly dị mạnh ai nấy sống, hình như gã chỉ tin vào sự tồn tại của chính cá nhân mình chứ không tin vào sự ràng buộc giữa hai người lớn với nhau. Có điều gã cũng biết phục thiện trước ánh mắt dịu dàng của Quyên. Gã gật gù nhìn tăm thiếp.

- Cô dâu tên là Trần Thị Thục Nữ. Bà chị tương lai của chúng ta là ai nhỉ?

Thúy Bội giải quyết ngay thắc mắc của Hoàng. Cô thâm liếc qua Quyên và thoáng rùng mình, hai người giống nhau một cách khó hiểu, thì cũng đáng đi ấy và khuôn mặt búp bê ấy.

Cô nói:

- Chị Thục Nữ là hình ảnh của Quyên mười năm sau. Cụ thể là bản sao thứ hai của Thuyền Quyên.

Ba thằng con trai ngơ ngác:

- Cái gì?

- Các vị có thể rất ngạc nhiên nhưng nghe tôi phân tích đây. Trong đám, tôi là kẻ duy nhất biết mặt chị Nữ bởi nghề thiết kế thời trang của mình. Cách đây nửa tháng, khi các vị hung hăng lao đầu vô những cuộc phiêu lưu mạo hiểm thì anh Lý Thạch Sanh bắt

ngờ gỗ của xóm Đường Ray. Anh ấy dẫn theo một phụ nữ xinh đẹp nhờ tôi đo đạc, cắt may vài bộ đồ đầm theo các mẫu cataloge mới nhất. Các vị hiểu không, vừa tiếp xúc tôi cứ tưởng chị Thục Nữ là chị ruột của Thuyền Quyên.

- Sao?

- Vì chị Nữ giống Quyên như hai giọt nước, vì số đo quần áo của chị ấy cũng tương tự như số đo của Quyên. Chỉ khác là chị Nữ im lìm như một cái bóng và tuổi tác lớn hơn người đẹp của chúng ta thôi.

Thạch Sầu Đời buột miệng:

- Hèn chi anh Sanh ngán Thuyền Quyên không thua gì Hoàng Lăng Tử. Mà nghĩ sao hả đại ca?

Sơn tỉnh bơ:

- Tao nghĩ rằng tụi mình lên đường sắm quà cưới là vừa. Còn ngoài ra... đèn nhà ai nhà nấy sáng.

*

Lý Thạch Sanh đã không về kịp cái hẹn 11 giờ trưa khiến anh chàng phù rể La Thông như người ngồi trên đồng lửa. Đúng giờ rước dâu, anh nhảy phốc lên chiếc Honda Accord phóng hối hả về hướng Bình Chánh. Chiếc xe hơi đời mới bóng lộn mượn của phòng hình sự được trang hoàng tao nhã cực kỳ, cốp trước cốp sau và hai bên hông đều phủ đầy hoa cưới nhưng La Thông chẳng còn lòng dạ đâu mà thưởng thức.

Anh lắm lắm:

- Có lẽ trên đời chưa ai lấy vợ lạ lòng như thiếu tá Sanh. Trời ơi, cưới con gái người ta mà bắt bạn bè rước dâu giùm. Làm sếp đặc nhiệm nghĩ cho cùng cũng khổ tâm thiệt.

Chàng tài xế bất đắc dĩ tiếp tục cho xe băng qua con đường đông, tách khỏi dòng suối xe cộ ở xa cảng miền Tây. Nhà cô dâu xa ời là xa, Thông đã từng tháp tùng Lý Thạch Sanh đến chơi ngôi nhà ngói đỏ rêu phong cũ kỹ ấy vài lần, có điều lần này cảnh vật chung quanh thay đổi chóng mặt. Những cánh đồng mỗi lúc một lùi dần nhường chỗ cho các công trường xây dựng tới tấp mọc lên.

Rồi tấm bảng “vu quy” cuối cùng cũng hiện ra. Tấm bảng đơn sơ được kết bằng lá dừa lấp ló trên hàng rào dây kẽm coi thật ngộ nghĩnh. La Thông thừa biết rằng sau hàng rào dây kẽm đó đám đông hàng xóm chắc chắn đang xúm xít quanh cô hoa hậu đồng quê Trần Thị Thục Nữ, người con gái hai mươi sáu tuổi đã làm anh sững sốt ngay từ phút đầu gặp gỡ bởi nhân dạng thùy mị bên ngoài na ná như cô bé Đỗ Thị Thuý Quyên của nhóm Ngũ Quái Sài Gòn.

Anh cười thầm:

- Cô dâu mồ côi mà chú rể cũng mồ côi cha mẹ, đúng là duyên nợ.

Thông âm thầm vòng xe ra phía sau ngôi nhà ngói đỏ, tắt máy và bước xuống. Anh dự định trốn cuộc

săn đuổi của đám đông hàng xóm tò mò bằng cách rón rén đi tắt qua bụi chuối, thò đầu vô cửa sổ bắn tín hiệu “rước dâu” kêu Thục Nữ ra. Kế hoạch đánh nhanh rút gọn của La Thông nói chung là thành công nếu không bị một trở ngại đột xuất do một chiếc ô tô mang nhãn Mercedes gây nên bất tử. Ê, khi anh di chuyển thì chiếc Mercedes mai phục sẵn tại căn hộ lằng giềng kế bên trườn lên. Gã lái xe quả oái oăm, rõ ràng đồng không mông quạnh vô số chỗ đậu nhưng gã cứ thản nhiên lao thốc tới bụi chuối sát cửa sổ như muốn cản đường anh chàng đội phó đội đặc nhiệm mới là dễ giần.

Thông quay đầu quan sát kẻ phá bình ngời như trong buồng lái. Tuyệt nhiên anh không hề quen biết gã, khuôn mặt gã như được nặn bằng sáp, lằm lì trơ trơ với mái tóc dựng đứng cụt ngắn. Gã có vẻ giống một người máy hơn là giống con người.

Anh nhún vai:

- Xin lỗi, tôi buộc lòng phải bay qua đầu xe của ông.

Thông đã nói là làm. Anh vỗ đùi lao vút qua mui chiếc Mercedes. Màn biểu diễn lộn mèo trên không ngoạn mục đến nỗi cặp môi hình hai con sâu róm dày cộm của kẻ lạ mặt khẽ động đậy.

- Khá lắm, đáng tiếc mày không phải là Lý Thạch Sanh.

La Thông cảm thấy máu nóng bốc bùng bùng. Trời ạ, thằng cha vô danh tiểu tốt kia là ai mà dám “mày,

tao” trích thượng với anh thế nhỉ. Cánh tay phải của anh khê giờ cao nhưng... dừng lại ở một tàu lá chuối. Hừm, dù sao mình cũng ráng nể mặt đám cưới sắp Sanh một chút và nhất là không thể làm Thực Nữ bị kinh hoàng.

Anh nuốt nước bọt ừng ực:

- Ông là ai?

- Ngó bản mặt sừng sộ của mày, tao thấy mắc cười quá. Tao là bà con của cô dâu đây.

- O...

- Mày làm phù rể hả, chú bé. Chiếc Honda Accord mày đậu ngoài gốc sung coi đẹp đấy.

La Thông nhớ một bãi nước bọt xuống đất và biến mất sau bụi chuối. Anh không tin gã đàn ông lỗ măng đó có họ hàng dây dưa với nhà gái nhưng anh không còn thì giờ. Anh cần rước dâu cho sắp Lý Thạch Sanh hơn là “rước” một đồng rác thịt về nhà giam.

Mười phút sau lúc La Thông hộ tống cô dâu Trần Thị Thực Nữ bước khỏi cổng “vu quy” để lên chiếc xe hơi kết đầy hoa cưới rực rỡ cũng là lúc chiếc Mercedes rời bụi chuối sau hè rề rề lăn bánh theo sát nút.

*

Cuộc đối đầu xảy ra ngay tại khúc quanh gò má trước khi hai chiếc ô tô chạm mặt đường nhựa. Thực

tình, đường nhựa chỉ cách địa điểm giao tranh chừng hơn trăm mét thôi nhưng không hiểu sao tên lái xe Mercedes có nhân dạng “người máy” lại chọn chỗ gò mả để làm nơi tỉ thí. Hay gã cho rằng nơi khúc quanh thưa thớt bóng người chẳng?

Đầu tiên gã tăng tốc cho chiếc Mercedes lướt như bay. Qua kính chiếu hậu của chiếc Honda Accord, La Thông thấy hết. Chẳng những anh thấy mà còn nắm tắt sự mạnh động của kẻ lạ mặt. Anh bình tĩnh bẻ vô lăng sát bờ ruộng chờ đối thủ vọt lên. Ngồi băng sau, cô dâu xinh đẹp Trần Thị Thục Nữ đang soi gương mơ màng trách móc việc vắng mặt chú rể bỗng hoảng hồn trước một cái đầu tóc đàn ông dựng đứng thò ra từ buồng lái chiếc xe hơi sang trọng chạy song song với tốc độ xé gió. Cô dâu há hốc mồm không phải vì hai chiếc xe ép nhau xuống địa ngục mà vì gã “người máy” quen thuộc trong những cơn ác mộng khủng khiếp của cô.

Thục Nữ rú lên:

- Cù... Bá... Đạo...

La Thông ngồi trước choáng váng:

- Chị nói sao?

- Chạy mau anh Thông, y là tướng cướp tàng hình Cù Bá Đạo...

Hừm, Cù Bá Đạo là cái quái quỷ gì La Thông không cần biết nhưng anh biết rằng sơ sẩy là mình lẫn “bà chị” xuống âm phủ như chơi. Một loạt âm thanh

“Krit... krit” vang lên. Khi chiếc Mercedes hoàn thành công việc chặn đầu chiếc Honda Accord bằng gót giày đập lút thắng là hai người đàn ông cùng tông cửa xe nhảy xuống hai gò mả.

Thông không rút súng mà đứng thế xà tấn. Giọng anh lạnh như tiền:

- Mày muốn gì?

Kẻ khiêu khích nở nụ cười khùng bố:

- Mày không phải là đối thủ tao đâu, chú bé. Tao phục sẵn ở nhà gái nhằm để cướp cô dâu, ha ha ha...

Chỉ mỗi mình Thục Nữ hiểu được trình độ võ thuật của gã đàn ông mặt sấp. Cô run bần bật trên chiếc xe hơi phủ đầy hoa cưới. Mà cô run cũng phải, ngay ba đòn giao đấu đầu tiên đại úy La Thông, á quân giải vô địch toàn ngành đã bị bắn tung vô đồng rơm.

Cù Bá Đạo bật cửa chiếc xe hoa cười lớn:

- Gần năm năm xa nhau, em vẫn đẹp nào nùng, hà hà hà...

TƯỚNG CƯỚP SI TÌNH

Đúng vào lúc La Thông bị đo ván thê thảm ở khu gò mả miệt ngoại ô Bình Chánh thì tại hiện trường nơi diễn ra vụ cướp mới nhất của tên tù phạm vượt ngục Sơn La, nhân vật chính Lý Thạch Sanh cũng chẳng may mắn gì hơn.

Sau cuộc điện đàm với “Sếp lớn”, mặt trời vừa ló dạng thiếu tá Sanh đã đơn thân độc mã lái xe Jeep lao vùn vụt đến khu du lịch Rạch Dừa. Ngôi biệt thự cao cấp đêm qua bị Dũng Vạn Năng xâm nhập phải gọi phon cầu cứu cảnh sát hình sự nằm không xa vùng đất ăn chơi Rạch Dừa là bao. Lý Thạch Sanh cho xe Jeep băng băng qua rừng dừa nước bị chặn trệ và dùng chân trước một cái vila kín cổng cao tường lảng vảng vài tay an ninh mặc thường phục.

Những viên an ninh chìm ấy đều biết tên biết tuổi anh. Một người nói:

- Gia chủ Sáu Tường đang chờ sắp ở phòng khách. Sanh liếc nhìn bờ tường cao hơn ba mét so với mặt đất, chất lồi.

- Chắc chắc, qua lọt pháo đài này không phải chuyện dễ dàng.

Cánh cổng thép tự động mở ra và chiếc Jeep bụi đời lặn vào. Phòng khách là một góc của tiền sảnh. Sanh nhảy xuống xe mà đôi mắt cứ bịn rịn chưa muốn rời bộ đồ vest chú rể xếp vuông vắn trong hộc cabin. Anh rì rầm:

- Mình phải tóm gáy thằng Dũng Vạn Năng trước giờ rước dâu...

Sáu Tường, chủ nhân ngôi biệt thự, tuổi chừng năm mươi lăm, vốn là cán bộ có chức sắc mới về hưu của ngành du lịch. Ông ta đón vị thiếu tá đội trưởng đội đặc nhiệm lừng danh bằng tràng cười từng trái. Vai ông ta gập xuống cổ giấu cơn giận dữ lòi đình.

- Mời khách quý uống chút cốc-tai Martin, có anh là mọi chuyện thế nào cũng suôn sẻ, hà hà...

Sanh thả phịch người xuống ghế bành:

- Tôi không dùng rượu buổi sáng. Mong ông nói rõ...

- Về nhân dạng của tên cướp mang súng bịt mặt hôi khuya ư?

- Không. Về mục tiêu của y, cụ thể là y đã cướp thứ gì và không cướp thứ gì.

Anh cười lạt:

- Còn về chân dung y sau tấm vải đen bịt mặt có lẽ chẳng cần mô tả. Tôi thuộc lòng tứ chi của y, sở dĩ y không muốn thiên hạ nhận diện chỉ vì vành tai trái bị đứt lìa tởm lợm.

Sáu Tường chơi với:

- Anh đã đụng độ với tên cướp siêu đẳng đó rồi à?

- Vâng. Y là Dũng Vạn Năng. Tôi có nhiều nợ nần với y từ ba năm trước.

- Vậy thì tôi nói đây. Gã bịt mặt mà anh nói là bị mất một lỗ tai ấy đã lọt vô nhà tôi hồi 12 giờ đêm sau khi hạ gục hai con chó béc-giê canh cửa bằng bả thuốc độc. Tôi hết sức kinh dị bởi y mở đúng cửa phòng tôi ngủ mà gia đình lẫn gia nhân chẳng ai hay biết.

Sanh gật gù:

- Đó là bài bản quen thuộc của thằng Dũng. Y là tên cướp có một vạn năng lực kia mà. Y đã theo dõi ông và bầy chó khá kỹ, thậm chí biết cả chỗ ông ngả lưng rồi ra tay bằng một xâu cọng thép ngon ơ.

- Hả, y nào xài cọng thép. Y chĩa súng vô người tôi chó. Y tước chìa khóa chiếc Mercedes tôi mới tậu bằng số tiền gửi ngân hàng và sau đó đầu óc tôi tối sầm vì bóng súng nện vào gáy.

- Ông để xe hơi ở đâu?

- Trong gara...

- Tôi cần xem xét hiện trường. Số ông còn lớn nên chưa hứng cơn điên loạn của thằng Dũng. Trong các phi vụ quá khứ, Dũng Vạn Năng đã bắn thẳng vào

đầu nạn nhân nếu họ mở miệng tri hô. Hừm, y chỉ mê mỗi mình xe hơi. Nếu tôi suy đoán không lầm thì tại một xó xỉnh nào quanh gara nhà ông, tên cướp nguy hiểm kia đang khởi sự trò chơi ma quỷ...

- Trò chơi gì?

- Một mật thư bỏ lại. Bao giờ hành động xong Dũng Vạn Năng đều bỏ lại hiện trường một “đầu mối” để thách thức cuộc điều tra của cảnh sát. Rồi ông sẽ thấy.

Sáu Tường bật dậy. Ông ra hiệu cấm người nhà đi theo rồi sánh vai Lý Thạch Sanh hướng dẫn vị đội trưởng đặc nhiệm đến dãy gara nằm khuất sau một cây phượng vĩ đỏ lôm. Lý Thạch Sanh chẳng thèm liếc mắt vô nhà xe trống trơn mà bay vút lên một cành phượng vĩ là đà sát đầu.

Anh chìa mảnh giấy bị rách một góc trước mũi gia chủ:

- Ông Sáu thấy không, y đã gài mảnh giấy trên cành cây với một cục chewing gum. Ái chà, chewing gum có mùi trái cây nghĩa là y chịu loại kẹo cao su màu vàng “Juicy fruit”. Hừm...

Sáu Tường ngơ ngác trong khi Sanh trợn ngược lông mày đọc lớn.

- “Tôi biết ông anh trước sau cũng đọc dòng chữ này, sắp cớm Lý Thạch Sanh ạ. Chúng ta chẳng xa lạ gì nhau, phải chưa. Đây chỉ là phi vụ thứ mười một từ ngày tôi báỉ bai nhà ngục Sơn La thôi. Muốn tao ngộ chiến trong phi vụ thứ mười hai xin mời

sếp cớm lại Đường Sơn Quán. Chúc ông anh động phòng vui vẻ trong đám cưới với bà chị Trần Thị Thục Nữ. Chào”.

Dưới bức mật thư lù lù hình vẽ những con trùn mực rối nùi châu đít vào nhau tượng trưng “xâu cọng thép vạn năng” của tên cướp kiêm quái xế. Lý Thạch Sanh hậm hực:

- Trời hỡi, y lại còn vẽ bùa nữa.

Sáu Tường ngõ ngang. Ông ta bẻ tay răng rắc:

- Ô, tôi không ngờ hôm nay là ngày hôn lễ của anh.

- Còn lễ lạt gì nữa hả ông Sáu. Tôi phải đến Đường Sơn Quán gấp.

Thiếu tá Sanh phóng xe Jeep bay ra khỏi cổng với hàng loạt câu hỏi ngổn ngang trong đầu. Thử hỏi mình đã làm gì sai lầm mà Dũng Vạn Năng nắm được đường đi nước bước chớ sao. Bắt đầu từ chuyện chạy đôn chạy đáo lo cái đám cưới chẳng, có phải trong lúc anh lui tới thường xuyên ngôi nhà ngói đỏ của Thục Nữ ở ngoại ô Bình Chánh thì tên tù phạm vượt ngục cà chớn kia đã âm thầm đeo bám. Hic, nếu chẳng phải vậy có sao y lại biết tên cúng cơm của cô dâu và biết tông anh sếp... “lỡ bước sang ngang” hờ trời.

Anh thở dài:

- Bình tĩnh đi “ông cớm”, dẫu gì bà xã tương lai cũng đang được võ sĩ La Thông bảo vệ...

Sanh tự trách mình đã quên đề phòng bọn tội phạm ẩn mặt. Trong nghề nghiệp, anh có quá nhiều

kẻ thù và không hiếm những kẻ thù dai cở tên Dũng Vạn Năng. Còn phải hỏi, ba năm trước chính anh đã kết thúc chuỗi thành tích bất hảo của y sau một trận cận chiến tại vành đai xa lộ. Lần ấy anh lũng y muốn nổ đom đóm mắt, y thân thủ lẹ như cheo và tác xạ bách phát bách trúng. Cũng may mà anh kịp đá văng “con chó lửa” trên tay Dũng Vạn Năng rồi dạy y một bài học để đời:

- Vậy mà người ta lại để cho con thú dữ sát chuồng!

Quán Đường Sơn lúc này đã hiện ra trước mặt. 9 giờ sáng đội trưởng đặc nhiệm Lý Thạch Sanh tắt động cơ xe Jeep xồng xộc rảo quanh địa điểm ăn chơi Đường Sơn Quán. Cái tổ hợp quán xá nhà hàng này mấy năm về trước là ổ nhện nhện của các tay tổ xã hội đen nhưng bây giờ khoác bộ cánh lương thiện của một tiệm ăn uống đồng quê. Bà con địa phương đa số đều kính nể Lý Thạch Sanh, chính nhờ thần uy của anh mà đám thực khách “ăn chạy” và bọn thổ phỉ cướp đường ban đêm hết dám quấy nhiễu.

Sanh không cần phải gõ cửa quán dù ông chủ mới quán Đường Sơn là một cơ sở của đội đặc nhiệm. Anh chỉ kiểm tra bằng mắt một vòng hơn ba mươi người khách đang dùng điểm tâm muộn màng rồi sà vào tủ thuốc lá trước cửa quán.

Cô gái ngồi ghế cao đằng sau tủ thuốc lá nhìn anh mừng rỡ:

- Chào thiếu tá Sanh...

- Suyt, đừng la lớn. Hôm nay anh không đến đây uống cà phê đâu. Em gái ngồi chỗ này sáng giờ chắc quan sát được những kẻ ra vô quán hả?

- Anh Sanh yên chí, nhờ anh chỉ giúp đường ngang nẻo chánh mà em bỏ nghề chạy mách sống hoàn lương với tử thuốc lá, thấy chưa. Có gì cứ nói với em.

Sanh lặng lẽ móc trong bóp ra một tấm ảnh màu hoen ố cùng tờ lệnh truy nã chìa sát mặt cô gái. Dĩ nhiên là người phụ nữ quá sững sốt trước cái đầu hói đầy ấn tượng với hàng chữ xăm “Sống nay chết mai” trên vầng trán rộng của kẻ bị truy nã trong tấm hình. Cô ta suyt nữa thì rú lên:

- Ma quỷ ơi, em biết gã... cái lỗ tai cụt...

- Sao?

- Cách đây nửa tiếng đồng hồ, người đàn ông có bốn chữ xăm trên trán đó đã bước xuống xe Mercedes tiến lại chỗ em mua kẹo cao su...

- Cái gì, có phải chewing gum màu vàng hiệu “Juicy fruit” không?

- Đúng, y lột liền một phong kẹo ra nhai bồm bồm và...

Cô gái mặt ửng đỏ:

- Và sau đó đi tới bãi cỏ lau làm công việc vệ sinh thân thể. Anh Sanh à, em chỉ rất ngạc nhiên khi thấy ngồi trên buồng lái chiếc Mercedes sang trọng còn một người đàn ông nữa. Gã này ở khá xa nên em

ngó không rõ, có điều bộ mặt gã như được dán bằng miếng mặt nạ da người.

Lý Thạch Sanh tế nhị nhét một xấp tiền vào hộc túi thuốc lá:

- Cám ơn em, em cung cấp tin xịn hơn những gì anh chờ đợi.

Người nữ cộng tác viên quần chúng của đội đặc nhiệm đã hoàn tất nhiệm vụ riêng sắp Sanh thì chưa. Anh chàng lạnh lùng băng tới bãi cỏ lau gổ cục chewing gum đè lên một mảnh giấy dán dính gờ tường.

- Khốn kiếp, mày tiểu tiện khai ngấy Dũng Vạn Năng ạ.

Mắt Sanh hoa lên trước hàng chữ rờn rợn trong mảnh giấy.

- “Chào sếp cớm Lý Thạch Sanh, ông anh đã đến chậm một bước. Tôi và chủ tướng NGƯỜI TÀNG HÌNH đến nhà hàng LÚA ĐÔI để bắt cóc cô dâu đây”.

NGƯỜI TÀNG HÌNH ư? Trong một giây Lý Thạch Sanh có cảm tưởng bầu trời nứt làm đôi, giữa khe nứt ấy là nụ cười ngạo nghễ của tướng cướp xuất quỷ nhập thần Cù Bá Đạo. Coi, anh không còn thì giờ ngơ ngác nữa, hết Dũng Vạn Năng vượt ngục, rồi đến Cù Bá Đạo. Trời ạ, tên tướng cướp thứ hai đối với anh là nỗi ám ảnh khôn cùng.

9 giờ rưỡi sáng, anh phôn điện thoại di động về nhà hàng Lúa Đôi, nơi anh và Thục Nữ đặt tiệc cưới

chiều nay nhưng nơi đó phúc đáp rằng không hề thấy chiếc ô tô Mercedes nào bén mảng. Bất giác anh nghĩ ngay tới nhà tù “X”. Tên Cù Bá Đạo có thật vượt ngục chẳng, hay mình đã trúng kế “điệu hổ ly sơn” của thằng Dũng Vạn Năng láu cá.

Lý Thạch Sanh bị cuốn vô cuộc điều tra đến quên hết giờ giấc. Đột làm việc với Ban giám đốc trại giam “X” ly kỳ đến nỗi mãi 11 giờ trưa, anh bỗng sực nhớ cái hẹn “đưa nàng về dinh” cực kỳ trọng đại của đời mình. Anh chất lưỡi than thầm:

- Phải gọi phon cho đại úy Thông gấp, có lẽ giờ này chú ấy đang ở nhà cô dâu.

Khỉ thật, Lý Thạch Sanh bấm số di động liên tục vậy mà tín hiệu hồi âm vẫn cứ im re. 11 giờ 30 phút anh bồn chồn nói với viên sĩ quan đồng nghiệp phụ trách khu biệt giam “X”.

- Chuyện Cù Bá Đạo xổng chuồng tính sau, tôi phải bay sang miệt Bình Chánh...

- Đồng ý. Tớ cũng cần ủi lại bộ đồ vía để chiều nay tham dự “trận đấu chung kết” của cậu chó.

11 giờ 45 phút, khi chiếc xe Jeep bụi đời của thiếu tá Sanh đang phóng vi vút ngon lành đến xa cảng miền Tây thì máy điện thoại cầm tay trong túi ré lên. Chàng đội trưởng đội đặc nhiệm hình sự lập tức giạt xe sát lề đường mặt mày thất sắc:

- Anh phải không La Thông, sao?

Giọng La Thông trong máy nghèn nghẹn:

- Tôi bị một thằng cha vô danh tiểu tốt tên là Cù Bá Đạo đánh gục bằng ba chiêu thức kỳ quái. Chị Nữ đã bị y bắt cóc lên một chiếc Mercedes mang biển số... Sếp làm ơn có mặt ở căn cứ địa nhóm Ngũ Quái Sài Gòn, tôi vừa hồi tỉnh là lái chiếc Honda Accord tới Xóm Đường Ray, hic, tôi có tội với anh, sếp Sanh ạ...

*

Còn bốn giờ nữa là đám cưới huy hoàng mà không khí lúc này trong căn hầm ngột ngạt như một đám tang. Thì nhìn xem, trên năm chiếc võng khác nhau năm quái kiệt nhí Sài Gòn ngồi đu đưa như những cái xác không hồn, còn nạn nhân La Thông ủ rũ ở một góc phòng hết trơn khí phách. Chỉ tội nghiệp món quà tặng cảm động được mua bằng số tiền hùn hạp của năm đứa trẻ, hai con cù lần nhồi bông tuyệt đẹp được cột nơ đỏ ở cổ nằm chỏng chơ trên kệ sách. Chúng dụi đầu vào nhau bển lên như thể trách loài người không biết bảo vệ sự sống của chính họ trên hành tinh.

Lý Thạch Sanh biến thành con cù lần thứ ba. Anh tung nắm đấm sần sùi xuống nền xi măng nháng lửa rồi dờ dẩn.

- Anh lặp lại lần nữa cho tôi coi, La Thông?

Tiếng viên đội phó đặc nhiệm khàn đục:

- Tôi rất tự tin ở võ nghệ của mình nhưng không thể nào áp sát được gã đàn ông có bộ mặt sấp mà chị

Nữ gọi là Cù Bá Đạo. Y đã rình Thục Nữ từ lâu ở căn nhà lán giềng kế bên tuy nhiên đợi tôi chờ cô dâu đi mới chịu ra tay. Y có vẻ thù anh đến tận xương cốt, thừa sếp. Tôi nghĩ rằng, y bắt cóc cô dâu nhằm trả đũa sếp một vấn đề ân oán nào đó.

- Trên chiếc Mercedes, không có người thứ hai sao?

- Chỉ mỗi Cù Bá Đạo.

Sanh gầm gừ:

- Chiếc xe ăn cắp mang biển số mà chú nói ấy vốn là chiến tích thứ mười một của tên cướp Dũng Vạn Năng lấy công khai tại gara ông Sáu Tường hồi nửa đêm ở khu du lịch Rạch Dừa. Hừm, nghĩa là hai tên tội phạm nguy hiểm này đã phối hợp với nhau chặt chẽ, thằng Dũng Vạn Năng nhử tôi làm cái đuôi của gã để NGƯỜI TÀNG HÌNH Cù Bá Đạo đủ thời gian thực hiện âm mưu. Có hai điểm lạ lùng ở đây. Thứ nhất, tại sao Dũng Vạn Năng lại biết tin tôi cưới vợ và thứ hai, lý do gì Cù Bá Đạo cũng biết tin ấy và vượt ngục đúng ngày đại khắc tinh của y tiến hành hôn lễ.

Thạch Sầu Đồi chịu hết nổi. Nó tự giải tỏa không khí bằng cách nhảy khỏi võng gõ chiếc nơ tím liệng xuống đất rồi ngược về phía “hai con cù lần” hậm hực.

- Hic, tại tụi em gây ra sự xui xẻo. Khi không em nghe lời xúi của con nhỏ Mơ thất cổ áo sơ mi bằng nơ tím đi dự đám cưới, còn thằng Hoàng Lăng Tử thì xúi bậy cả đám ra chợ sắm cặp cù lần nhồi bông...

Thiếu tá Sanh cười méo xệch:

- Không phải tại tội em đâu. Mọi chuyện bắt đầu từ mối tình người lớn tay ba giữa anh, Thục Nữ và Cù Bá Đạo.

- Hà?

- Họ Cù là một tướng cướp si tình thành thử trước mắt anh tin rằng Thục Nữ sẽ không mệnh hệ gì, y bảo vệ và ngưỡng mộ Thục Nữ hơn xa anh. Tạm thời chúng ta hãy thống kê một loạt sự kiện liên quan đến trò chơi của hai tên tướng cướp. Chẳng hạn thú vui nhai chewing gum màu vàng của Dũng Vạn Năng, màn vẽ bùa ký tên của gã trên các mảnh giấy nhắn tin, và...

Lý Thạch Sanh lần lượt kể lại cho nhóm Ngũ Quái Sài Gòn nghe cuộc hành trình ngày thơ mà bản thân anh tự lao đầu vào suốt buổi sáng. Quả là một thất bại thê thảm. Anh kết thúc:

- Các em có cao kiến gì không?

Hoàng Lăng Tử nhếch mép:

- Em quan tâm đến tên cướp chị Nữ hơn là Dũng Vạn Năng. Với hàng chữ xăm “Sống nay chết mai” trên trán kèm theo lỗ tai cụt, tên Dũng có chạy trời cũng không khỏi nắng. Y bị mọi người nhận diện một cách dễ dàng.

Quyên Tiểu Muội lắc đầu:

- Coi chừng sai lầm đó anh Hoàng. Nếu ông Cù Bá Đạo có khả năng tàng hình thực sự thì ông ta cũng

có thể hô biến cho gã đồng bọn thay hình đổi dạng. Mình có cảm tưởng rằng việc truy nã bọn tội phạm sẽ rất khó khăn.

Sanh thờ người:

- Quyên nói chính xác. Ngay bây giờ việc tìm ra chiếc Mercedes cũng đã là điều nan giải. Cù Bá Đạo thừa sức thủ tiêu êm thấm phương tiện gây tội ác sau khi đã giam Thục Nữ vào một nơi tuyệt đối an toàn. Ô, em có ý kiến gì hả Thúy?

Thúy Bội phản như thánh. Mắt cô bé nhắm nghiền:

- Thế này nè, em đang hình dung một câu chuyện thần thoại như sau: Dững Vạn Năng kể từ khi vượt ngục Sơn La đã làm liên tiếp mười phi vụ nhằm khiêu khích anh và đội đặc nhiệm. Anh là kẻ thù không đội trời chung của gã ba năm về trước, đúng không. Riêng phi vụ thứ mười một đột nhập ngôi biệt thự của gia chủ Sáu Tường để chôm chìa chiếc Mercedes rõ ràng gã có mục đích. Gã chẳng những nghe danh tiếng giang hồ của Cù Bá Đạo mà còn biết tên tướng cướp bị nhốt ở khu biệt giam "X" đó có ân oán tình cảm với anh. Anh không nghĩ rằng chính Dững Vạn Năng đã hỗ trợ bên ngoài giúp Cù Bá Đạo tháo cũi xổ lồng và ăn cắp chiếc Mercedes cho họ Cù hạ nhục anh ư?

Phát biểu thông minh đột xuất của Thúy Bội làm cả đám phát hoảng. Sơn Đại Ca cau mày:

- Hình như anh Sanh còn giấu tụi em rất nhiều bí mật...

La Thông vỗ trán:

- Cụ thể là bí mật của Thục Nữ.

Lý Thạch Sanh im lặng trong sáu giây. Giây thứ bảy đột nhiên anh rùn người xuống biến thân thể cao lớn kênh càng thu gọn thành một đứa bé hình vuông rồi bất ngờ dùng gót giày vẽ một vòng tròn bao bọc vị trí của mình, cùng lúc búng mu bàn tay phải về phía hai con cù lằn nhồi bông trên kệ sách. Kệ sách không hề rung rinh nhưng hai con thú dễ thương bằng vải bay vút vô lòng bàn tay anh như bị sức hút từ trường.

Sơn và Hoàng buột miệng sững sờ:

- Thất Sơn Thần Quyền!

Đại úy Thông nhìn không chớp mắt:

- Trời đất, đúng là ba chiêu thức Cù Bá Đạo đã sử dụng. Tôi bị y hút lấy và sau đó bắn thẳng vào đồng rơm.

Mồ hôi trên trán thiếu tá Sanh rịn ra. Anh thở nặng nhọc:

- Cù Bá Đạo là đồng môn của tôi. Chỉ có tôi và y là được chân truyền Thất Sơn Thần Quyền của sư phụ, nhưng kẻ ác dùng võ công huyền bí này sẽ lợi bất cập hại.

Vị đội trưởng đặc nhiệm như kiệt sức ngồi phịch xuống sàn hầm. Giờ thì chẳng đợi ai phỏng vấn, tiếng Lý Thạch Sanh vang lên rền rợn như oan hồn vất vưởng từ những tháng năm xa lơ xa lắc.

- Chúng tôi là ba đứa trẻ mồ côi, tôi quê ở Long Xuyên, Đạo quê ở Châu Đốc còn Thục Nữ nguồn cội từ cà Mau đất mũi. Theo truyền thuyết dãy Thất Sơn gồm bảy ngọn núi thần tiên ẩn cư vô số đạo sĩ và là nơi khai sáng võ thần. Sư phụ tôi tu luyện trên đỉnh Tà Lơn, một ngọn núi hàng xóm với dãy Thất Sơn, cứ cách năm năm ông lại xuống núi vân du một lần làm việc thiện như lời phát thệ. Đợt hạ sơn đầu tiên ông đem về một đệ tử mồ côi tên là Cù Chánh Đạo. Đợt thứ nhì là tôi, một thằng bé không cha không mẹ và đợt thứ ba là một hài nhi nữ bị bỏ rơi trên xuồng. Ông nuôi chúng tôi lớn lên và truyền thụ môn thần võ thất truyền cho hai thằng con nuôi dù tuổi tác chúng tôi khá cách xa nhau. Khi Trần Thị Thục Nữ rừng mình thành một cô gái tuổi trăng tròn thì tôi vừa hai mươi mốt tuổi và Cù Chánh Đạo hai mươi bảy tuổi. Chính số tuổi chênh lệch khiến tôi và Thục Nữ dễ gần gũi nhau hơn... Rồi sư phụ chúng tôi mất để lại tôi một lời trăng trối duy nhất: “Con hãy cẩn thận với Cù Chánh Đạo, vì chữ tình đại đột nó có thể trở nên Bá Đạo bất kỳ lúc nào, nó không thích con và bé Nữ quyến luyến tình cảm đâu”. Chẳng ai ngờ lời trăng trối của thầy tôi là một điểm tiên tri. Ba ngày sau khi hỏa táng cha nuôi chúng tôi xong, họ Cù đem vàng bạc kim cương lên núi Tà Lơn chôn cất dưới chân Thục Nữ. Ngày thứ tư lực lượng công an, quân đội mai phục đầy chân núi lúc đó tôi và Thục Nữ mới biết

họ đang truy lùng một tên cướp tiệm kim hoàn khét tiếng có biệt danh là Bá Đạo Thần Quyền. Chúng tôi đã giao hết số tài sản bất hảo cho chính quyền địa phương riêng Cù Bá Đạo đã cao chạy xa bay.

Lý Thạch Sanh ngừng kể, ngậm ngùi:

- Vì một chữ Tình, ba huynh đệ đồng môn trở mặt thành thù hận. Để bảo vệ sự trong trắng cho Thục Nữ, tôi gia nhập ngành hình sự và đem theo nàng về Sài Gòn. Thời gian đó, Cù Bá Đạo lỏng lẻo như một con thú dữ. Anh ta thành danh tướng cướp tàng hình và hoành hành từ Nam ra Bắc khi Thục Nữ đã an toàn ở ngoại ô Bình Chánh cũng là lúc tôi được tin Cù Bá Đạo sa lưới công an Sơn La.

Thạch Sầu Đồi há hốc mồm:

- Nhà ngục Sơn La ư, đó cũng là nơi giam giữ Dũng Vạn Năng sau này...

- Ủ, Cù Bá Đạo chỉ nằm ấp nửa tháng rồi bốc hơi như khói khỏi nhà ngục. Tài nghệ xuất quỷ nhập thần của anh ta đã làm cho các tướng cướp vùng sơn cước nể phục. Việc Dũng Vạn Năng tình nguyện làm đàn em Cù Bá Đạo mà Thúy Bội vừa nêu giả thuyết có thể từ giai thoại truyền khẩu về người tàng hình trong đám đầu gấu giang hồ.

Thạch lè lưỡi:

- Y cao cường vậy sao bị đếm lịch ở “X” chớ?

- Vì bà chị dâu tương lai của tụi em đó, Thạch ạ. Cách đây gần năm năm trong một lần hộ tống Thục

Nữ về Sài Gòn ăn phở Pasteur, tình cờ nàng và tôi chạm trán y. Tôi không để ý gã đàn ông đội mũ da đeo kính râm để râu quai nón ngồi uống rượu vang ở một góc quán nhưng Thục Nữ có linh tính cứ dòm y chằm chằm. Đến khi nàng bật tiếng kêu thất thanh “Cù Bá Đạo” là y đã xông tới lù lù trước mặt. Đạo định dùng một đòn thế Thần Quyền hiểm độc chế ngự tôi và bắt cóc Nữ chứ sao. Đáng tiếc y đã phạm điều đại kỵ của môn phái.

Giọng Sanh sang sảng:

- Võ Thần tối kỵ thi triển trong lúc động tâm tửu sắc. Lợi bất cập hại mà tôi nói hồi nãy là vậy. Cù Bá Đạo vừa khom tứ chi vẽ bùa thì lòng bàn tay tôi đã đặt lên đầu anh ta. Ngay lập tức anh ta chấp nhận bại trận.

Thạch Sầu Đồi chưng hửng:

- Sao quái đản vậy anh Sanh?

- Hoàng Lăng Tử giải thích giùm anh coi.

Phan Thành Hoàng nhún vai:

- Anh Sanh chỉ cần võ mạnh xuống đầu là họ Cù sẽ bị đứt lưỡi hoặc học máu, hiểu chưa thằng võ khí. Những ai luyện Thần Quyền Thất Sơn đều am hiểu điều đó.

- Mà...

- Ô không, tao sở trường một môn võ núi thôi. Mớ kiến thức vừa phát biểu là do cố sư phụ Đinh Kheo truyền kinh nghiệm cho tao, hà hà...

Lý Thạch Sanh trở lại vấn đề.

- Cù Bá Đạo nhận hộ khẩu tại “X” ngay ngày hôm ấy. Sở dĩ y được tôn xưng là NGƯỜI TÀNG HÌNH bởi hành tung thoát ẩn thoát hiện qua những khuôn mặt khác nhau. Bộ dạng “đội mũ dạ, đeo kính râm, để râu quai nón” không phải là mặt thật của y.

La Thông rên rỉ:

- Còn bộ mặt bằng sáp hết “người máy” mà tôi vừa đụng độ?

- Cũng giả tuốt luốt. Tay nghề hóa trang của Cù Bá Đạo có thể so sánh với Thúy Bụi của chúng ta. Nhưng này, anh không muốn cô bé kèn cựa NGƯỜI TÀNG HÌNH đâu nghe Thúy. Vụ Cù Bá Đạo là chuyện riêng của tôi chẳng dính dáng gì đến óc tưởng tượng của nhóm Ngũ Quái Sài Gòn. A...

Quyên chặn đầu:

- Anh không tiết lộ hết, tụi em sẽ chẳng bỏ qua vụ này nghe.

-Ồ ờ, anh định không kể với tụi em về ánh mắt của Cù Bá Đạo năm năm trước. Ánh mắt lạnh lẽo nhưng ngùn ngụt lửa thương yêu lẫn thù hận khi nhìn Thục Nữ. Nhờ ánh mắt ấy, anh tin rằng y sẽ không nữ hại nàng hôm nay. Có lẽ y quyết tâm chinh phục nàng như anh đã từng chinh phục. Hôm đó y đã nói với Nữ: “Rồi em sẽ phải xiêu lòng vì viên kim cương hoàng đế ngoại hạng, viên kim cương vua mà thằng Sanh nằm mơ chẳng thấy bao giờ”. Chẳng lẽ y định đánh cướp kho báu của hoàng gia nước nào chẳng?

HAI TÙ PHẠM MỚI

Phiên họp đã đến lúc giải tán. Lý Thạch Sanh phán như đinh đóng cột:

- Xin lặp lại trước các hiệp sĩ, yêu cầu quý vị cấm can thiệp vào ba cái thứ tình yêu người lớn lộn xộn giữa bộ ba nhóm Thất Sơn chúng tôi. Đám cưới chiều nay chắc chắn bị hủy bỏ nên bây giờ tôi buộc lòng đi xin lỗi từng người khách một. Kìa, bộ chú mày muốn gia nhập băng thám tử nhí hay sao mà chưa chịu lên đường hả, La Thông?

Thông huyết sáo:

- Sếp cứ về cơ quan trước đi, tôi tính nhân dịp này thăm Sở Thú mini của trường mồ côi một chút.

Chiếc xe Jeep phong trần vừa mang Lý Thạch Sanh ra khỏi khu đường ray xe lửa là viên đội phó đặc nhiệm trẻ trung nháy mắt:

- Tụi mình biến sau vườn hội ý mau các bạn.

Hai giờ chiều khu đất trống phía sau trường MƠ ƯỚC trở nên mát dịu. Những chiếc lá mía sắc cạnh cứa vào đám cỏ lau phơ phất như những lưỡi kiếm làm niềm vui của đám trẻ chảy máu. Thạch Sầu Đời là kẻ buồn bã hơn ai hết, nó và cô giáo Mơ đã chuẩn bị bộ đồ vía thất nơ tím mấy ngày nay để ăn mừng tiệc cưới của ông anh kết nghĩa mà nó hằng khâm phục, thế nhưng giờ đây mọi thứ bỗng hóa thành trò hề. Cu cậu giận dỗi cởi phăng áo sơ mi liệm nhằm nóc chuồng khỉ khiến con Tề Thiên hoảng quá ré lên.

- Khếch, khếch...

- Chụt, chụt, mày im đi, tao rầu thúi ruột gan.

La Thông vỗ nhẹ vào bờ vai khô đét của Thạch:

- Còn nước còn tát, chúng ta sẽ rước cô dâu về trong thời gian ngắn nhất.

- Anh đừng ảo tưởng, anh Sanh đã ra lệnh cấm tụi này tham gia chuyện cứu chị Nữ.

- Hà hà, anh chẳng bao giờ tin mấy đứa chịu ngồi yên.

Năm cái nhìn rục rồ giao nhau. Thúy Bụi xù mái tóc nhím:

- Anh Thông đã phát minh kế hoạch nào hả?

- Ờ, có điều chúng ta tuyên thệ giữ bí mật nghe.

Sếp Sanh mà biết được thế nào anh cũng bị kỷ luật nặng, anh đã không bảo vệ nổi một phụ nữ nên cực kỳ áy náy.

Quyên Tiểu Muội mơ màng:

- Miễn chúng ta không trực tiếp truy lùng Cù Bá Đạo là không phạm quy ước. Tội mình hoàn toàn có quyền cứu con tin bằng đường vòng.

La Thông kéo sấp nhỏ ngồi xuống bãi cỏ. Anh hắng giọng:

- E hèm, anh không hiểu đặc vụ mình sắp làm là đúng hay chẳng. Hẳn các vị còn nhớ câu chuyện mối tình tay ba do Lý Thạch Sanh kể chứ, lần bị sắp tóm cổ cách đây gần năm năm, Cù Bá Đạo đã nhắn lại với chị Nữ trước khi ở tù rằng “sẽ tặng cho người đẹp một viên kim cương vua”.

Sơn Đại Ca gật đầu:

- Đích thị. Có phải anh đang hình dung tới viên kim cương ấy là sinh lễ của NGƯỜI TÀNG HÌNH đợt bắt cóc mới nhất này ư?

- Không. Làm sao có một viên kim cương vua hoặc hoàng đế ở thời đại dân chủ nhỉ, nhưng anh tin Cù Bá Đạo phát ngôn đúng đắn. Bí mật sinh lễ đó chắc chắn nằm ở trong nhà tù.

- Sao?

- Và có thể nằm tại khu biệt giam. Có thể Cù Bá Đạo đã đem theo một bản đồ kho tàng vào nhà lao “X” với hy vọng sau này thoát cũi sổ lồng thực hiện uy tín đã hứa với Thục Nữ.

Thạch Sầu Đồi cười ha hả:

- Trời đất, anh già đầu còn mê chuyện cổ tích giống... em. Nhưng cho dù có cả một kho tàng kim

cương em dám bảo đảm bảo chị Trần Thị Thục Nữ cũng xù tên tướng cướp. Hì hì, anh Sanh đẹp trai hơn y nhiều.

- Thì vậy. Tuy nhiên anh vẫn có cảm giác rằng chính “viên kim cương vua” trời ơi đất hỡi kia là manh mối duy nhất để chúng ta khám phá nơi ẩn náu của Cù Bá Đạo. Y là tên tướng cướp si tình, giờ này biết đâu y đã kéo Dũng Vạn Năng đi tìm bí mật kho tàng.

Cả đám cười như nắc nẻ ngoại trừ Sơn Đại Ca. Hắn nghiêm trang thấy rõ:

- Chúng ta đã thành công trong mười ba cuộc phiêu lưu bắt đầu từ những giả thuyết. Nào các bạn, tại sao tội mình từ chối giả thuyết thiện chí của anh Thông chó?

Được thủ lãnh Ngũ Quái Sài Gòn ủng hộ, La Thông hào hứng trình bày kế hoạch cấp kỳ.

Anh thì thầm:

- Các em không ở tù nên không biết, trong tù buồn lắm, nhất là trong khu biệt giam. Nếu trí tưởng tượng của anh về bản đồ kho tàng là có thật thì Cù Bá Đạo thế nào cũng rò rỉ tin tức cho một tên bạn tù nào đó mà y tin cậy được. Giữa bốn bức tường đá, nhu cầu tâm sự của con người rất cao. Anh nghĩ rằng họ Cù sẽ lựa gã tri kỷ nào bị án chung thân mãn đời hoặc án tử hình để tâm sự cho chắc ăn. Chính vì thế, chúng ta sẽ khai thác sơ hở của Cù Bá Đạo.

Thúy chớp chớp hàng mi dài sọc:

- Hừ, anh định cử tội này xâm nhập lò bát quái “X” hở?

- Từ từ đã cô bé. Không phải em mà cũng không phải anh. Kẻ lãnh sứ mạng này đương nhiên phải đứng ngoài ngành công an và càng không phải là phụ nữ. Hắn phải có một số tiền án tiền sự để tạo vỏ bọc bên ngoài hòng tạo sức thu hút của những kẻ bóc lột kinh niên trong tù. Anh khá thân với trung úy Lực, người coi phạm nhân khu biệt giam. Nội trong ngày hôm nay anh có thể lập xong hồ sơ giả và bàn với trung úy Lực tạo điều kiện cho ai lãnh sứ mạng.

Quyên dự dự:

- Anh coi chừng trung úy Lực, theo lời kể của anh Sanh thì anh ta vốn là một khách mời tiệc cưới chiều nay đó.

- Ô, không sao. Tội anh rất thông cảm nhau trước vụ cô dâu trong đám cưới bị mất tích.

Đại úy Thông hít một hơi dài. Anh quay mặt về phía ả mèo Mun lim dim mắt rồi thở khó nhọc:

- Thú thực anh không hề muốn tội em gia nhập trò chơi khổ nhục kế, nhưng...

Thạch Sầu Đời cắt ngang nỗi băn khoăn của chàng đội phó đặc nhiệm. Nó vỗ ngực đầy vẻ hào hán.

- Đừng nghĩ ngợi lung tung nữa, em sẽ xin phép hăng nước đá nghỉ nhiệm vụ bảo kê mấy bữa. Em tình nguyện chia tay con nhỏ Mơ.

Sơn bẻ ngón tay răng rắc. Hấn thúc nhẹ cùi chỏ vào hông Hoàng Lăng Tử:

- Tao bị kẹt những tiết học cuối cùng của niên khóa. Mà y hỗ trợ cu Thạch nghe?

Hoàng cười khanh khách:

- Bỏ một đứa Sầu Đời sao được, tao thương nó còn hơn cô giám thị Mơ nữa. Ha ha ha...

*

Kế hoạch cài người thăm dò bí mật viên kim cương từ một câu nói hớ hênh của Cù Bá Đạo coi như được đám trẻ cho lên lịch... chiến đấu. Trời ạ, “viên kim cương vua” ở trên lưỡi NGƯỜI TÀNG HÌNH còn chuyện “tình nguyện ở tù” thì đâu phải chuyện chiêm bao. Coi, trước khi giương cung cho hai mũi tên Hoàng Lăng Tử và Thạch Sầu Đời bay vút vô khu biệt giam, đại úy La Thông đã bấm phôn gọi bạn hiền khẩn cấp. Anh trình bày chi tiết vụ cướp cô dâu của tên tướng cướp si tình cho trung úy Lục nghe rồi khẩn khoản:

- Cậu hiểu chưa, tôi đang ở thế cùng đường.

- Tôi hiểu, hồi gần trưa sếp Sanh cũng đã đến đây chất vấn tôi về tinh thần trách nhiệm trong vụ Cù Bá Đạo vượt ngục. Tôi cũng mặt lộ như anh, Thông ạ.

- Chúng ta chỉ có một lối thoát để đoái công chuộc tội. Nghe đây Lục...

- Sao? Anh tính truy tìm tung tích NGƯỜI TÀNG HÌNH ngay khu biệt giam à, hai sứ giả làm công tác

mặt này là nhị vị hiệp sĩ võ nghệ đầy mình của nhóm Ngũ Quái Sài Gòn ư, trời đất quỷ thần ơi, anh bắt họ phải đóng vai hai tội phạm nguy hiểm hả, hồ sơ giao nhận đã hoàn tất, ôi tôi thật không hiểu nổi...

- Làm gì mà rùm beng vậy Lực. Phan Thành Hoàng, Đào Phá Thạch là đại ân nhân của chúng ta. Hai đứa dư sức tự bảo vệ không cần cậu che chở đâu. Họ kết thúc nghĩa vụ lúc nào là cậu trả tự do lúc đó...

- Ái chà!

- Nói đi...

- Tôi chỉ rầu là tiếp đón hai người hùng điệp viên không đúng thời điểm. Khu biệt giam tuy mỗi người một hầm nhưng tranh chấp dữ lắm. Các băng đảng anh chị gộc đang giành ghế “Đại Bàng” chớ sao. Chúng chỉ chờ đến lúc mở xà lim nhận phần ăn là thanh toán lẫn nhau.

- Lại có chuyện đó nữa...

- Tôi có cách dẹp yên chúng để tránh mang tiếng với báo chí. Toàn dân bóc lột án chung thân mà cứ xâu xé xưng bá xưng hùng. Hiện giờ thằng Nghệ Ghê Hòm trùm băng chém mướn ngoài đời đang thắng thế thằng Thượng Ho Lao băng ma túy. Cũng may phòng giam hai gã cách xa nhau.

- Được rồi, tôi sẽ dặn hai đứa nhỏ cẩn thận. Cậu sửa soạn tiếp khách mới của chúng ta vào chiều nay đấy.

- Đúng vào giờ đám cưới thiếu tá Sanh và chị Nữ...

- Ồ, cầu trời cho mọi chuyện sẽ qua.

Mọi chuyện sẽ qua ư? Viên sĩ quan an ninh khu biệt giam buông phôn mà cú tưởng mình đang đứng dưới giá treo cổ.

Hoàng hôn trong pháo đài bí bùng xuống rất nhanh. Đúng 5 giờ chiều, trung úy Lục xếp bộ đồ vía dành dự tiệc cưới vào ngăn tủ và ngậm ngùi nhận sổ bìa đen của hai tội phạm còn trong tuổi vị thành niên vừa được đại úy Thông áp giải đến bằng... xe gắn máy.

Lục cúi xuống hai bản lý lịch trích ngang lẩm bẩm:

- “Trần Văn Bê tự B.40 cư ngụ ở Xóm Chùa, 16 tuổi, chuyên ăn cắp ăn trộm giựt dộc và lấy xâu các sòng bạc. Dám cả gan dùng hung khí đánh trả người thi hành công vụ nên tạm thời giao khu biệt giam”. Hừm, vị này chắc là đại tướng Thạch Sầu Đồi đây. Cha chả, cậu thứ hai là... “Nguyễn Văn Nghé tự Nghé Raphan, 17 tuổi, phạm pháp từ thuở lên 10, chuyên hành hung bà già con nít và đi thu tiền số đề bằng võ lực...”. Hừm, cậu Nghé Raphan hẳn là Hoàng Lăng Tử. Nghe đồn cậu bé xuất chiêu là nhân ảnh trùng trùng khiến bọn côn đồ kinh hồn táng đờm. Hèn chi đại úy Thông chọn biệt danh “Raphan” cho chú em cũng phải.

Anh xếp hồ sơ lại, lắc đầu:

- Phải ếm bản cáo trạng dỏm vô tử khóa kỹ. Nếu không vì chuyện đại sự thì còn lâu mình mới bắt tay La Thông vụ này.

Khoảng 6 giờ, sau khi dùng bữa cơm chiều thân mật với trung úy Lực xong, Thạch Sầu Đời và Hoàng Lăng Tử ung dung trong bộ áo tù có đánh số trên ngực sánh bước anh chàng sĩ quan cai ngục đi nhận hộ khẩu mới. Lực cố tình dẫn hai đứa trẻ rảo vòng vòng tù đầu đến cuối dãy biệt giam cho đám tù phạm bị cô lập từng người sau song sắt nhận mặt.

Anh rút chìa khóa mở cánh cửa sắt một căn hầm nổi đẩy Thạch vào trong không gian tối om rồi xì xầm:

- Ráng chịu vài ngày nghe B.40, nằm sàn đá khỏi sợ rệp. Phòng của chú mày kế phòng tên Thượng Ho Lao đấy.

Năm phút sau, Hoàng Lăng Tử cũng nhận một địa chỉ mới tương tự. Gã nghe giọng trung úy Lực rền rền:

- Chúc lành Nghé Raphan, bên phải cậu là hầm của thằng Bảy Xi Ke, bên trái là hầm Nghệ Ghẻ Hòm, sắp sòng trật tự khu này đó.

Hoàng Lăng Tử không một chút thắc mắc nằm dài trên nền xi-măng lạnh ngắt. Thà duỗi lưng vậy mà khỏe, đã lâu quá chừng gã mới được hưởng không khí tự do tuyệt đối chứ sao. Giờ này ở biệt thự Bông Sú Quyên Tiểu Muội chắc không còn lòng dạ nào ngồi lẳng mạn trên băng ghế ngoài vườn, tối thiểu cô bé cũng phải có bốn phen báo tin cho bà mẹ mù lòa của Thạch Sầu Đời về việc thằng mặt khỉ đi nghỉ mát bất thành linh cùng ông chủ hãng nước đá tại Ô Cấp.

Gã búng tay cái chách:

- Thuyền Quyên đã tính nát nước, đã lỡ nói dối người lớn thì nói đại đi chơi Vũng Tàu cùng ông chủ cho dì Thơm đỡ lo.

Cái bóng yếu điệu của Quyên chưa thụt lùi khỏi trí nhớ gã thì mớ tóc xù lông nhím kèm cặp mắt tím mở to ranh mãnh của Thúy Bội đã hiện ra thấp thoáng. Chặc chặc, hình như ngày mai ngày mốt nàng Lolita của xóm Đường Ray sẽ tham dự một đêm giới thiệu mốt thời trang nào đó. Nghe đâu đợt hội diễn thời trang tuổi trăng rằm lần này rất rầm rộ và khai mạc tại nhà hát Hòa Bình...

Hoàng giật bản mình:

- Bình thường thì Thúy vẫn chọn chị Thục Nữ làm người mẫu, hiện chị Nữ bị tai nạn đột ngột, chẳng lẽ...

Tim gã đập bình bịch khi liên tưởng đến vóc dáng cao gầy xinh đẹp hao hao như... bà chị dâu của Đỗ Thị Thuyền Quyên. Chết mồ tở, ai thì không biết chớ nhà thiết kế thời trang Thúy Bội lạng quạng chọn hoa hậu học trò Thuyền Quyên đóng thế chị Nữ là cái chắc.

Hoàng ngán ngẩm:

- Thăng Bùi Thái Sơn mà không can thiệp ắt người mẫu Quyên sẽ lên đoạn đầu đài. Ừm, lỡ trong hàng ghế khán giả có cặp tướng cướp Cù Bá Đạo, Dũng Vạn Năng ngồi chiêm ngưỡng là xì lắc lẻo. Biết đâu NGƯỜI TÀNG HÌNH lại tưởng Quyên Tiểu Muội là Thục Nữ thứ hai thì...

Gã thần thờ ngó cảnh cá chậu chim lồng quái ác của mình. Kể như bế tắc. Khi không nổi hứng nhận lời khích tướng của La Thông để bây giờ hùm thiêng bó rọ sa cơ.

Tại xà lim láng giềng gã Thượng Ho Lao, trùm con nít Xóm Chùa Thạch Sầu Đời vẫn vô tư. Khác với cỏi lòng tan nát của Phan Thành Hoàng, Thạch chẳng những không “sầu đời” mà còn huýt sáo bài nhạc “Trở về mái nhà xưa” rộn rã. Cu cậu huýt sáo ác chiến đến mức từ song sắt phòng giam kể bên phát ra tiếng ho sù sụ.

- U ụ... hay tuyệt cú mèo... ụ ụ... người anh em tên gì vậy?

Thạch trả lời như một cái máy:

- Tui tên Bê tỵ B.40 bắn đầu trúng đó. Chiến hữu tui là thằng Nghé Raphan nói chuyện là nổ tá lả. Ông anh tên Thượng Ho Lao phải chăng?

- Ô, sao chú mày mới vô đã biết đại danh anh?

- B.40 thứ gì cũng biết. Tui còn biết chiếc ngai vàng đại bàng của ông anh trong tù bị thằng cha Nghé Ghê Hòm đảo chánh. Hì hì, anh cần tui phụ một tay không, trưa mai đúng giờ xơi cơm tui sẽ dạy Nghé Ghê Hòm một bài học võ lòng về tội ăn hiếp người... ho lao sắp chết.

- Hic, chú em tốt quá. Chú tên Bê mà chí lớn hơn cả Bò, cảm ơn cảm ơn... ụ ụ ụ...

Thạch cố gắng nín cười:

- Thôi tui ru cha nội ngủ nghe. Ông anh thuộc bài hát này không: “Ngày vào tù như Thái Tử nhập cung, sáng cầm cuốc như Quan Công múa võ, trưa nhổ cỏ như Công Chúa hái hoa, tối bắt rận như Hằng Nga bắt bướm...”

BÀI THƠ BÍ HIỂM

C hẳng đứa nào phàn nàn về tiện nghi nhà tù dù Thạch lẫn Hoàng đều trải qua một đêm thức trắng. Tù hình sự tại trại giam “X” được Ban giám đốc phân bổ ra rất nhiều khu mang mẫu tự A, B, C... của hai mươi bốn chữ cái. Thông thường các tù nhân mới nhập trại còn gọi là “tù con so” dĩ nhiên được bổ sung vào các phòng tùy theo mức độ phạm pháp. Diện tích mỗi phòng cỡ ba mươi mét vuông, chiều ngang ba mét chiều dài chục mét chẵn chời. Do tình hình phạm tội trong thanh thiếu niên càng ngày càng tăng nên phòng giam nào cũng quá tải. Chỉ kể riêng khu A có sáu phòng, mà mỗi phòng hứng tới năm mươi nhân loại. Trời đất, năm mươi nhân loại tù cũ, tù mới nhưng nhúc nhô hôi mồ kê rờn rờn thành thử để đảm bảo dưỡng khí tối thiểu, mọi tù nhân già trẻ lớn bé phải nằm nghiêng thở vào gáy nhau. Còn

phải hỏi, kẻ nào kẻ nấy cời trần trùng trục chỉ mặc mỗi quần tiêu hoặc quần xà lỏn.

Sống trong điều kiện ẩm thấp và thiếu vệ sinh như thế nên vi trùng ghê tha hồ tung hoành. Người ta có thể kể ra ngàn lẻ một kiểu ghê lác, ghê hòm, ghê lở, ghê ngứa, ghê phỏng... không hề gặp ở môi trường sống bên ngoài, kể cả ở các bệnh viện. Chớ gì nữa, chỉ cần một phạm nhân ủ mằm bệnh truyền nhiễm là năm mươi đồng loại trong phòng lãnh đủ khơi khơi. Điều kinh khủng là mỗi phòng chỉ có một nhà cầu công cộng tượng trưng bằng cái xô nhựa độc nhất, để được nhẹ người mỗi sáng trong cái xô ấy, mọi tù nhân phải lần lượt xếp hàng. Do diện tích mỗi phòng quá hẹp, kẻ nằm sát cái “cầu tiêu nhựa” thường là “tù con so” sau đó được đôn dần lên khi có tù mới bổ sung. Chính vì những đau khổ trần gian đó, những kẻ bị mất quyền công dân đều cảm thấy như được lên thiên đàng mỗi lần giám thị khu cho ra ngoài trời tắm nắng.

Tuy nhiên nỗi kinh hoàng của hàng trăm phòng trong các khu A, B, C, D, E, F... không phải là mùi hôi thối của cái xô phân hoặc bị chia sẻ dưỡng khí. Hầu như mọi tù nhân sợ nhất là giờ cơm, bởi tiêu chuẩn ăn từng người trong giờ cơm không thuộc về tù mà thuộc về Ban Trật Tự. Thực vậy, cho dù Ban giám đốc trại giam “X” luôn phát loa thông báo và các giám thị khu đi tuần liên tục qua song cửa sắt đều đều thế

nhưng... luật rừng xanh vẫn tồn tại từng phòng. Đó là quyền hạn sinh sát của Ban trật tự.

Những tay tổ anh chị như Thượng Ho Lao, Nghê Ghê Hòm, Bảy Xi Ke trước khi bị chuyển sang khu biệt giam đều là Trưởng Ban Trật Tự của mỗi phòng năm mươi người. Để lên chức trùm Trật Tự, bọn chúng đã bước qua xác đồng loại bằng nắm đấm.

Chúng thiết lập vương quốc riêng trong phòng với các thủ hạ đầu gối, chia chiếu trên chiếu dưới, thu thuế tiếp tế của các tù nhân, đẩy bằng nhóm đối phương yếu thế vào khu vực “ôm bô” và nhất là giành phần ăn của những ai mà chúng cảm thấy ngứa mắt. Chúng còn sẵn sàng hối lộ chiến lợi phẩm cho một vài cán bộ thoái hóa, đêm nằm thẳng cẳng có lính hầu đấm bóp trong lúc đồng loại vừa đói vừa bệnh hoạn.

Luật ma cũ bắt nạt ma mới, ý mạnh hiệp yếu trở thành luật im lặng chung. Ai sẽ phá vỡ luật im lặng mọi rợ ấy nếu đại úy La Thông không tình cờ đẩy hai hiệp sĩ Hoàng Lăng Tử, Thạch Sầu Đồi vào địa ngục.

*

Nhanh hơn Thạch Sầu Đồi dự kiến, ngày sáng sớm hôm sau nó đã có dịp ngồi xếp bằng tròn kế người bạn già lảng giềng Thượng Ho Lao dự buổi sinh hoạt bất thường do trung úy Lực chủ trì. Trước hai mươi tù nhân đặc biệt, ông sắp khu biệt giam tuyên bố:

- Chế độ chúng ta không chấp nhận đại bàng trong nhà giam. Trừ hai phạm nhân vị thành niên Nghe Raphan và Bê 40 ra, tôi biết mười tám vị tù chung thân ngồi đây từng tự phong mình làm Trưởng Ban Trật Tự. Các vị phải đập tắt ngay ý nghĩ dùng bạo lực chà đạp nhân phẩm con người, các vị vô tù không cãi hối mà còn phạm tội tới hai lần. Chẳng lẽ các vị muốn suốt đời bó gối trong xà lim cá nhân không lao động hưởng khí trời ư?

Lực giả bộ quay đầu chỗ khác sau khi nheo mắt tế nhị với Hoàng và Thạch:

- Hừm, tôi kẹt điện thoại rẻo phải về văn phòng một chút. Mọi người hãy làm quen hai chú nhóc tù con so đi, chỉ mười phút thôi nghe...

Trong vòng mười phút không có mặt ông sếp khu biệt giam, Thạch Sầu Đời phỏng vấn Thượng Ho Lao cấp tốc. Nó mũi lòng trước bộ xương cách trí của gã đàn ông hàng xóm.

- Lạy chúa, ông anh ốm nhách kiểu này mà coi nổi chức Trật Tự phòng à?

- Lát về hầm tao sẽ đánh “morse” cho mày nghe, tại đường dây tiếp tế ma túy trong tù bị cắt thành thủ tao thân tàn ma dại. Hồi còn ở phòng 18 khu B tao là bá chủ...

- Sao ông anh không tiếp tục ở khu B hưởng lộc?

- Tao... hự ự ự... tao bị tụi thú dữ mới vô lật đổ quyền lợi. Rồi choảng nhau một trận với chúng đồ

máu nên bị kỷ luật xuống khu biệt giam, hự ự ự...
hôm qua chú mày hát và ngâm thơ chì ác...

- Đùng ho nữa, ông thầy. Mau kể cho tui bằng nào
đã lật đổ ông?

Thượng Ho Lao nhìn dáo dác:

- Đó. Bốn thằng võ sĩ cô hồn đứng sau lưng thằng
bạn đẹp trai Nghé Raphan của mày đó. Hiện bọn
chúng theo phò thằng Nghé Ghê Hòm định thủ tiêu
tao. Phe tao chỉ có mình Bảy Xi Ke.

Quý thần ơi, một bên toàn võ sĩ hùng hổ, một bên
toàn xì ke, ho lao thì làm sao chống cự nổi. Thạch
liếm mép:

- Ai là Nghé Ghê Hòm?

Thượng Ho Lao không cần xê dịch ngón trỏ Thạch
Sầu Đời cũng khám phá ra gã đại bàng mới của Khu
biệt giam. Coi, không hiểu sao bốn thằng thanh
niên xăm rồng rắn đầy mình đứng sau Hoàng Lăng
Tử bồng di chuyển về một góc sân, nơi góc sân một
khuôn mặt hung thần dính liền với thân hình đầy...
ghê hòm đang đợi chúng.

Kẻ hàng xóm của Thạch biến sắc:

- Nghé Ghê Hòm làm Tổng Trưởng Trật Tự sáu
phòng khu A do thành tích đánh vô số tù con so gây
thương tật nên bị điều qua khu cấm cung này. Chú
em ngó thử xem, phải... phải nó cầm trong tay chiếc
đũa nhọn... hự hự...

Thượng Ho Lao báo động đã nhanh mà kẻ thù của ông ta còn hành động nhanh hơn. Ê, Thạch Sầu Đồi chỉ kịp lấy mạng mình ra che kín bộ xương cách trí của Thượng Ho Lao là năm cái bóng lực lưỡng nhấp nhô trước mặt. Nghệ Ghê Hòm cười ghê rợn, y khoảng ba mươi tuổi nhưng trang bị tới hơn sáu mươi mụn ghê chảy nước và đóng vảy. Y huơ huơ thứ vũ khí bằng tre trên năm ngón tay.

- Thằng nhỏ xê ra cho tao xin tí huyết mau.

Thạch xuống tấn cười gằn:

- Ông xin tí huyết bạn già tôi bằng cách nào?

- Hê hê, tao sẽ thọc đầu đũa nhọn vô lỗ tai nó cho nó biết ai xứng đáng làm Đại Bàng trại “X”.

Nghệ Ghê Hòm quá coi thường người tù con so mười sáu tuổi trong hồ sơ đen được mệnh danh là B.40 súng phóng hỏa tiễn. Y đảo giò định gạt Thạch chúi nhủi và nhào tới siết cổ Thượng Ho Lao để xử tử ông ta. Biến cố xảy ra đúng ba giây. Gần hai mươi tù biệt giam trong vai khán giả đổ thấy Thạch Sầu Đồi dùng thế võ gì chỉ há hốc mồm chứng kiến Nghệ Ghê Hòm nằm ỉ rũ một đống.

Bốn thằng võ sĩ xăm mình phụ tá đại bàng Nghệ giắc ngộ vào giây thứ tư. Chúng tru lên như sói đồng loạt nhảy xổ vô con mồi mới tính hành quyết thì bị chặn lại bởi một ánh chớp loang loáng.

Bây giờ mới tới phiên Hoàng Lăng Tử. Trong lốt Nghé Raphan, gã “bắn” liên tục tám cuộc từ hai mu

bàn chân dính như keo vào hai yếu huyết trên trán và trên mũi bốn hung thần:

- Bụp... á... chết tao...

- Ui da... tao bị học xì dầu...

Băng sát thủ vừa thành lập đổ chông gọng như năm thân cây trúc gốc. Chúng không đủ thời giờ để khâm phục hai đứa trẻ vị thành niên mang tên Bê Con và Nghé Nhí vì tiếng còi tu huýt của trung úy Lực đã vang lên. Thực lạ lùng, viên sĩ quan phụ trách khu biệt giam không hề vội vàng mà đi rất khoan thai tới bãi chiến trường. Anh chàng cố tình tăng thời gian giải lao đến gần hai mươi phút. Chớ gì nữa, anh phải để dành mười phút núp sau rèm cửa sổ để quan sát tay nghề danh bất hư truyền Hoàng Lăng Tử, Thạch Sầu Đời chứ sao.

Lực hài lòng nhận chiếc đĩa nhọn suýt giết người từ tay Thạch:

- Cám ơn hai bạn Nghé Raphan và Bê 40 đẹp loạn. Tôi ghi nhận và sẽ báo lên Ban giám đốc chiến công này. Riêng bọn Đại Bàng Nghệ Ghê Hòm theo tôi nhận địa chỉ mới ở năm “cô-nét”.

*

Buổi sáng hôm đó hai hiệp sĩ Ngũ Quái Sài Gòn thu hoạch thắng lợi ngoài dự kiến. Khi tất cả tù phạm đã yên vị “hồn ai nấy giữ” mỗi người một xà lim, bất ngờ Hoàng Lăng Tử nghe một tiếng kêu vo ve.

- Raphan... Raphan...

Khỏi lắng tai, Phan Thành Hoàng đã đoán âm thanh ra đời từ song sắt phòng giam Bảy Xì Ke tuy nhiên gã giả dò ngơ ngác:

- Ô, ai kêu thằng Nghé Raphan vậy?

- Tôi, anh Bảy chuyên buôn lậu xì ke đây. Đa tạ chú em thanh toán giúp anh em đám đại bàng Nghé Ghê Hòm, chú em mà ra tay chậm là chúng đã tĩa từng đứa. Tôi dám cá độ sau màn đục lỗ tai Thượng Ho Lao, chúng sẽ “chà giấy nhám” sinh mạng Bảy Xì Ke này.

Hoàng cười lạt:

- Ông anh yên chí lớn, sếp Lục đã đẩy lũ sát thủ hạng bét ấy vô năm cái chuồng sắt.

- Anh hiểu... hể hể, thằng Nghé còn ở bên phải hầm chú em thì anh đổ dám hó hé một câu. Chú em mới chân ướt chân ráo nhập hộ khẩu khu biệt giam nên chưa nắm thành tích nó đâu. Nó là đao phủ thủ của toàn bộ sáu phòng khu A, nổi tiếng tàn nhẫn với thuộc hạ. Chú em biết không, ở khu biệt giam tụi mình mỗi đứa đều có riêng cầu tiêu trong hầm, còn các khu A, B, C, D... ư? Một phòng trên dưới năm mươi tù chỉ có một cái xô nhựa công cộng...

Lần đầu tiên trong đời lãng tử, Hoàng dựa lưng vào tường đá im như thóc. Lần đầu tiên bộ nhớ tuyệt vời của gã ghi âm không thiếu một chi tiết rùng rợn nào về nỗi bất công những người tù hình sự “nhà lạnh”

phải gánh chịu những căn phòng ba mươi mét vuông mà gã không nổi hình dung. Bảy Xì Ke “quay phim” địa ngục trần gian khoảng nửa tiếng đồng hồ rồi cất giọng mỉa mai:

- Bao nhiêu đó chắc chú em Nghé Raphan đủ thấm thía. Để có thể tồn tại giữa cảnh con người ăn thịt lẫn nhau, anh phải tỏ xung hữu đột tự phong mình làm Trưởng Ban Trật Tự phòng. Xui xẻo là anh lên ngôi chưa được ba tháng đã bị đàn em đánh gục rồi bị cô lập đày sang khu biệt giam. Hic, phải chi đại ca NGƯỜI TÀNG HÌNH không sớm vượt ngục thì anh đâu thèm liên kết với Thượng Ho Lao chống lại bọn Nghé Ghê Hòm.

Cái bẫy chưa giăng mà Bảy Xì Ke đã mắc vô lưới. Ba tiếng NGƯỜI TÀNG HÌNH khiến Hoàng như bị điện giật nhưng gã vẫn làm bộ lạnh tanh:

- Ừm, trên đời làm gì có người biết tàng hình...

- Đừng hỗn xược, Nghé Raphan, võ nghệ chú em so với NGƯỜI TÀNG HÌNH chỉ cỡ... ngón tay út. Hồi này lúc sắp Lược cho nghỉ giải lao chú em không thấy căn hầm ở giữa bị bung nóc hả, chính đại ca Cù Bá Đạo đã đặng vên của song sắt trần hầm vượt ngục. Hic, đại ca Cù còn ở đây thì tù tử hình cũng cóc dám vỗ ngực xưng Đại Bàng.

Hoàng cười ha hả:

- Thiệt không, bộ NGƯỜI TÀNG HÌNH là Cù Bá Đạo sao?

- Đúng trăm phần trăm. Đại ca đã bóc bốn cuốn lịch rưỡi trước khi tao chuyển sang khu biệt giam, chú mày hiểu chưa. Suốt thời gian ấy đại ca là chúa tể duy nhất.

Hoàng tung một câu thăm dò:

- Tôi không tin. Nếu các ngài giám thị không làm nội tuyến tiếp tay thì chẳng siêu nhân nào vượt nổi các Pháo đài của nhà tù “X”...

- Hề hề, các quan chỉ có gan ăn hối lộ chớ còn lâu mới mở cửa thả một tên tù đại nguy hiểm như Cù Bá Đạo. Chú mày nghe nè, chỉ mình tao biết bí mật cuộc phá vòng vây của đại ca.

- Hừ!

- Hãy coi như câu chuyện tao kể sau đây là món quà đền ơn vụ mày và thằng nhỏ B.40 hạ bọn Nghệ Ghê Hòm. Suyt, tao cứ tưởng sếp Lục đi tuần té ra một chiếc lá rụng...

Lần thứ hai, Hoàng Lăng Tử cảm như hén. Từ căn hầm hiu hắt kế bên, Bảy Xì Ke “quay phim” đời Cù Bá Đạo hay hơn cả xi nê. Câu chuyện bắt đầu từ một đêm sinh hoạt văn nghệ cây nhà lá vườn của hai mươi tù nhân khu biệt giam. Khi Bảy Xì Ke mót tiểu tiện bỗng Cù Bá Đạo theo bèn gót. Y ra lệnh cho Bảy Xì Ke phải “xả xú bấp” vô một bức tường loang lổ khai rình, gã đàn em thối mác liền được đại ca phán gọn ghẽ “bức tường đã mục do tao tè suốt bốn năm rưỡi, mày có nhiệm vụ làm cho nó mục thêm”. Luật im lặng khiến Bảy Xì Ke im re. Một tuần lễ sau trong lúc được

ra ngoài xà lim nhận quà tiếp tế của gia đình, Bảy Xi Ke cực kỳ kinh dị khi thấy trước hầm nổi đại ca Đạo lù lù ổ bánh mì rỗng ruột. Bảy nhanh chóng thủ ổ bánh mì vào tay áo không để ai trông thấy. Ngay lập tức trong buổi đọc báo mười lăm phút mỗi ngày, Cù đại ca khêu Bảy cảm kích “Mày hiểu trong ruột ổ bánh là thứ gì chó, đó là một cái lưỡi của họ mạng thằng Dũng Vạn Năng gửi tặng tao. Biết điều thì mày cầm mồm, thằng Dũng đã tốn một cây vàng lót tay nhờ trung sĩ cớm kiêm giám thị khu F giao cho tao đấy”. Vậy là rõ, kể từ hôm ấy bất kỳ nghe tiếng soàn soạt khả nghi nào phát ra nơi xà lim giữa khu biệt giam, Bảy Xi Ke cũng vô tư. Trời ạ, y mà lẻo mép thì không những bị Cù đại ca vắn cổ còn bị ngài trung sĩ khu F cắt lưỡi là cái chắc.

Bảy Xi Ke thều thào:

- Có thể tay giám thị khu F chỉ ham vàng chóe đâu biết cái lưỡi của nằm trong ruột ổ bánh mì, thế nhưng tao đại gì bút mây động rừng há Nghé Raphan. Tao dám thề độc rằng đêm hôm kia Cù Bá Đạo đã bay lên không trung của đoạn chấn song trần hầm cuối cùng rồi thoát cũi xổ lồng bằng cách phá thùng chỗ bức tường trại giam bị mục vì nước tiểu.

Hoàng Lăng Tử nín thở. Mặc kệ Bảy Xi Ke giải thích về chỗ thùng bức tường vừa được trung úy Lục cho xây lại, mắt gã nhắm nghiền hình dung ra cảnh Cù Bá Đạo bung xoạc hai gót chân lên hai bờ tường xà

lim mỗi đêm kiên nhẫn cửa song sắt. Thì xà lim của họ Cù nào khác xà lim Hoàng đang ở, cũng hai bờ tường cách nhau một mét rưỡi và trên đầu là những thỏi sắt dày cui. Rõ ràng tên tướng cướp si tình kia đã sáng tạo đòn “Bích Hồ Du Tường” vô cùng ngoạn mục cộng với ý chí thép.

Gã vờ chất lưỡi:

- Chặc chặc, nãy giờ nghe chuyện Tề Thiên của ông anh đã ghê. Thôi vân tuồng nghe.

*

Phía bên kia khu biệt giam, Thạch Sầu Đồi thu hoạch tin tức theo kiểu khác. Hầu như cùng lúc với Hoàng Lăng Tử khai thác Bảy Xì Ke, con người ồm yếu ho lao từng làm trùm đại bàng phòng 18 khu B bất ngờ mở miệng ho sù sù.

- Hụụ... B.40 ơi, B.40 à...

Thạch nghiêng vành tai sát song sắt cau mày:

- Có phải ông anh vừa réo tui không ông anh Thượng...

- Đúng anh đây, anh chỉ muốn quỳ xuống tạ ơn em cứu mạng ba lạy và tặng em một “bi trắng” để hít nở nang buồng phổi. Hụụ... đầu anh đang nện cồm cộp đúng ba lần dưới sàn đá.

Thạch cười khoái chí:

- Chuyện giúp đỡ nhau là chuyện nhỏ, hì hì. Nhưng nè Thượng Ho Lao, trong tù làm gì có hêrôin mà ông anh bỏ bô?

- Mốc xì, có tất. Anh là một mắt xích trong đường dây ma túy ngoài đời đó nha. Nói thiệt nghe, ngay tại “X” này còn có một mắt xích khác vừa bị “bể đĩa” nên anh mới sớm hư buồng phổi như vậy. Phải chi thiếu úy Hà, phó ban giám thị khu E đừng bị cấp trên chuyển đi nơi khác là anh tha hồ mập ú ù.

- Hả, ông nói sao, một thiếu úy ngành công an coi phạm nhân mà lại đi buôn ma túy ư?

- Chú mày khờ quá B.40 ạ, đường dây của cớm Hà với đường dây tao là một. Trước khi phạm pháp, tao và tay phó giám thị khu E cùng nhận hàng từ một nguồn. Chính nhờ hêrôin, thuốc phiện, cần sa cớm Hà cung cấp ngầm mà tao lên chức Trật Tự phòng 18 khu B. Bọn tù ghiền ma túy lúc nào cũng nịnh bợ tao. Hic, cớm Hà đổi cơ quan cũng là lúc tao bị chúng hạ bệ...

- Đáng kiếp!

- Đừng nguyên rủa anh, ân nhân à. Lúc nhận chỗ ở mới tại khu biệt giam này, nếu anh không thủ một mớ hêrôin đóng gói trong bao tử thì làm sao thu phục NGƯỜI TÀNG HÌNH nổi.

Thạch Sầu Đời có cảm tưởng đất dưới chân thật xuống. Nó hỗn hển:

- Cái cái gì?

- Thì NGƯỜI TÀNG HÌNH Cù Bá Đạo đại ca trong làng anh chị chớ ai. Đại ca độc nhãn có một con mắt phải nhấp nháy đó là sếp sòng hai chục tù cầm cổ ở

đây. Mỗi lần khùng đại ca gằm như sư tử rống. Anh ớn cái miếng da bịt con mắt trái của đại ca đến nỗi đêm nằm gặp toàn ác mộng, trong cơn ác mộng anh thấy mình ị ra một đồng toàn ma túy. Anh thể độc với chú mày đây, B.40 ạ. Sáng thức dậy đúng là anh ỉa đùn, ỉa đùn như con nít, trong đồng phân thúi hoắc sờ sờ một lô bọc nhựa đựng bạch phiến mà anh nuốt trộng từ mấy ngày trước.

- Trời đất!

- Đáng lẽ anh đã yếu mạng vì cái bụng sinh chương may nhờ thần uy của Cù đại ca mà tiêu hóa êm re. Cũng giống như em cứu mạng anh hôm nay, anh dập đầu ba lần tạ ơn trời đất rồi mua chuộc tình cảm của Cù Bá Đạo bằng những tép “bi trắng” vô giá.

Thạch Sầu Đồi hết ý kiến. Nó là một kẻ ngược ngạo mà cũng muốn nôn mửa trước đồng hêrôin lầy nhầy trong giọng kẻ Thượng Ho Lao. Có điều làm ơn chớ chặn họng gã tù chung thân vội, còn phải nói, chính gã đã mô tả chính xác dung mạo NGƯỜI TÀNG HÌNH mà thiếu tá Lý Thạch Sanh cố giấu nhem chớ sao. Này nha, chí ít là Thạch đã biết một mắt trái Cù Bá Đạo bị chột phải rành rọt bởi miếng da ghê tởm.

Lúc này Thượng Ho Lao có vẻ phấn chấn dữ. Con ho sù sụ biến đầu mất, gã phun ồ ạt chẳng cần “thằng nhóc B.40” khích tướng.

- Chú mày biết không, thằng Bảy Xì Ke luôn mồm nổ rằng nó là tri kỷ của Cù Bá Đạo chứ thực tế tao mới là tri âm Cù đại ca. Đại ca sau khi bị tao dụ khị vào trông liên tôn tao làm sư phụ, có gì cũng kể ráo trội. Ngay đêm đại ca vượt ngục tao là kẻ cung phụng tép bạch phiên cuối cùng...

NGƯỜI TÀNG HÌNH xuống cấp thế cơ à. Mặt Thạch Sầu Đồi ỉu xiu. Chẳng lẽ một con người từng vào sinh ra tử tung ba chiêu Thất Sơn Thần Quyền hạ gục La Thông lại chỉ là một con rối hêrôin trong bàn tay nhào nặn của tên tù ho lao hạng bét. Hèn chi Lý Thạch Sanh không muốn nhóm Ngũ Quái Sài Gòn can thiệp cũng là phải.

Giọng “gã tù hạng bét” cắt đứt dòng suy nghĩ của Thạch.

- Đêm đó đại ca phê bạch phiên xong là trở nóc phi thân khỏi khu biệt giam. Trước khi bốc hơi, đại ca trườn đến ô cửa sắt tò vò xà lim của tao liệng vô một miếng giấy học trò chi chít chữ rồi trần trối “Nếu tao có mệnh hệ nào, mày hãy tìm cách bắn mảnh giấy này ra ngoài đời cho thằng Dũng Vạn Năng phó tướng của tao. Tiếng tăm thằng Dũng đám anh chị Sài Gòn đứa nào cũng biết”.

- Miếng... miếng... giấy... đâu... rồi?

- Hề hề, anh mày đã ếm cần thận trong bọc nilon và nuốt ực vô bụng. Nghĩ mà thương cho Cù Bá Đạo, mỗi lần lên cơn ghiền đều chảy nước mắt gào tên họ

người yêu thảm thiết. Hic, không biết con mụ Trần Thị Thục Nữ đẹp cỡ nào mà làm điều đúng một đại tướng cướp...

- Tui... tui... cần... miếng... giấy...

- Giấy cái cục cút. Ờ đúng rồi, hồi sớm trước khi trung úy Lục tập trung sinh hoạt, tao bị chột bụng phải xả một đồng trong nhà cầu. Mà đợi tao thọc tay bôi chút nghe, hê hê hê, nó đây. Mà đợi tao chùi sạch sẽ đám phân hôi thúi bám trên bọc nhựa đã. Xong, hê hê, nếu mày có nhu cầu thì tao sẽ “tình cho không biếu không” tức khắc.

Thạch Sầu đời xúc động mãnh liệt:

- Sao... sao... ông không giữ lời hứa với... với Cù Bá Đạo...

- Giữ chữ tín cũng vô ích. Thứ nhất, thiếu úy cóm Hà cùng lò ma túy với tao đã “gô hom” mất biệt thì lấy ai làm trung gian chuyển ra ngoài. Thứ hai, mẹ kiếp nó, tao không biết chữ, hự hự ự ự ự...

Thạch chỉ còn nước lắc đầu. Nó không đủ thì giờ cười lẫn lộn bởi vì cơn ho lung phổi của Thượng Ho Lao đã nổi lên. Gã tù hàng xóm của nó quả hơn một siêu nhân, không tin thử liếc ra ô cửa sắt tò vò coi. Chẳng hiểu trong cơn ho rứt cổ gã “bắn mảnh giấy vò viên” theo đường vòng cung cách nào mà “viên đạn” rớt ngon ơ trước mũi hằm Thạch. Cu cậu khoái quá hoan hô ôm tởm.

- Ông anh sút giấy xịn như cầu thủ Pêlê đá phạt góc vô gôn. Cảm ơn ghen.

Bây giờ chẳng còn ai ngăn cản Thạch mở mảnh giấy tròn vo ra. Mùi thum thum từ mảnh giấy khai hỏa khiến nó phải bịt mũi. Trời ạ, bút tích tuyệt vời của NGƯỜI TÀNG HÌNH làm mất nó lập lờ. Nó đọc mà không tin vào cái lưỡi chính mình:

“Trăm họ thì Nguyễn đứng đầu
Phúc ai nấy hưởng, ai rầu mặc ai
Ánh hồng soi sáng ban mai
Mặt trời rơi rụng thân gầy xác xơ
Nón không che nổi cơ đồ
Suối trong, lòng đục bơ vơ xứ người
Đêm nghe vượn hú hang dơi
Tây Sơn binh mã chuyển dời núi non
Bao giờ áo gấm về cung?

Té ra những dòng chữ lộn xộn trên mảnh giấy ô uế chỉ đơn thuần ghi chép một bài thơ. Mà loại thơ gì nhỉ, lục bát lục nổi hay lục chén đũa? Thạch Sầu Đồi mất hứng.

Nó lẩm bẩm:

- Hừ, về thơ phú ắt phải tham khảo ý kiến của Quyên Tiểu Muội và Thúy Bội. Hic, thơ sang trọng vậy mà Thượng Ho Lao nở cứt trong ruột già. Kinh quá. Đã đến lúc mình và thằng Hoàng Lăng Tử già từ địa ngục trần gian...

Thạch đã nghĩ là làm. Nó nhét mảnh giấy vô túi áo
tù rồi hú lên một tiếng kinh thiên động địa đến nỗi
trung úy Lục phải bay khỏi văn phòng phi tới khu
biệt giam cấp tốc.

HỘI DIỄN THỜI TRANG

Tại phòng riêng trung úy Lục, nhị vị hiệp sĩ Ngũ Quái Sài Gòn chiếm dụng toilet để tẩy trần hơn nửa tiếng đồng hồ. Sau cơn mưa trời lại sáng, Hoàng Lăng Tử tiếp tục đẹp trai như Công Tử Bạc Liêu với mái tóc hippy cột thun lủng lẳng sau gáy còn Thạch Sầu Đồi uy dũng hơn bao giờ hết với bộ mặt khí vênh vênh.

Chúng bước ra phòng tắm trong tiếng chào của La Thông:

- Xin chúc mừng chiến công Bê con và Nghé nhí.

Thạch quảng mình xuống bộ salông trộn mắt:

- Ngọn gió nào thổi anh đến đây lệ thế đại úy?

- Hà hà, sáng nay sau khi tụi em đẹp loạn đại bàng trong khu biệt giam, lập tức cậu Lục gọi phen cho anh. Anh nhanh chóng túc trực tại đây chờ tụi em vượt ngục.

Thạch cười méo xệch:

- Nhiều chuyện thú vị lắm, bước đầu đã có tung tích họ Cù. Riêng chuyện Đại Bàng, Trật Tự trong toàn trại giam còn nhiều vấn đề...

Hoàng Lăng Tử quét cái nhìn sắc như dao về hướng Thạch khiến cu cậu im bật. La Thông hiểu ý nhanh như chớp. Anh xoa tay đứng dậy cười ha hả với viên sĩ quan đồng nghiệp trường giám thị khu biệt giam.

- Tạm biệt trung úy Lực nghe. Tụi mình sẽ tìm ra cách giải vây cho cậu về chuyện Cù Bá Đạo trước thượng cấp.

Lực rầu rĩ:

- Ở cương vị tôi đôi khi lực bất tòng tâm, anh và sếp Lý Thạch Sanh hiểu cho. Có điều tôi bảo đảm bản thân luôn luôn trong sạch.

Hoàng bắt tay viên trung úy thật chặt. Gã nói lơ lửng:

- Tụi này chỉ bắt những con sâu cho nổi canh để ăn hơn. Anh Lực yên chí.

Chiếc Honda Arccord mượn của phòng hình sự để làm xe hoa đám cưới giờ đây trở thành xe công vụ cho La Thông điều tra bọn tội phạm. Anh chở thẳng hai người hùng vừa giã từ vai tù phạm vị thành niên đến một quán cà phê sân vườn hiu hắt bóng người.

Quán cà phê mang bảng hiệu "PAPILLON".

Thông ngả đầu ra thành ghế xuýt xoa:

- Thực lạ lùng, PAPILLON là "Con Bướm" cũng là biệt danh của một người tù khổ sai nổi tiếng nhất

thế giới. Không biết tên quán có liên quan gì tới những câu chuyện tụi em sắp kể không...

Hoàng Lăng Tử phớt tỉnh Ănglê cho Thạch Sầu Đồi phát pháo trước. Cu cậu tường thuật không sót một chi tiết nào về đường dây ma túy trong trại “X” do thiếu úy Hà phó ban giám thị khu E điều khiển mà Thượng Ho Lao là một vệ tinh. Thạch kết luận:

- Tuy thiếu úy Hà đã chuyển công tác khác nhưng nhờ mớ hêrôin anh ta cung cấp, Thượng Ho Lao đã chiêu dụ được Cù Bá Đạo vô mê hồn trận bạch phiến. Thậm chí họ Cù tin tưởng sự phụ Thượng tới mức ngay trong đêm vượt ngục đã liều mạng giao cho Thượng giữ một mật thư...

Cu cậu nói xong liền giơ mảnh giấy gần mặt đại úy Thông khiến anh xem ngất xỉu.

Anh chàng đội phó đặc nhiệm tru thê thăm:

- Thúi quá trời ơi...

- Hì hì, thúi cũng phải đạo thôi. Không có bọc nilon bảo vệ bài thơ này bên ngoài thì tờ giấy ghi bút tích họ Cù đã trở thành phân bón.

Thạch kể lại sự tích bài thơ lưu thông trong ruột già Thượng Ho Lao làm ai nấy chới với. Hai người ráng chịu mùi xú uế chuyển tay nhau chiến lợi phẩm của bạn hiền. Hoàng ngao ngán lắc đầu:

- Chẳng có ý nghĩa gì cả, bài thơ tuy có hai chữ “Tây Sơn” nhưng chẳng thấy bóng dáng oai phong của đại

đế Quang Trung Nguyễn Huệ. Tôi có cảm tưởng tác giả là một ông quan Chúa Nguyễn than thân trách phận lúc về già. Thơ thì dở hơn cả bài về.

Thạch Sầu Đồi nhảy dựng:

- Hay là Cù Bá Đạo chôm thơ Nguyễn Du hả?

Thông không cười. Khuôn mặt anh như phủ một lớp sương mù.

- NGƯỜI TÀNG HÌNH không biết làm thơ, trình độ học vấn của y còn lâu mới đọc nổi thơ Nguyễn Du. Ái chà, anh linh tính bài thơ này là bản đồ chỉ dẫn kho tàng bí mật, nơi có “viên kim cương vua” họ Cù định tặng cho Thục Nữ.

- Nghĩa là em đã hoàn thành nhiệm vụ ư?

- Đúng vậy, đáng tiếc anh không đủ sức giải mã bài thơ rắc rối này.

Thạch gãi đầu:

- Không giải mã được càng tốt. Bây giờ anh làm ơn làm phúc giải quyết giùm em vụ con sâu ma túy trong ngành của anh. Vụ thiếu úy Hà nổ ra là trại giam “X” không yên đâu.

Hoàng cười khẩy:

- Trong tay tao vẫn còn một con sâu khác, Thạch ạ. Đó là viên trung sĩ khu F tiếp tế lưỡi cưa trong ổ bánh mì giúp Cù Bá Đạo vượt ngục để đổi chác một cây vàng của Dũng Vạn Năng. Cha nội Bảy Xi Ke vì mang ơn cứu tử đã tiết lộ với tao.

- Quỷ thần ơi!

La Thông mặt xanh như tàu lá khi Phan Thành Hoàng hùng biện về sự “coi mạng người như cỏ rác” của các băng đảng Trật Tự thế giới ngầm các khu hình sự A, B, C, D, E, F... Gã rợn rùng:

- Ai đã bật đèn xanh cho tù phạm áp bức tù phạm, phải chăng thượng bất chính, hạ tắc loạn?

Ba người đàn ông im lặng gần hai phút. Thật khó khăn Thông mới phát ngôn nổi.

- Đội đặc nhiệm của thiếu tá Sanh và tụi anh chỉ chuyên săn bắt tội phạm chứ không giam giữ họ. Và thí dụ có giam giữ, ngành công an hơn bất cứ ngành nào hết phải tôn trọng nhân phẩm con người. Con người dù phạm pháp vẫn lưu trữ tính thiện thuở cha sinh mẹ đẻ. Nếu họ không còn tính thiện làm sao tụi em khai thác được tâm sự nông nổi của Thượng Ho Lao, Bảy Xi Ke để từ đó biết được nguyên nhân cuộc đào tẩu của Cù Bá Đạo. Chính vì thế anh cực lực lên án những kẻ mặc sắc phục nhả tâm như hai viên thiếu úy, trung sĩ mà tụi em kể. Đằng sau họ còn ai bảo kê hả, ngoài đời đã tham những trong tù cũng tham những tạo điều kiện cho tù nhân xưng hùng xưng bá thì...

Thạch tìm cách giải tỏa không khí căng thẳng:

- Hay là em tình nguyện ở tù thêm một tuần nữa để lượm sạch “những con sâu”.

- Không cần thiết. Anh sẽ bàn bạc với sếp Sanh và làm việc các sếp lớn. Sẽ không ai dung túng bọn

cơ hội ma đầu, báo chí mấy ngày nay đã đề cập việc đánh đập hoặc sử dụng bạo lực với tù nhân ì xèo, từ trung tâm tiếp nhận người bị bắt cho đến vài trại giam quận huyện có tai tiếng. Anh sẽ đề nghị cấp trên trực tiếp hỏi cung giám thị Hà và giám thị khu F. Mọi chuyện động trời sẽ lòi ra.

Hoàng thở dài:

- Nhưng chắc chắn không bao giờ anh xóa sạch bọn đại bàng đâu. Lũ đại bàng trong tù còn dễ nhận diện hơn ngoài xã hội.

Thông im lặng ngấm ba ly cà phê đá đã tan thành nước. Anh bỗng giật bản mình:

- Chà chà, mãi lo đối phó với bao chuyện bê bối của trại “X” suýt nữa anh quên mất. Sơn, Thúy và Quyên...

- Sao?

- Ba đứa nhờ anh nhắn với tụi em rằng đêm nay nhóm thời trang mang tên MƠ ƯỚC sẽ biểu diễn ở nhà hát Hòa Bình.

Hoàng sừng sốt:

- Ai sẽ làm người mẫu cho Lolita Thúy trong khi cô dâu Trần Thị Thục Nữ chưa tìm ra dấu vết?

-Ồ ờ, anh nghe Sơn nói là Thuý Quyên sẽ thế cô dâu. Bộ tụi em không thấy Quyên Tiểu Muội và chị Nữ giống hai chị em ruột hay sao.

Mặc kệ thằng lãng tử đẹp trai tái mặt vì lo lắng, Thạch Sầu Đồi buông một câu ranh mãnh:

- Anh tính giữ luôn bài thơ Cù Bá Đạo làm của riêng ư. Cũng được thôi, có điều nhớ photo cho tụi em năm bản.

- Ờ... ờ há!

*

Nhà hát Hòa Bình nổi tiếng là một nhà văn hóa hiện đại với nhiều sân khấu lớn nhỏ và khu giải trí độc lập nằm trong một khuôn viên mệnh mông lý tưởng. Con đường “3 tháng 2” bình thường vốn nườm nượp xe cộ đêm nay lại càng đông đúc hơn. Bằng chứng là các bãi giữ xe hầu như không còn chỗ, từng đoàn người nam thanh nữ tú áo quần mô-đen đủ kiểu đủ màu sắc sỡ đồ xô về sân khấu được trang hoàng lộng lẫy của nhà hát. Những con buôn chợ đen ngày thường ngáp dài đêm nay tha hồ trúng quả. Vé vào cửa được đẩy lên với giá trời ơi đất hời mà thiên hạ vẫn ùn ùn giành giựt như bầy thiêu thân. Chớ gì nữa, chịu khó nhìn lên các băng rôn, panô đan kín tiền sảnh mà coi. Chỉ cần bốn chữ HỘI DIỄN THỜI TRANG hấp dẫn là dư sức tiếp thị giới trung lưu đô thị có của ăn của để.

Nhóm thời trang của trường mỗ côi MỠ ƯỚC không chen chân trong rừng người hiếu kỳ ấy. Chẳng có ma nào để ý đến năm thiếu niên tuổi từ mười lăm đến mười bảy ăn mặc xoàng xĩnh đeo balô bụi kèm hai chiếc vali lớn tướng trong tay. Mãi đến khi phái

đoàn năm đứa rúc vô cửa đặc biệt dành riêng cho diễn viên nhà hát, vài người lớn như bưng bình. Họ xì xầm:

- Đám nhóc ngộ nghĩnh đó thuộc Câu lạc bộ nào vậy cà?

- Hừm, tôi nghe rõ ràng trong mấy cái balô phát ra tiếng “krec krec”, “gừ gừ”, “khếch khếch”, như một Sở Thú di động.

Bất chấp thế giới hỗn độn bên ngoài, năm đứa trẻ mang theo bí mật của mình đến một căn phòng xinh xắn dưới sự hướng dẫn của các nhân viên nhà hát. Lúc cánh cửa phòng hóa trang sập lại, chúng lần lượt mở tung bí mật ra. Coi, chiếc balô đầu tiên là nơi cư trú của con đại bàng Bụt, thần diệu bay vút khỏi cái nhà tù ngọt ngào hai cánh vỗ phành phạch như muốn cự nự các chủ nhân chứ còn phải hỏi. Nó chẳng thềm liếc xéo Hoàng Lăng Tử, chỉ đảo đôi tròng con ngươi vàng ệch sà xuống chỗ chú khỉ đực Tề Thiên và ả mèo rừng Mun vừa thoát cũi xổ lỏng. Ba con quái thú tha hồ nói chuyện “ngoại ngữ” với nhau trước bịch bấp rang do Thạch Sầu Đồi phục vụ.

Giờ thì hai chiếc vali cũng được bật nắp. Là lá la, bên trong toàn là sản phẩm độc đáo của Lolita Thúy. Những bộ đầm, váy, áo dài, y phục bốn mùa, thời trang trong nhà lẫn ngoài phố nằm xếp lớp phẳng phiu bên cạnh dụng cụ cải trang và các thứ linh tinh.

Sơn Đại Ca hài lòng:

- Người mẫu Thuyền Quyên và đám Bụt, Mun, Tề Thiên chuẩn bị lên đồ đi. Tôi cần phải rào qua hàng ghế khán giả một chút.

Thạch Sầu Đời la ơi ơi:

- Ê, chẳng lẽ mày bắt tao rúc trong phòng dòm con gái thay đồ?

- Mày và Hoàng Lăng Tử đứng ngoài cửa phòng làm vệ sĩ. Mày quên rằng tụi mình cũng có tiết mục minh họa trên sân khấu ư?

Hoàng lặng tới trước mặt Sơn:

- Thăng Thạch đã vẽ chân dung Cù Bá Đạo trong tù qua lời kể của Thượng Ho Lao. Mày nhớ kỹ nghe: y chỉ còn một con mắt, con mắt bị hư được ràng bằng miếng da bắn thiu.

- Hà hà, chẳng đời nào họ Cù xuất hiện tại chốn đông người trong chân dung lộ tẩy ấy. Tuy nhiên tao có giác quan thứ sáu để tìm ra y nếu y cao hứng tham dự đêm hội diễn thời trang của các người mẫu.

Hoàng lẩm bầm:

- Đáng lẽ Thúy Lolita phải hủy cuộc thi khả ố này. Hừm, hôm kia bà chị dâu của chúng ta bị bắt cóc mà hôm nay tươi cười trình diện khán giả thì tàn nhẫn quá...

Sơn cất ngang ý nghĩ đại đột của Hoàng cái rụp. Hấn quàng vai gã thân mật:

- Đây, bỏ qua trò chơi của Thúy Bụi được không. Vụ này chính tao đạo diễn đó, tụi mình phải dĩ độc

trị độc dụ hùm khỏi hang, đúng chưa. Cù Bá Đạo bắt cóc Thục Nữ chứ Dũng Vạn Năng đâu có bắt. Tao tin rằng Dũng Vạn Năng tối thiểu cũng được tên tướng cướp si tình họ Cù cho xem ảnh người yêu trong mộng của y. Giả sử Dũng Vạn Năng lù lù ở đây coi, hà hà, thế nào Dũng cũng lầm tưởng người mẫu Thuyền Quyên là bà chị Thục Nữ bởi hai người giống nhau một cách đáng sợ. Gã sẽ làm náo động nhà hát, và...

- Mày điên rồi Sơn Đại Ca. Làm gì một thằng ăn cướp xe hơi bị truy nã lại chịu nộp mạng ở chỗ ngu xuẩn này.

- Vậy mà tao cứ tin Dũng Vạn Năng sẽ đến. Hãy tự đặt mình trong vai trò y là mày sẽ hiểu. Y quá nhiều tiền thu hoạch sau khi vượt ngục Sơn La nhưng y vẫn là một thằng đàn ông. Một thằng đàn ông không vợ không con thì phải tìm nơi giải trí cho đầu óc thăng bằng, đáng tiếc y chẳng biết giải trí ở đâu với chân tướng cụt mất một lỗ tai và bốn chữ xăm “Sống nay chết mai” trên vầng trán hắc ám. Tại sao y không nhờ đàn anh Cù Bá Đạo làm giải phẫu thẩm mỹ tí xíu hả, đàn anh còn mắc nợ y mà, đàn anh có người yêu Trần Thị Thục Nữ thì y cũng phải kiếm người đẹp nào nhìn ngắm cho đỡ buồn chứ. Y chỉ cần cái trang chu đáo là tha hồ nhìn ngắm các hoa hậu, người mẫu toàn thành phố tụ tập ở nhà hát Hòa Bình đêm nay, đúng không?

Hoàng Lăng Tử không thích kiểu tương kế tựu kế viễn vông của Sơn Đại Ca nhưng gã chẳng hơi đâu phản đối. Gã chỉ khẽ động đậy khóe mép.

- Mày đi tuần lẹ lẹ rồi về chuẩn bị biểu diễn. Màn thổi sáo thổi kèn môi của mày của tao và trò khỉ của thằng Thạch là màn trình diễn đầu tiên của nhóm Mơ Ước đó.

- Ô kê!

*

Sơn Đại Ca đã tiên tri trúng tám mươi phần trăm, hai mươi phần trăm còn lại nhờ may rủi. Bảy giờ tối trong dòng suối xe cộ nhưng nhúc nhem vì quận 10 bỗng xuất hiện một chiếc taxi màu vàng ngằn ngừ nửa muốn dừng nửa muốn chạy trước tiền sảnh nhà hát Hòa Bình. Người lái taxi thì không nói gì, riêng gã khách ngồi băng sau có khuôn mặt khá bí hiểm. Ngoài mái tóc muối tiêu phủ kín tai cứng còng như được chế tạo từ mớ râu bắp, lớp da trên mặt người đàn ông muốn chửi thề vào các cử động cuồng nhiệt của y. Chớ gì nữa, y nhấp nhòm trên ghế không ngừng nhưng lớp da bao bọc bên ngoài không chứng tỏ dấu hiệu nào của sự sống. Nó cứ như được đắp bằng kim loại mỏng.

Người tài xế chép miệng:

- Ông có tính xuống đây không, này giờ tôi đã chờ ông gần hai tiếng đồng hồ vòng vòng Sài Gòn qua

đủ các tụ điểm ăn chơi đánh gôn, chơi bowling, bida, nhà hàng, khách sạn, phòng ngủ... chẳng lẽ ông chưa tìm được điểm giải trí vừa ý.

- Ờ ề, tôi khoái đổi món sinh hoạt văn hóa.

- Vậy thì trúng khóa rồi, cái dinh thự đèn đuốc huy hoàng trước mắt chúng ta là nhà hát Hòa Bình.

- Hả? Hối còn ở... Sơn La làm địa chủ tôi nghe đồn thành phố có nhà hát Hòa Bình lớn lắm. Ờ ề, anh làm ơn đọc hộ mấy tấm băng rôn coi, mẹ kiếp dán cái lớp da giả này... ờ ề, xin lỗi, dạo này mắt tôi nhìn xa không rõ.

- Đêm nay người ta tổ chức chương trình “Mode của giới trẻ” thưa ông.

- Mode à, model “thất kinh” phải không, chắc quy tụ vô số giai nhân hử ?

- Vô số. Từ minh tinh điện ảnh, hoa hậu, người mẫu, ca sĩ cho đến các nàng mari sến.

- Tuyệt, tuyệt. Lì xì anh bạn một trăm đô.

Chiếc taxi màu vàng mừng húm chồm lên mất dạng bỏ lại gã khách quái đản nơi quầy vé nhà hát.

Bây giờ thì gã khách quái đản đã hiện nguyên hình là tướng cướp vượt ngục Sơn La Dũng Vạn Năng ngồi chễm chệ trên hàng ghế thượng hạng, sau khi tốn kém cho lũ phe vé chợ đen một khoảng bạc ăm ăm dầy. Dũng chưa vội nhìn lên sân khấu xanh xanh đỏ đỏ hồng hồng tím tím mà tụ điểm danh lại chặng đường tung hoành ngang dọc của y kể từ hôm tự do

bay nhảy. Cuộc đời lên voi xuống chó như vậy là nhất xứ. Hề hề, ai ngờ đột tái xuất giang hồ này y chẳng những trả thù được trùm cớm đặc nhiệm Lý Thạch Sanh mà còn được diện kiến vua thảo khấu Cù Bá Đạo lòng danh. Tiếng đồn về họ Cù y đã nghe từ hồi chôm chĩa chiếc xe hơi đầu tiên, nhưng đến hồi sa lưới ngục Sơn La, y mới ngỡ ngẩn trước giai thoại “tàng hình” của Cù Bá Đạo. Bọn tội phạm trong nhà ngục cho y biết họ Cù hơn năm năm trước chỉ đăng ký tạm trú ở xà lim biệt giam Sơn La chưa đến chục ngày.

Tám gương bắt khả chiến bại của đàn anh khiến Dũng Vạn Năng xao xuyến tâm hồn. Y bắt chước đàn anh trở nóc phi thân vĩnh biệt núi rừng hoang dã bay thẳng vô Sài Gòn kiếm đàn anh thọ giáo. Xui xẻo cho y là Cù Bá Đạo đang lãnh án bóc lịch vô thời hạn trong trại giam “X”. Phải làm cách nào để cứu con người y hàng ngưỡng mộ đây. Suốt nửa tháng trời Dũng Vạn Năng vừa tiến hành các phi vụ quái xế cướp mười chiếc ô tô vừa thuê một thằng nhỏ bán chewing gum màu vàng lảng vảng trước cổng trại giam. Ma quỷ đã phù hộ y, một hôm thằng nhỏ báo tin cho y rằng đã tìm ra một viên giám thị chuyên ăn hối lộ của đút từ thân nhân tiếp tế tù phạm. Thằng nhỏ thể độc rằng chính nó tình cờ chứng kiến Trung sĩ Tèo giám thị khu F nhận một cọc bạc tổ chẳng tại quán cóc để chuyển đồ ăn tẩm bổ đến một tử tù kinh tế cà chớn nào đó.

Ngay lập tức Dũng Vạn Năng tiếp xúc với trung sĩ Tèo qua trung gian thành nhỏ giao liên bằng một miếng giấy ghi vài chữ đơn giản “ông bạn sẽ có liền một cây vàng nếu gặp mặt tôi”. Cũng ngay lập tức Dũng Vạn Năng đạt được mục tiêu tại ngôi nhà y trợ. Viên hạ sĩ quan biến chất thu hoạch một ngân quỹ không hề mơ thấy nổi bởi cứ mỗi câu anh ta trả lời đều được Dũng Vạn Năng chỉ đúng một cây vàng. Ngoài một cây “hội ngộ”, trung sĩ Tèo lượm thêm một cây về việc báo tin thiếu tá Lý Thạch Sanh sắp làm đám cưới, một cây về địa chỉ cô dâu ở ngoại ô Bình Chánh, một cây về tấm ảnh chụp lén Trần Thị Thục Nữ, một cây về việc chuyển tin tức cho Cù Bá Đạo đang ủ rũ trong khu biệt giam và tới mười cây để gửi ổ bánh mì có ruột là lưỡi của chó không phải giá công ít ỏi như Bảy Xì Ke đã kể với Hoàng Lăng Tử.

Cuối cùng trò chơi ngã ngũ. Hai tên tướng cướp ôm chầm nhau cười hô hố trong một nhà hàng ở Biên Hòa. Chiếc Mercedes tang vật trong phi vụ thứ mười một của Dũng Vạn Năng đã chìm lìm dưới đáy sông Đồng Nai trong một đêm tối om. Cù đại ca hào hiệp phán một câu.

- Đã đến lúc mày xả hơi rồi đó Dũng.

- Không. Đại ca mê gái còn em chỉ mê ô tô xế hộp. Em sẽ làm thêm chiếc xe hơi thứ mười hai cho thằng Lý Thạch Sanh lỏng lộn.

- Đồ ngu. Mày muốn bút dây động rừng hả. Tao bắt mày phải giải trí để đỡ căng thẳng đầu óc.

- Nhưng bộ dạng em...

- Hà hà, tao sẽ xóa cái lỗ tai cụt cùng dòng chữ xăm của mày bằng một thủ thuật hóa trang sơ đẳng. Mày có thể lướt ngang mũi thằng Sanh cũng chẳng sợ nó nhận diện, tao cho mày nghỉ phép đúng bảy ngày rồi xuống vùng Thất Sơn gặp tao. Hà hà, cả một kho tàng đang chờ chúng ta, tao với mày sẽ là hai ông hoàng còn vợ tao sẽ là hoàng hậu.

- Hê hê, con trai em sau này sẽ là hoàng tử, con gái em là công chúa.

- Đúng vậy. Giờ thì tao phải chia tay mày để hưởng tuần trăng mật với Thực Nữ. Nàng khóc lóc cứ như cha chết.

- Cho em hỏi một câu bất kính nha, đại ca đã đụng vào nàng chưa?

- Nô nô. Tao thờ nàng như thờ thân mẫu, tao là tướng cướp si tình mà. Hic, tao hy vọng nàng gặt đầu công nhận tao làm chú rể thay thằng Lý Thạch Sanh lúc tao nộp nàng viên kim cương hoàng đế.

- Ể Ể...

- Nào, ngồi yên cho tao hóa trang, thằng phó tướng. Mày sẽ thấy tay nghề NGƯỜI TÀNG HÌNH ác chiến ra sao.

- Còn đại ca không hóa trang con mắt chột ư?

- Ha ha, mày quay đầu lại đi. Chủ soái mày có đuôi bao giờ chó.

Dũng Vạn Năng quay đầu mồm há hốc ngấm chủ tướng. Trời đất, sếp vừa lột lớp da “người máy” gắn vô mặt y là có liền một mặt nạ bá tước mới toanh. Hai con mắt sếp dòm trùng trùng làm y lúng túng. Ê, có lẽ suốt đời y đổ biết sếp có bao nhiêu khuôn... mặt giả lẫn thiệt.

Giọng cô xướng ngôn viên vang lên eo éo khiến Dũng Vạn Năng tỉnh hồn. Ổ là là, nãy giờ y lo quay phim sự nghiệp lẫy lừng của NGƯỜI TÀNG HÌNH mà quên khuấy sân khấu “Hội diễn thời trang” đã diễn tới tiết mục thứ ba. Tiết mục thứ tư trình diện các người đẹp uốn lượn đồng đánh trong những bộ bikini và đồ tắm khiêu khích.

Dũng Vạn Năng sờ soạng xấp đôla dày cộm trong túi, lắc đầu:

- Tưởng gì. Ba đứa con gái xúc phạm thuần phong mỹ tục kia mà cũng gọi là mốt. Hứ, tao chỉ cần nhả đồng đôla ra là chúng chạy theo bén gót. Chán.

Nỗi chán nản của y ứ đến tận cổ. Y cảm thấy ngứa ngáy vì phải chịu cực hình bởi lớp da “người máy”. Rồi còn mái tóc râu bấp muối tiêu nữa. Y khó chịu ngộ ngứa thân thể họ pháp liên tục. Lúc y ngộ ngứa qua bên trái bất ngờ phát hiện một thằng nhãi cao lớn đẹp trai đang khoanh tay góc nhà hát nhìn y không chớp. Dũng Vạn Năng chột dạ. Y định đứng dậy hỏi thăm sức khỏe thằng nhãi thì loa phóng thanh đã oang oang.

- Xin mời diễn viên thổi sáo Bùi Thái Sơn về phòng hóa trang hậu trường để sửa soạn các tiết mục của nhóm thời trang Mơ Ước.

Thằng nhãi bỗng biến mất cấp tốc khiến Dũng Vạn Năng dụi mắt lia lịa:

- Mẹ kiếp, té ra nó là nghệ sĩ Bùi Thái Sơn.

*

Rồi “thằng nhãi” cũng hiện ra trên sàn diễn sương khói mịt mù. Dũng Vạn Năng nhai kẹo cao su bồm bồm quan sát kẻ tò mò trẻ tuổi. Ê nào, không phải mình thổi sáo múa may mà còn hai thằng đồng bọn mini của nó hòa nhịp. Một thằng tướng tá thư sinh để tóc đuôi ngựa thổi kèn môi xứ Thượng và một thằng gầy như que củi trồng cây chuối hai tay lạng qua lạng lại trên sân khấu như làm xiếc. Chúng giở trò ruồi bu gì hử? Thắc mắc của Dũng Vạn Năng chỉ tồn tại đúng ba giây. Giây thứ tư, y và toàn thể bá tánh trong hội trường chưng hửng khi bấy quái thú độc đáo lần lượt nổi đuôi bước ra. Con ác điều đậu trên vai con khỉ, còn con khỉ thì ôm cổ con mèo rập mình chào khán giả. Mọi người đều nín thở chiêm ngưỡng những kiểu thời trang dành cho loài thú nhà được một cô gái xinh như mộng mặc vào thân từng con vật. Trong âm nhạc nền cổ quái của ba thiếu niên nam, những con thú nhất tề đồng ca.

- Krec, krec... meo meo... chéc chéc...

Màn giao hưởng của bảy thú trường mô côi chấm dứt giữa tiếng vỗ tay, giậm chân la hét ầm ĩ:

- Hoan hô nhóm thời trang Mơ Ước...

- Hoan hô thời trang bảo vệ môi trường và động vật hoang dã...

- Hãy bảo vệ cuộc sống trên hành tinh chúng ta...

Dũng Vạn Năng cũng bị cuốn hút vô cơn sóng âm thanh cuồng nộ. Bất chấp cái mặt nạ ngọt ngào, y gào như sắp chết.

- Thú rừng muôn năm!

Y còn định nổi hứng rút súng lặn lưng quần bắn mấy phát lên trần hội trường gây náo loạn chơi thì... màn khép. Giọng cô xướng ngôn sau hậu đài nghe ngọt xót:

- Thưa quý vị, tiết mục vừa rồi quý vị thưởng thức chỉ là tiết mục giáo đầu của nhóm Mơ Ước. Phong cách không giống ai của nhóm là sử dụng những con vật mà chúng ta thường thấy nhất làm các “manơcanh”. Quý vị có để ý áo quần xuân hạ thu đông của bảy thú chẳng, đó là những mẫu thời trang thu nhỏ cực đẹp, xinh, khéo léo. Bây giờ xin mời quý vị hướng cái nhìn giám khảo lên tiết mục chính của nhóm Mơ Ước. Qua sự thiết kế của nhà tạo mốt mười lăm tuổi Vũ Thị Lolita Thúy, quý vị sẽ được thấy màn trình diễn của người mẫu tuổi học trò Đỗ Thị Thuyền Quyên...

Một lần nữa tấm màn nhung hé ra. Ma quỷ ạ, người mẫu Thuyền Quyên vừa xuất hiện đã chinh phục toàn

thể hội trường nhưng Dũng Vạn Năng thì đổ mồ hôi ròng ròng. Y chờ đến suốt nửa phút rồi lảng lảng rời hàng ghế thượng hạng rút lui vô điều kiện. Khi ra đến ngoài đường y lảm nhảm như một người mất trí:

- Mẹ kiếp, không thể có người giống người kiểu đó được. Con bé Thuỳên Quyên lên đồ cô dâu giống Thục Nữ y chang. Hay là...

Dũng Vạn Năng có cảm tưởng bị nốc ao. Y vẫy một chiếc taxi nhào lên ngồi thở dốc.

- Chết mẹ, dám con nhỏ hồi này là Thục Nữ sút chuồng. Dám đại ca hó hênh nên bà xã vượt ngục đổi tên đổi họ đăng ký làm người mẫu thời trang cho bỏ ghét. Hic hic, ở đâu có Thục Nữ là ở đó thế nào lại chẳng có Lý Thạch Sanh. Vù mau tài xế ơi...

Dũng Vạn Năng lặn chưa tới chục giây là Sơn Đại Ca hót hải bay đến chỗ chiếc taxi vừa bốc khói. Hắn mân mê cục chewing gum màu vàng trong tay rửa thắm:

- Hừm, mình đã nghi là đúng phóc. Bàn mặt thẳng cha đội tóc muối tiêu ngồi ghế thượng hạng giả trăm phần trăm. Chắc chắn y là Dũng Vạn Năng nên mới có thói quen nhai chewing gum mùi trái cây. Rõ ràng y tưởng Quyên Tiểu Muội là cô dâu, tức thiệt...

NỖI LÒNG TƯỚNG CƯỚP

Sáng chủ nhật hôm sau, khi nhóm Ngũ Quái Sài Gòn đang kiểm điểm nội bộ ở biệt thự Bông Sú về việc tên cướp Dũng Vạn Năng quất ngựa truy phong thì dì Mười quản gia vịn cửa sổ réo inh ỏi:

- Thuyền Quyên ơi, có điện thoại bên ngành công an.

Thúy đẩy vai Quyên.

- Mình đoán anh Thông gọi báo tin vụ xử lý hai ông giám thị trại giam bán linh hồn cho quỷ sứ.

- Nếu vậy thì đại úy Thông phải phen đến trường Mơ Ước chứ, đợi đã...

Quyên nhích thân hình yếu điệu vào nhà trong chưa đầy một phút đã chạy ào ra vườn:

- Hội ý lệ các bạn ơi. Lý Thạch Sanh hùng hổ gọi tới...

- Sao? Sao?

- Chàng phen di động trên đường lái xe Jeep đến đây. Vị chủ rể hệt nói rằng sinh mạng mình hiện như chỉ mảnh treo chuông.

Hoàng Lăng Tử biến sắc:

- Anh Sanh nói chơi hay nói giỡn?

- Nói như một cộng một là hai ấy. Anh chàng bảo rằng mình đã cả gan đùa với lửa, tự nhiên đâm đầu chọc quê tướng cướp Cù Bá Đạo bằng cách giả dạng người tình trong mộng Trần Thị Thục Nữ của y. Nói chung ông anh rửa tội mình thê thảm về vụ tham gia Hội diễn thời trang tuổi mới lớn ở nhà hát Hòa Bình đêm qua.

Thúy Bội bĩu môi:

- Ô, nhưng đêm qua phải công nhận tội mình và ba con quá thú ngon lành chứ, mắc mớ gì đến đội đặc nhiệm.

Quyên thở thê:

- Tội mình đã xua rấn khỏi ổ, chẳng hiểu điếm lành hay dữ đây. Đêm qua gã đàn ông tóc giả có khuôn mặt “người máy” ngồi hàng ghế thượng hạng bị Sơn Đại Ca tịch thu cục “chewing gum Juicy fruit”, đích thị là Dũng Vạn Năng. Y không phải tên đồng bọn với Cù Bá Đạo thì sao 5 giờ sáng thiếu tá Sanh nhận được tối hậu thư đe dọa.

Đám trẻ tạm ngừng cuộc đàm đạo bởi tiếng rít xe hơi ken két và sau đó là tiếng chuông vang lên ngoài cổng. Cửa mở, chiếc Jeep bụi đời hậm hực lăn bánh vào cùng với vị chủ nhân sát khí đằng đằng.

Lý Thạch Sanh vừa nhảy xuống đất đã thấy một phong bì màu đen cho lũ nhóc:

- Chuyển tay nhau thưởng thức đi, coi chừng làm rớt tóc của bà chị tụi em.

Ngũ Quái Sài Gòn mở to mắt kinh hoàng trước lọn tóc óng ả được bao bì bằng giấy bóng kính màu tím. Dưới gói giấy bóng kính là một lá thư viết tay chỉ chít chữ gà bới. Sơn Đại Ca đại diện đám trẻ đọc lớn:

- “Gửi hiền đệ Lý Thạch Sanh, 9 giờ tối hôm qua thằng phó tướng Dũng Vạn Năng đã báo hung tin cho tao về chuyện Thục Nữ đột nhiên xuất hiện trong đêm biểu diễn môdel thất kinh tại nhà hát Hòa Bình. Hung tin khốn nạn đến nỗi tao phải rời căn cứ địa lên ngay Sài Gòn và đem theo con vợ không bao giờ cưới của mày để kiểm tra hư thực. Hóa ra con bé múa may tại nhà hát chỉ là một người đẹp có nhân dạng sinh đôi với Thục Nữ. Con bé tên là Đỗ Thị Thuyền Quyên thuộc nhóm thời trang Mơ Ước, Mơ Màng gì đó. Chắc chắn, tự nhiên tao đâm ra hâm mộ con bé, mày hiểu tại sao không, là vì con vợ không bao giờ cưới của mày ngày nào cũng khóc hu hu. Nàng khóc làm tao cũng khóc theo và trời cũng khóc đổ mưa tầm tã. Tao cần gấp con nhãi Thuyền Quyên vài bữa để Thục Nữ nín khóc và yêu tao, rõ chưa. Tao tin rằng hai kẻ có mặt mũi giống nhau sẽ dễ an ủi hơn là tao và mày. Ê hiền đệ, nhà người biết tính anh rồi đấy. Mày không kiếm ra được con bé

Đỗ Thị Thuyền Quyên là Thục Nữ sẽ an giấc ngàn năm. Trước mắt tao gửi cho mày một ít tóc thề của Thục Nữ để làm tin và trong vòng 24 tiếng đồng hồ nếu con bé Quyên không có mặt thì người yêu tao kiêm vợ mày sẽ ngấm củ cải dưới lòng đất. Tao sẽ cùng tự sát với Thục Nữ rồi làm đám cưới bên kia thế giới. Hãy liên lạc với tao ở số điện thoại “Y”, chào hiền đệ”.

Nội dung tối hậu thư đã giải thích tất cả gánh nặng trần gian của Lý Thạch Sanh. Đám trẻ đang trong thế tấn công bỗng rơi vào chỗ bị động. Giọng viên đội trưởng đội đặc nhiệm lạnh như băng giá:

- Bây giờ thì tụi em hiểu bản lĩnh của NGƯỜI TÀNG HÌNH rồi chứ. Số điện thoại “Y” là số điện thoại công cộng. Khi anh đến nơi Cù Bá Đạo đã hô biến, trên quầy đặt điện thoại bà chủ chỉ cho anh miếng kẹo cao su màu vàng đè trên mảnh giấy nhỏ. Họ Cù đã đến cùng với phó tướng Dũng Vạn Năng. Mảnh giấy nhỏ ghi vồn vẹn “8 giờ tối nay Đỗ Thị Thuyền Quyên phải trình diện tại quán Phù Du dưới chân cầu Bến Lức với một thân nhân hộ tống không phải đàn ông”.

Con mắt màu tím của Thúy Bội tóe hung quang nhưng thiếu tá Sanh không cần biết. Anh như chìm xuống đáy địa ngục.

- Thục tình anh không muốn hại Quyên, nhưng số mạng Thục Nữ được tính từng giây từng phút kể từ lúc này. Anh rất hiểu tính tình điên rồ của Cù Bá

Đạo, y giết người hơn ngóe nhưng rất tôn trọng chữ tín. Nếu Quyên có mặt tại quán Phù Du đúng giờ ấn định đương nhiên y sẽ hủy bỏ ý đồ cùng chết tập thể với Thục Nữ. Chắc... anh cần bàn cùng tụi em cách bảo vệ bé Quyên từ xa và có thể có cách hốt gọn hai tên tướng cướp.

Thạch Sầu Đồi bày đặt tài lanh:

- Dễ ợt. Em sẽ tà tà đóng vai một thằng cò mỗi bán ma túy sà vô quán. Qua lời tường thuật của Thượng Ho Lao trong khu biệt giam khám “X” thì hiện thời Cù Bá Đạo ghiền bạch phiến nặng.

- Nặng cái con khỉ mồi, họ Cù mới xơi có vài tép hêrôin pha chế thì ghiền nổi gì, trung úy Lục đã báo cáo cho anh hết rồi. Tội của La Thông và hai chú mày xâm nhập nhà tù quậy tá là anh chưa nói đấy.

Sơn Đại Ca tính phát biểu nhưng Thúy Bội đã xù mái tóc nhím:

- Tôi có ý kiến đây. Đích thân tôi sẽ hóa trang thành một bà già gù lưng hộ tống Thuyền Quyên đến quán Phù Du. Bọn tội phạm muốn tiếp xúc với thân nhân đàn bà chứ đâu phải đàn ông. Tôi nghĩ rằng mọi người sẽ không phản đối.

Quyên Tiểu Muội xúc động đặt vào tay Thúy một cành bông sứ mọc tới bốn nụ đỏ. Vậy là xong. Hai cô gái coi như đã giao ước với nhau. Những người đàn ông bị ra rìa ngơ ngác. Một lát sau Sơn Đại Ca chắt lưỡi:

- Anh Sanh tính sao?

Vị sếp đặc nhiệm huyết sáo:

- Đám nam nhi chúng ta sẽ lên đường bằng xe Jeep mai phục dưới chân cầu Bến Lức và tỏa bốn phía trong đêm tối bao vây quán khi hai tên tướng cướp lộ diện. Mong rằng trận đánh đêm nay là trận tử chiến cuối cùng.

Hoàng kết thúc cay đắng:

- Có khi chỉ là trận đánh vô khoảng không, thua thiếu tá Sanh.

*

Một tiếng đồng hồ trước giờ hẹn, thiếu tá Sanh và nhóm Ngũ Quái Sài Gòn vẫn không tài nào hiểu nổi tại sao NGƯỜI TÀNG HÌNH Cù Bá Đạo lại chọn một cái quán kiến trúc theo kiểu trà đình tửu điểm với nóc lợp tranh, sàn gỗ, cột cừ nằm cô đơn trên ao cá làm điểm giao nhận con mồi của y. Để đến quán Phù Du bắt buộc hai bên phải đi qua cầu khỉ, điều đó dĩ nhiên bất lợi cho bọn tội phạm.

Đêm xuống nhanh như sóc. Chiếc Jeep quân sự của thiếu tá Sanh sập mui chở theo chiếc Spacy 100 cùng hai cô gái liễu lĩnh nằm ém binh tại một căn nhà dân dưới chân cây cầu nổi miền Tây lục tỉnh sau khi dùng xong bữa cơm chiều. Lúc này bản hợp tấu của cóc nhái, ếch ương bắt đầu vang rền. Quan sát bằng ống nhòm từ chỗ núp, thiếu tá Sanh thở dài

thườn thượt bởi trong quán làm gì có ma nào ngoài một thiếu nữ ngồi quây son phấn lờ lợt và một ông già, gần đất xa trời tựa cửa ca bài ca ế ẩm. Chàng rể huyệt nhãn nhỏ.

- Mình lại bị chúng lừa nữa ư?

Đúng 8 giờ tối Lý Thạch Sanh phát tay ra lệnh Thuyền Quyên đề-pa. Chiếc xe ga do cô bé cầm lái đèo một bà lão gù lưng tóc bạc da mồi giả từ màn đêm giăng đom đóm chạy rề rề dưới ánh đèn vàng vọt hắt xuống mặt đường nhựa. Sơn, Hoàng, Thạch gần như đồng thanh bật tiếng kêu một lượt:

- Chúng kìa!

Tướng cướp si tình quả nhiên đúng hẹn. Từ trong bóng tối ma quỷ, một chiếc ô tô sang trọng phóng loang loáng đến vùng sáng chặn đầu chiếc xe ga. Giọng Lý Thạch Sanh nặng ngàn cân.

- Hừm, chiếc BMW đó là thành quả phi vụ thứ mười của tên quái xế Dũng Vạn Năng. Lý do gì chúng không xài chiếc Mercedes của Sáu Tường nhỉ...

Phái đoàn hai bên đã chạm trán chỗ cầu khỉ dẫn vào quán nhậu. Mọi người chơi với khi thấy chỉ có một người đàn ông bước xuống chiếc BMW, y cười hềnh hếch gật đầu chào hai cô gái tế thần rồi lững thững đảo qua đảo lại tuần tiểu như để phòng đối phương phản phé. Thiếu tá Sanh nhét ống nhòm hồng ngoại tuyền vào lưng quần. Anh rừ rì.

- Triển khai đội hình cấp tốc, tên cướp xuống xe là thằng Dũng. Vậy Cù Bá Đạo chắc chắn ngồi ca bin.

Bốn chiến binh dày dạn trận mạc vừa bốc hơi trong đêm đen như mực là tại hiện trường nhị vị cô nương lao vô cuộc đấu trí sinh tử. Còn phải hỏi, người đàn ông không thấy mặt mũi ngồi ghế tài xế cất giọng khàn khàn:

- Chào bà già nhà quê, bà mau mau dẫn cô bé Đỗ Thị Thuỳên Quyên lại đây.

Thúy Bụi trong lốt hóa trang gấp năm lần số tuổi chẳng hề xao xuyến. Cúi, chỗ cô và Quyên dựng xe ga cách chiếc BMW khoảng sáu mét, trong vòng sáu mét liệu nghề cận chiến Thiếu lâm có phát huy hiệu quả chẳng trước chiếc xế hộp gian xảo rền rền động cơ nổ?

Quyên Tiểu Muội “tĩnh” hơn cô tưởng. Người mẫu thời trang giả bộ... than trời:

- Ông là tướng cướp tàng hình phải không, tôi muốn được nghe tiếng nói của chị Thục Nữ bị ông bắt cóc.

- Thì mà y cứ lại đây đã...

Quyên nhích thêm một bước:

- Tôi sợ gì phải chạy trốn ông, tưởng ông ba đầu sáu tay ai dè không bằng một móng chân thiếu tá Lý Thạch Sanh. Tôi đã dám vì lời yêu cầu của một người không quen biết tự mình đến quán Phù Du nộp mạng cho ông thế mà...

Cù Bá Đạo cứng họng. Y có cảm giác bị vả vào mặt. Mẹ kiếp, rõ ràng con bé người mẫu nói chí lý quá chừng. Y hoàn toàn ở thế thượng phong từ bóng tối nhìn ra ánh sáng, ánh sáng đã báo y biết rằng quanh bà già gù lưng xấu xí và cô gái tóc thể xinh như mộng chẳng hề có hồn ma cóm Lý Thạch Sanh lảng vảng. Ấy vậy mà con cáo già ậm ừ vài giây rồi mới chịu nói vọng ra bằng sau.

- Phát loa đi Thục Nữ, em chỉ được phát đúng bảy chữ thôi nghe. Dư một chữ là tôi thể sẽ cạo đầu em, ha ha ha...

Quyên và Thúy rừng mình trước một âm thanh nức nở:

- Ông là một con quỷ dê tiện, đại huynh Cù Chánh Đạo ạ. Tôi không cần niềm an ủi do ông tạo ra, thứ đồ ăn hiếp đàn bà con gái mà võ ngực xưng hảo hớn. Hu hu hu...

Tiếng khóc uất nghẹn của người phụ nữ hai mươi sáu tuổi trên băng sau làm họ Cù điên tiết. Y tông cửa xe bịt hai lỗ tai nhảy xuống quỳ mọp giống linh cẩu rồi đập đầu vô hông chiếc BMW bình bình.

- Đừng chửi rửa anh nữa, Thục Nữ. Hic, chỉ vì thương thâm em mà anh phải bỏ con đường “chánh đạo” của sư phụ để đi theo... bá đạo. Hic, tại sao em không hiểu nỗi lòng Trương Chi của anh. Thăng Sanh đã có gì hơn anh mà em mê tít nó chớ. Hic, anh hứa sẽ làm trái tim em thay đổi nhịp đập bằng viên kim

cương hoàng đế độc nhất vô nhị trên trái đất. Hic, em còn khóc lóc nữa là hai đứa mình hôn du địa phủ một lượt còn lâu mới tái ngộ thằng Sanh...

Lời đe dọa của Cù Bá Đạo hiệu nghiệm tức khắc. “Cô dâu” nín khóc nhưng Thúy Bội thì phát ngôn. Trời ạ, chưa bao giờ cơ hội ngàn năm một thuở đến với cô dễ dàng như vậy. Cô giậm chân hét lạnh lạnh:

- Chị Nữ ơi, Thúy Bội Xóm Đường Ray giải cứu chị đây!

Mọi chuyện xảy ra nhanh hơn điện xẹt. Trong tích tắc phần gáy bò mòng của tên cướp si tình dính ba cước liên hoàn kungfu bắn tung xuống gầm xe hơi. Chưa hết, “bà già lưng gù” còn bay thẳng lên ca bin định dùng tay mở chốt cửa băng sau nhưng... khựng lại. Lạ Chúa, trên băng sau làm gì có người, chỉ mỗi chiếc máy cassette mini phát âm tiếng Thục Nữ chạy rè rè chọc què Thúy Bội.

Cù Bá Đạo chịu đòn cỡ bậc thầy. Y lồm cồm bò khỏi gầm xe mếu máo:

- Đồ nữ tặc, mày không phải mụ gù lưng, tao không ngờ trên đời lại còn kẻ hóa trang giỏi hơn tao.

DỪNG VẠN NĂNG SA LƯỚI

Quyên Tiểu Muội sống sờ. Tình thế đột ngột đảo ngược một trăm tám mươi độ. Cuộc đấu trí đã lên đến đỉnh điểm. Tướng cướp tàng hình đụng nữ quái tàng hình. Nếu Cù Bá Đạo dùng thủ đoạn trình diện Thực Nữ qua giọng nói trong cassette thì Lolita Thúy cũng “tàng hình” trong bộ dạng một bà lão gù lưng. Quyên chưa biết mình phải đối phó ra sao vì cái bóng khổng lồ của gã đàn ông đã lù lù sát nách. Con mắt duy nhất của y đầy gân máu.

- Mà sẽ làm nàng Thực Nữ thứ hai, ha ha ha...

Tràng cười man rợ của Cù Bá Đạo bị cắt đứt bởi Mai Hoa Quyền chờn vờn như rồng bay phượng múa. Gã tướng cướp lãnh bốn đòn từ đầu xuống gót, lúc gục xuống y không thể nào hình dung nổi con nhãi “gù” có thể vừa biến khỏi buồng lái vừa tấn công được y.

Y gào như sư tử rống:

- Thất Sơn Thần Quyền!

Sự đau đớn làm họ Cù phát khùng. Y hiện nguyên hình thành một cao thủ Thần Quyền tàn độc. Ê, Thúy Bụi đầu lạ lòng những động tác hoa mỹ y đang uốn éo, chính mắt cô đã từng chứng kiến thiếu tá Sanh biểu diễn trong căn cứ địa Ngũ Quái Sài Gòn chứ sao. Rất khoan thai, Thúy nín thở lộn mào về phía sau lưng Quyên nhưng chậm mất nửa giây. Cô hãi hùng thấy cánh tay Cù Bá Đạo tự nhiên dài ra như cánh tay bạch tuộc và sau đó không còn biết gì nữa.

Cù Bá Đạo thở hồng hộc. Y định kết liễu sự sống hai cô bé xinh đẹp thì từ xa trong bóng đêm nhập nhoạng một âm thanh quen thuộc rền rền:

- Đứng lại người tàn hình!

Trời đất quỷ thần ơi, tiếng gầm của thằng nhị đệ Lý Thạch Sanh. Không một chút chần chờ, họ Cù nhảy vút vô lòng chiếc BMW đập lút ga phi như ma rượt. Y sợ Lý Thạch Sanh đến nỗi quên bằng tên phó tướng đàn em Dũng Vạn Năng mỗ côi giữa đêm tối mịt mùng.

*

Thực ra Dũng Vạn Năng còn lâu mới mỗ côi mỗ cút. Y rào vòng vòng chiều ngang con đường và các thửa ruộng xâm xấp nước với thằng bạn hình thù kim loại giắt ở vùng bụng. Có chiến hữu Colt 45 kè kè là y cóc ngán cả thượng đế. Hai mươi năm về trước

đi nghĩa vụ quân sự y đã lừng danh thao trường về tài nghệ bắn súng ngắn trúng ba vòng mười ngon ơ.

Phái đoàn hỗn hợp Ngũ Quái Sài Gòn, Lý Thạch Sanh phải tốn khá nhiều thời gian để tiếp cận Dũng Vạn Năng. Họ đổ dấm bột đèn pin vì ngại tên tướng cướp lòi đời phát giác. Từ hai hướng bờ đê, họ trườn lên theo tư thế loài rắn và chụm đầu lại trong một bụi rậm.

Lý Thạch Sanh suyt khê:

- Chúng ta chỉ cách thằng Dũng khoảng hơn chục mét. Anh bọc hậu trước nghe.

Sơn Đại Ca gạt phăng:

- Anh lo tiếp viện Thúy Bụi, Quyên Tiểu Muội đi. Tụi em giải quyết thằng cha “Sống nay chết mai”, dư sức.

- Nhưng bụng nó cồm cộm con “chó lừa”?

- Con chó chẳng sửa được đâu. Sinh mạng của những người đẹp cần thiết hơn.

Cuộc trao đổi chấm dứt. Vị đội trưởng đặc nhiệm vừa tan thành khói sau những lùm bụi ô rô, cóc kèn là ba chàng thiếu niên cảm tử đặt bàn tay lên nhau hồi hộp. Thạch Sầu Đời xí phần trước:

- Tao sẽ trở ngửa điệu thủ mảnh mung chộp khẩu súng tên tướng cướp.

Sơn lâm lì:

- Mà y chồm xong khẩu súng, tao sẽ cho y nằm thẳng cẳng bởi một cú atêmi.

Hoàng tỉnh bơ:

- Còn tao sẽ dựng y dậy bằng vài chiêu võ núi.

Ba đứa đã nói là làm. Đào Phá Thạch lãnh ấn tiên phong bốc một nắm sinh tác xạ trúng phóc gáy Dũng Vạn Năng khiến y lỏng lẻo. Tên tù Sơn La phun một tràng tục tũ rồi rút đồ nghề lừ lừ bước tới bụi rậm phía trước.

- Ông anh trúng kế em rồi, ông anh ơi. Em là ma da rút căng đây.

Con ma da Đào Phá Thạch ngừng tiếng la là chơi liền võ khi. Dũng Vạn Năng hết vía bởi một cái bóng dài ngoằng từ bụi rậm bay ra búng gót vào ống quyển y tới tấp. Y chưa kịp chúc hòng súng xuống thì đòn Cẩm Nã Thủ của Thạch Sầu Đồi đã quấn chặt cổ tay. Cái bóng thứ hai xuất chiêu còn nhanh hơn cái bóng thứ nhất. Dũng Vạn Năng muốn đứng thẳng cũng chịu chết bởi một cú Không thủ đạo chính xác ngay cổ. Một lần nữa cái cổ lật lìa của y hứng luôn đòn kết liễu của cái bóng thứ ba. Thân hình hộ pháp y run bần bật rồi bay chúi xuống vũng sinh.

Thạch Sầu Đồi bật đèn pin ngắm nghĩa thú hung khí giết người. Nó gầm gừ:

- Khẩu Colt 45 đạn đã lên nòng, tề thật.

Hoàng Lăng Tử phúi bụi bặm khinh bỉ:

- Chưa bao giờ tụi mình phải “đánh hội đồng” một đối thủ nào, nhưng với con sâu mọt này đành xử

cách đó. Thiếu tá Sanh đã kể rằng tên người lớn gian ác này từng bắt người cướp xe hơi chẳng chùn tay.

Sơn Đại Ca lôi xềnh xệch Dũng Vạn Năng lên mô đất khô ráo. Ánh sáng chiếu thẳng vào mặt gã đao phủ thủ. Hùm thiêng khi đã sa cơ cũng hèn, Dũng Vạn Năng mềm như bún ngo ngoe một cái lỗ tai bị cụt tởm lợm. Y thều thào:

- Tụi bay có ngon bắt tao đi... Té ra tụi bay là ba thằng nghệ sĩ biểu diễn ở nhà hát Hòa Bình...

- Xin lỗi trước nghe, trẻ con không có thú tính như bọn vượt ngục hành nghề quái xế.

- Hic, chúng mày thuộc băng đảng nào, võ nghệ chúng mày sâu đời cỡ đó sao cam tâm đánh thuê cho tụi cớm...

Thạch cảm thấy bị xúc phạm trầm trọng khi Dũng Vạn Năng nở đem biệt danh của mình ra để ví von. Nó véo vành tai lành lặn tên cướp theo chiều xoắn ốc khiến y rên rĩ:

- Đừng tra tấn tao... hic, tụi bay không sợ đại ca NGƯỜI TÀNG HÌNH trả thù cho tao ư?

Thạch cười ngất:

- Hi hi, nói cho nhà ngươi biết, tụi này đã phái một nữ điệp viên tà thuật “tàng hình” còn siêu hơn Cù Bá Đạo để giáo dục gã. Không tin ông anh thử lỗ mắt nhìn về quán Phù Du coi. Ủa, chiếc BMW của bọn cướp biến đâu hả trời...

Hoàng và Sơn sừng sốt đảo cái nhìn xuyên bóng đêm về chỗ Lolita Thúy và Quyên Tiểu Muội. Trời đất, mọi thứ đã biến mất trừ chiếc xe ga Spacy. Giữa lúc chúng hoang mang tột độ bỗng phía bờ đê ngăn ruộng bên phải có tiếng chân rầm rập. Đám hiệp sĩ choáng váng thấy Lý Thạch Sanh vác trên lưng một thiếu nữ mềm nhũn.

Quyên Tiêu Muội từ đâu chạy đến thốn thức:

- Thúy Bội bị võ thần Thất Sơn của Cù Bá Đạo làm bất tỉnh. Anh Sanh đã khai thông huyết mạch cho cô ấy, ôi Thúy bị nạn cũng vì em.

Khỉ ả, Thuyền Quyên tính xung em với ai đây. Hoàng Lăng Tử nhanh như cắt bay tới đỡ... người đẹp. Còn Sơn Đại Ca ư? Hấn cũng chẳng thất nghiệp vì thiếu tá Sanh đã bàn giao nàng Lolita cho hấn... chẳng đúng lúc. Chớ gì nữa, Thúy Bội mở bừng mắt quát như sấm:

- Nam nữ thụ thụ bất thân, buông người ta ra coi. Sao không hỏi cung tiếp thành cha “Sống nay chết mai” hờ. Cứ lục phong kẹo “chewing gum Juicy fruit” của gã là ra hết, mình đoán rằng gã giấu bí mật họ Cù trong phong kẹo ấy.

VƯƠNG MIỆN CỦA VUA GIA LONG

Trong thế giới Bôhêmiêng, người phụ nữ bao giờ cũng là nhà tiên tri còn trong thế giới Ngũ Quái Sài Gòn phụ nữ bao giờ cũng là... bà chúa. Không tin thử ngó biết liền, lệnh của nữ quái tóc nhím Thúy Bụi vừa ban là Thạch Sầu Đời và Sơn Đại Ca đã lật sấp lật ngửa tên tù binh Dũng Vạn Năng tới tấp. Cuộc giày vò của hai kẻ chiến thắng kinh khủng đến nỗi tên tù vượt ngục rú lên:

- Tha cho tao, phong kẹo cao su tao dìm trong chiếc giày trái.

Thạch lùi lại lè lưỡi:

- Vậy thì hôn lắm, đại ca lấy giùm tao ghen.

Thiệt hết chỗ nói, cái thằng từng nằm khám “X” ngủi tờ giấy thum thum mùi phân bón của Thượng

Ho Lao mà bày đặt sợ mùi hôi. Nhanh như cắt, Bùi Thái Sơn bậm môi lột chiếc giày trái tên cướp cụt tai ra mò mẫm. Hắn gục gặc:

- Đúng là có một thanh chewing gum duy nhất.

Chiến lợi phẩm tìm thấy được phẩu thuật dưới ánh sáng chói chang của ba ngọn đèn pin. Dũng Vạn Năng sụt sịt.

- Các người muốn biết bí mật chủ tướng tôi tha hồ đọc chữ trên miếng giấy bạc. Tôi chỉ cần thanh kẹo đẹp.

- Hà?

- Mỗi lần sắp ở tù bóc lịch tôi thường nhai kẹo bù lỗ, hic hic...

Sơn thấy cái ruột “Juicy fruit” cho tên quái xế hết thời và lật ngược miếng giấy bạc gạt gù. Hắn đọc lớn:

- “Mày hãy theo tao thực hiện sấm thế kỷ 21: Thất Sơn nhất đại vạn đại dung thân. Tụi mình sẽ giàu hơn tỉ phú”

Mọi người ồ lên một lượt trước dòng chữ... thiếu văn hóa của Cù Bá Đạo. Còn phải hỏi, học lịch sử ai lại chẳng biết Chúa Nguyễn chọn dãy Hoành Sơn làm nơi chốn dung thân chống lại Chúa Trịnh hồi xưa hồi xưa. Lý do gì NGƯỜI TÀNG HÌNH lại cố tình viết sai “Hoành Sơn” thành “Thất Sơn”, dãy Hoành Sơn ở tận sông Gianh còn dãy Thất Sơn ở tít miệt miền Tây xa lắc?

Thạch Sầu Đồi nổi cơn thịnh nộ. Nó giằng cục kẹo Dững Vạn Năng vừa đưa lên miệng giữ chặt.

- Ông không thành khẩn khai báo âm mưu hẹn hò với họ Cù là tôi sẽ liệng cục chewing gum xuống sinh.

Nước mắt nước mũi gã tù binh trào ra. Y giãy đành dạch:

- Đứng... đứng... anh van chú mày, anh ghìen kẹo cao su còn hơn ma túy... những gì viết trên giấy bọc kẹo là sự thực trăm phần trăm. Cù chủ tướng lập đi lập lại với anh nhiều lần là xuống Thất Sơn tìm kho báu hoàng đế... kho báu có viên kim cương chó chết nào đấy... hic hic, dám giờ này chủ tướng đã phi chiếc BMW xuống Bắc Mỹ Thuận... anh thể độc với chú mày...

Hoàng Lăng Tử cau mày:

- Vậy là viên kim cương vua có thực sao, chẳng lẽ giả thuyết của đại úy La Thông về tấm bản đồ...

- Đúng, đúng. Bản đồ nằm trong bài thơ con cóc, chú em ạ. Mỗi mình Cù chủ tướng biết lời giải, anh chỉ là thằng ăn theo. Ê, trả tao cục kẹo thằng mặt khỉ...

Thiếu tá Sanh ra dấu cho đám trẻ im lặng. Khuôn mặt anh cực kỳ căng thẳng.

- Người Tàng Hình cần viên kim cương để làm giàu à?

Dững Vạn Năng lăm lét:

- Chủ soái nói rằng chủ soái sẽ tặng cho cô dâu... Trần Thị Thục Nữ làm quà sinh lễ.

Lý Thạch Sanh tru lên như sói. Anh đau đớn vùng trào vỡ vào huyết ngữ của tên cướp “Sống nay chết mai” rồi cười buồn bã:

- Các em đã nghe rõ chứ, anh bị khiêu khích đến tận cùng. Đầu đuôi có sự đều do Dũng Vạn Năng gây nên, y đánh quả một loạt xe hơi rồi dụ anh bám theo phi vụ thứ mười một để Người Tàng Hình có thời gian rước dâu thay anh. Y biến hôn lễ của anh thành ba ngày tang tóc. Giữa hai tướng cướp, Cù Bá Đạo tuy thủ đoạn đầy mình nhưng còn biết trọng chữ tín, và tối thiểu không dám xúc phạm đến đức hạnh Thục Nữ, đến người thiếu nữ mà y yêu. Thằng Dũng đại ma đầu giết người không gớm tay thì khác xa, các em chớ lầm y thêm kẹo cao su mà hớ nặng. Trong hồ sơ đội đặc nhiệm, chính tay thằng Dũng đã bắn mười tám công dân vô tội bị chết hoặc tàn tật suốt đời.

Con thú dữ Sơn La được chuyển ra xe Jeep. Trời lúc này hơn 10 giờ tối. Để khỏi chật chội, Hoàng Lăng Tử và Thạch Sầu Đồi sử dụng chiếc xe ga Spacy chạy song song phái đoàn vạn lý trường chinh của thiếu tá Sanh. Ngồi trên xe, Sơn Đại Ca cảm thấy đã đến lúc phải tiết lộ mọi chuyện cho viên sếp đặc nhiệm. Hắn đặt bài thơ photo lên nắp ca bin nói từng tiếng một:

- Tụi em có chuyện quan trọng muốn bàn với anh, anh Sanh ạ. Vừa qua anh hơi nóng nảy khi trách anh

Thông đã bố trí Thạch và Hoàng xâm nhập nhà lao “X”, anh đâu biết nhờ cuộc xâm nhập đó mà thằng tù bất đắc dĩ Thạch Sầu Đồi đã thu hoạch được một bài thơ do Cù Bá Đạo chép tay...

- Cái gì? Coi chừng họ Cù gài bẫy?

- Chúng ta chưa giải mã bài thơ thì làm sao sập bẫy hả. Hiện giờ tụi em trong tay mỗi đứa đều có một bản sao, bản chánh do La Thông quản lý, anh Thông nghi ngờ rằng lời giải bài thơ sẽ dẫn đến bản đồ kho tàng. Điều này cũng phù hợp với lời khai của Dũng Vạn Năng hồi nãy.

- Vậy ý em tính sao?

- Còn tính sao gì nữa, chỉ có Người Tàng Hình biết chỗ kho tàng nghĩa là muốn bắt y hoặc cứu chị Nữ chúng ta phải tập trung trí tuệ giải mã bài thơ. Em tin rằng việc giải mã bài thơ sẽ cho chúng ta địa chỉ cụ thể của Cù Bá Đạo hơn là đi lùng sục cầu au giữa rừng núi Thất Sơn mệnh mông bát ngát.

Lý Thạch Sanh gật gù:

- Ô kê. Anh tà tà lái xe còn em, Thúy, Quyên phân tích ghen.

*

Ba đứa trẻ một nam hai nữ chụm đầu nhìn nhó trước bài thơ quái dị khiến Hoàng, Thạch chạy Spacy rề rề theo hông xe Jeep chung hứng. Ái chà, không hiểu có chuyện gì xảy ra mà các chiến hữu bắn khoắn

thế nhĩ, chẳng lẽ cha nội Dũng Vạn Năng ngủ quên
lờ nuốt cục kẹo cao su vào bụng chẳng?

Giọng Thạch vọng lên át cả tiếng gió rít:

- Có biến cố hả Thúy?

Thúy Bui sau khi được Lý Thạch Sanh hóa giải tà
khí Thần Quyền trở nên minh mẫn hơn bao giờ hết.
Cô bé cười khúc khích:

- Tụi này đang tìm cách giải mã bài thơ chiến lợi
phẩm của ông đó. Dặn ông Hoàng đừng bắt chước
bóp trán mà bị tai nạn giao thông nghe...

Đêm tối om nhưng con mắt Thạch sáng như ánh
đèn pha. Nó rù rì vào gáy Hoàng Lăng Tử:

- Tao thuộc lòng bài thơ con cóc này. Tao đọc, mày
dò; hai đứa mình cùng giải xem bằng Spacy hay bằng
xe Jeep ra đáp số trước, hí hí...

Quyên Tiểu Muội ngồi ở băng trước buồng lái.
Miệng cô bé không ngớt lầm bầm.

Trăm họ thì Nguyễn đứng đầu - Phúc ai nấy hưởng
ai rầu mặc ai - Ánh hồng soi sáng ban mai - Mặt trời
rơi rụng thân gầy xác xơ - Nón không che nổi cơ
đồ - Suối trong lòng đục bơ vợ xứ người - Đêm nghe
vượn hú hang dơi - Tây Sơn binh mã chuyển dời núi
non - Bao giờ áo gấm về cung?

Thúy chớp chớp hàng mi mọng mị đẩy hai bàn tay
dựng đứng mái tóc nhím.

- Quyên ơi!

- Sao?

- Lạy Chúa, tội mình đã đạt năm mươi phần trăm đáp số mà không ai biết. Nay nha, họ Cù tìm kho tàng ở núi Thất Sơn nhất là đi tìm viên kim cương vua. Tại sao chúng ta không hỏi anh Sanh vùng Thất Sơn trước giờ phát tích vị vua nào chứ, anh Sanh, ông Cù Bá Đạo và cả chị Nữ từng là dân địa phương đương nhiên phải rành các giai thoại ông bà truyền khẩu.

- Tuyệt vời!

Thuyền Quyên lập tức chuyển yêu cầu của Thúy đến Lý Thạch Sanh.

- Nghe rồi chứ ông thiếu tá, vùng hào kiệt Thất Sơn có long mạch phát vương hoặc ông vua nào ẩn cư hồi xưa không? Hay là bài thơ đề cập tới tướng Tây Sơn rượt vua Gia Long chạy bán sống bán chết ra đảo Phú Quốc, trên đường di tản biết đâu Gia Long đã nương náu trong vùng Thất Sơn huyền bí?

Quyên không ngờ mình đang vẽ lộ trình bản đồ kho báu. Cô chỉ thấy thiếu tá Sanh bàng hoàng:

- Các em thật thần sầu. Đúng vậy, vị sư phụ núi Tà Lơn kiêm cha nuôi anh có kể về sự tích chúa Nguyễn bôn tẩu trong hang núi Gấm trước khi vượt biển. Đáng tiếc rằng sư phụ đã quá cố nên anh không biết huyền thoại kia có thật hay không. Núi Gấm là một trong bảy ngọn núi làm nên dãy Thất Sơn.

Quyên reo hò ôm tôi:

- Chúa Nguyễn ư, là lá la, vua Gia Long tên thật là Nguyễn Phúc Ánh...

Sơn Đại Ca ngơ ngẩn. Hắn đọc một lần cuối bài thơ quái dị rồi vỗ trán bình bịch.

- Xem nào: “Nguyễn Phúc Ánh trong hang núi Gấm”. Ô là là, trong bài thơ đều có những chữ này. Câu một chữ NGUYỄN đứng hàng thứ tư, câu hai chữ PHÚC đứng đầu dòng, câu ba chữ ÁNH cũng đầu dòng, câu bốn, câu năm vô nghĩa, câu sáu chữ TRONG đứng hàng thứ nhì, câu bảy chữ HANG đứng hàng thứ năm, câu tám chữ NÚI đứng hàng thứ bảy, câu chín chữ GẤM đứng hàng thứ tư. Hết.

Thúy Bụi hét lớn:

- Theo mình thì không câu nào vô nghĩa cả. Chúng ta nhắc lại hai câu bốn, năm coi: Mặt trời rơi rụng thân gầy xác xơ - Nón không che nổi cơ đồ”. Rõ ràng hai câu này chứa đựng bí mật quan trọng nhất. Tìm ra hai chữ trong hai câu là tìm ra đáp số.

Thạch Sầu Đồi, Hoàng Lăng Tử bám càng xe Jeep lúc nào mà Thúy Bụi chẳng hay. Cô giật mình khi Thạch rú lên:

- Chọn chữ RƠI và chữ ĐỒ đi Thúy. Nguyễn Phúc Ánh có “rơi đồ” mới bị Cù Bá Đạo chôn chĩa chứ?

- Đẹp. Tên cướp si tình sư tầm viên kim cương đâu có thì giờ lượm đồ. Chữ “đồ” chung chung lắm.

- Vậy thì lựa chữ NÓN. Nón của vua rơi nào phải chuyện giỡn chơi.

Sơn Đại Ca mắt sáng trưng. Hắn khum bàn tay trên miệng gầm một tiếng “Kiai” điếc ráy.

- Xong rồi. Archimede đã tìm ra sức đẩy của nước.
Ha ha ha...

Nắm cái đầu tính luôn đầu Lý Thạch Sanh lắc lư.

- Sao, sao?

- Hà hà, toàn bộ lời giải như sau: “NGUYỄN PHÚC ANH ROİ NÓN TRONG HANG NÚI GẤM”, đúng không? Nón có nghĩa là “vương miện của vua”, trên vương miện của ông vua nào lại chẳng có khảm khắc kim cương, hồng ngọc hả. Ha ha ha, hoan hô công trình trí tuệ tập thể hết sảy.

Hoàng Lăng Tử ngây ngất đến nỗi suýt ửi chiếc Spacy vào đít chiếc xe Jeep. Hai chiếc xe một ô tô, một gắn máy đang tà tà bước vô địa phận huyện Bình Chánh. Lý Thạch Sanh đột nhiên thấy nhói lòng. Anh nói lớn:

- Tụi mình tranh thủ ghé nhà bà vợ mất tích của tôi nấu nồi cháo gà ăn lót lòng nghe. Nhân tiện tôi mời bà con hàng xóm đến báo tin mừng ngày mai chúng ta sẽ truy kích tên lỗ mãng Cù Bá Đạo tận hang ổ gã.

Không khí trên xe lúc này mừng mừng tủi tủi. Sơn Đại Ca nhìn tên cướp Dũng Vạn Năng nằm ngáp trong tư thế sùi bọt mép mà chán nản. Hắn thở dài:

- Bộ anh Sanh sử dụng Thần Quyền hay sao mà gã tù binh ngủ lâu dữ thần...

Thiếu tá Sanh hững hờ:

- Không bao giờ anh xài võ Thần Thất Sơn trừ khi đối đầu với Người Tàng Hình. Em phải biết võ Thần

kiêng kỵ đủ thứ, mỗi lần xuất chiêu là mỗi lần mất sức, giảm thọ. Anh là kẻ lai rai hút thuốc, uống bia làm sao mạo hiểm chơi trò đi dây. Với bọn tội phạm thông thường chúng ta chỉ cần chơi các môn võ tự do là đủ.

- Hừm!

- Em phản đối anh hả Sơn?

- Không. Ngày mai là ngày cuối cùng niên học của em và Quyên ở trường Cao Bá Quát. Em rất tiếc không được tham gia phái đoàn truy nã hung thủ tại nơi huyền thoại môn võ Thần. Núi Thất Sơn hùng vĩ lắm hả anh Sanh?

- Ừ, nhưng núi Gấm không dễ đến dễ về đâu. Thiên hạ truyền miệng nhau: “Hang dơi núi Gấm có đi chẳng có về” đấy.

KIM CƯƠNG NÚI GẮM

Ngũ Quái Sài Gòn không cần tổ thức phiên họp cũng biết ai xuất quân ai ở lại. Đạo này công việc trường mồ côi tất bật khiến Thúy không thể viễn du, cô phải phụ giúp Mộng Mơ và trau dồi thêm kiến thức sinh ngữ để có ngày qua Âu châu đáp lễ cha mẹ. Còn phải hỏi, những cú phen mới nhất của bà Vũ Thị Tây Thi và vợ chồng ông Henry điện về Sài Gòn đều thúc giục Lolita Thúy dẫn đám Ngũ Quái Sài Gòn sang Paris và Bangkok nghỉ hè. Riêng Quyên Tiểu Muội không nói làm gì, nghị quyết của nhóm cấm yếu điệu tiểu thư tham gia các cuộc phiêu lưu liên tỉnh. Chỉ ầm ục cho Sơn Đại Ca, còn một ngày cuối khóa là hấn tha hồ vùng vẫy, hấn dành đau khổ cấp sách đến trường chớ đâu dám bỏ học, dẫu gì hấn lẫn Thuyền Quyên đều là học sinh xuất sắc dạng thi đua toàn trường chứ sao.

Cuối cùng chỉ còn Hoàng Lăng Tử, Thạch Sầu Đồi nhẹ gánh tang bồng ung dung lên đường cùng Thạch Sanh và La Thông. Hoàng đã tìm được người choàng gánh công việc săn sóc thú ở Thảo Cầm Viên, còn Thạch thì được ông chủ hãng nước đá thưởng công ba ngày phép vì quá nổi tiếng trong đêm Hội diễn thời trang tuổi mới lớn ở nhà hát Hòa Bình.

6 giờ sáng chiếc Jeep bụi đời quen thuộc lăn bánh khỏi Xóm Đường Ray mang theo hai hiệp sĩ và hai con quái thú Tề Thiên, Bụt. Như thường lệ bọn thú hoang đã khởi đầu bằng màn khột khệt, kéc kéc giã từ thành phố.

Chiếc xe đặc biệt chạy như bay qua Bắc Mỹ Thuận rồi bắc Cần Thơ theo đường tắt trực chỉ vùng rừng thiêng nước độc Thất Sơn. Ngồi trên xe Thạch Sầu Đồi chỉ hỏi Lý Thạch Sanh một câu.

- Tại sao đêm qua anh không gọi máy bộ đàm chặn xe BMW của Cù Bá Đạo tại các trạm gác dọc miền Tây?

Sanh lắc đầu:

- Làm chuyện đó là ngu xuẩn. Trong cơn say máu Đạo Tàng Hình sẽ húc tung bất cứ chướng ngại nào cản đường y. Và lại anh nói thật, người luyện Thần Quyền thâm hậu có giác quan riêng để tránh đạn bắn, đó là chưa kể y sẽ làm trọng thương các đồng nghiệp tụi anh.

Thạch im re trong khi Hoàng phỏng vấn La Thông:

- Vụ thiếu úy Hà và trung sĩ Tèo ra sao?

- Anh Sanh chưa nói với Hoàng ư? Hai viên sĩ quan, hạ sĩ quan tệ hại này sẽ bị kỷ luật sa thải khỏi ngành và bị truy tố trước pháp luật về tội ăn hối lộ, cung cấp ma túy, che chắn bọn đại bàng trật tự trong tù. Khi họ ra tòa, em và Thạch sẽ làm nhân chứng đó.

- Còn vụ cải thiện chế độ sinh hoạt công bằng cho các phạm nhân?

- Em khỏi lo. Thành phố đã cử các phái đoàn thanh tra tới tấp, anh hy vọng mãi mãi chẳng còn thấy cảnh người áp bức người trong các nhà tù.

- Không dám. Thanh tra trở về rồi mèo lại hoàn mèo mà. Em chỉ dám lặc quan phân nửa.

Phái đoàn đến chân núi Tà Lơn vào lúc đầu giờ chiều. Thiếu tá Sanh rừng rừng mắt ngược lên đỉnh núi. Anh nhảy xuống đất vái ba lạy tạ tội hương hồn sư phụ.

- Thừa thầy thừa cha, con và Thục Nữ là hai đứa bé mồ côi, anh Cù Chánh Đạo cũng là một đứa bé mồ côi. Hôm nay vì đại nghĩa con buộc phải cạm tình huynh đệ đồng môn thay thầy hành đạo.

Trong không gian chết chóc, phái đoàn lại lên xe bằng đường rừng tới hang núi Gấm. Sáu ngọn dây Thất Sơn lần lượt lùi lại sau lưng nhường chỗ cho ngọn núi huyền thoại hiện ra. Cúi, trên đỉnh núi Gấm mây phủ trùng trùng đủ sắc màu kỳ dị. Sanh chép miệng:

- Xa quê hương hơn mười năm quanh về vẫn một màu gấm ngũ sắc.

Khí Tề Thiên hú lên những tràng dài vì đánh hơi thấy mùi đồng loại chung quanh.

Người đội trưởng đặc nhiệm giải thích:

- Không hiểu tác giả “bài thơ vương miện” là ông quan văn nào mà mô tả quang cảnh nơi đây vô cùng chính xác. Ban mai ánh hồng soi sáng nhưng bây giờ chiều xuống xác xơ. Rõ ràng con khỉ nghe vượn hú nên cất tiếng hồi âm.

Khí Tề Thiên đã ngưng hú. Nó nhảy nhót liên tục rồi biến mất sau những bụi rậm khiến đại bàng Bụt phải hốt hoảng bay theo. Lát sau hai con quái thú lại lộ diện nhưng nhập bọn với chúng là hai con vượn mini có ánh mắt hột nhãn nhỏ xíu:

- Chụt chụt, chiu chiu...

- Bầy vượn lạc đàn này sào huyết ở hang doi, bám đuôi chúng mau. Chắc chúng vừa bị kẻ lạ xua đuổi nên chạy đến chúng ta cầu cứu.

Theo chân lũ vượn, phái đoàn đứng sững trước một miệng hang luồn sâu thăm thẳm trong các ngách đá. Dưới chân họ vết bánh xe BMW vẫn còn nóng hổi. Thạch Sầu Đồi nộ khí xung thiên tính leo lên các bậc đá thì Hoàng Lăng Tử cản lại.

- Mà không thấy sơn lam chướng khí đầy rẫy sao, để tao kêu con Bụt vô hang doi. Nó là chúa tể không trung mà.

Hoàng vừa huyết sáo là thần ưng Bụt sai cặp cánh một mét bay vào hang thám thính. Lát sau con đại bàng đậu xuống vai chủ nhân ủ rũ. Hai thầy trò tâm sự bằng những âm thanh líu ríu. Hiệp sĩ Ngũ Quái Sài Gòn nhìn Lý Thạch Sanh.

- Con Bụt nói trong hang không còn khí và hơi. Đã có một người đến cướp kho báu trước chúng ta, y chính thị là Cù Bá Đạo.

- Anh hiểu, y đã ngậm ngải xông vô hang để bảo toàn tính mạng còn Thục Nữ bị nhốt ngoài xe. Đành bám dấu bánh xe BMW Hoàng, Thạch ạ.

GIỌNG NÓI NGỌT NGÀO

Hai giờ chiều, Sơn và Quyên vừa tắt hai chiếc xe đạp vào nhà xe trường Mơ Ước là Thúy Bội đã ào ra hốt hải.

- Vầy ngay một chiếc taxi lên đường mau. Các bạn đến rất đúng lúc, anh Sanh vừa gọi điện từ trạm công an Bắc Cần Thơ.

- Sao lại Bắc Cần Thơ, đáng lẽ ở hang doi núi Gấm chứ?

- Phù, họ đã chậm một bước. Tên Đạo Tàng Hình đã chôm kho tàng và chiếc vương miện vua Gia Long lái BMW vù về hướng Sài Gòn. Chính ông trạm trưởng Bắc Cần Thơ báo với phái đoàn anh Sanh như thế. Ông ta diễn tả đúng bằng số xe chiếc BMW Đạo Tàng Hình, ông ta nói rằng gã tài xế chốt một mắt còn người đàn bà ngồi băng sau giống y chang chị Nữ.

- Tụi mình làm gì bây giờ hở Thúy?

- Quyên khờ ghê. Thì kêu taxi bay đến quán nhậu Phù Du dưới chân cầu Bến Lức chứ sao. Ngựa quen đường cũ thế nào Đạo Tàng Hình cũng tấp xe quán đó nghỉ mệt. Chúng ta sẽ đón lỏng y.

Sơn Đại Ca thở dài:

- Y xứng đáng biệt hiệu Người Tàng Hình, lúc thì nguy trang lúc thì thoát ẩn thoát hiện hỏi sao không lợi hại.

Ba đứa trẻ mai phục ở quán Phù Du cho đến 4 giờ chiều. Thúy Bội tức giận đến nỗi không thêm hóa trang bà lão lưng gù, cô chống nạnh đi qua đi lại trên đường lộ còn Sơn và Quyên đóng vai hai vị khách nam thanh nữ tú ngồi đồng ngược mắt nhìn ra cửa. Sự kiên trì của chúng đã được thưởng đế ban thưởng, đúng 4 giờ 15 phút chiếc BMW rề rề tắt máy gần cây cầu khỉ.

Nhanh như cắt, Thúy Bội lạng tới buồng lái. Cô cười lỏn lén như con nít:

- Chào ông chủ, ông chủ có một miếng da trên mắt sang quá, giống Hồng Y Hải Tặc ghê. Cho phép em chùi sơ xe sạch bụi đường nghen. Hi hi, tiền công rẻ rẻ tùy hỉ...

Cù Bá Đạo thoáng do dự rồi đẩy cửa ca bin. Y nói vọng vào băng sau:

- Em ngủ ngon nghe Thục Nữ. Anh vô quán mua lương thực, bia lon, rượu Tây rồi tụi mình du lịch máy bay sang Tây Ban Nha luôn.

Y guồm guồm ngắm Thúy:

- Nhân viên rửa xe gì đẹp còn hơn công chúa. Tao nghỉ quá...

Thúy cười hăng hắc:

- Nghi cũng được, bản cô nương hồi đêm qua vốn là bà già còng lưng đây, hi hi...

Cô bé phán xong là tấn công ngay. Rút kinh nghiệm chiến trường xương máu, lần này Thúy triển khai Mai Hoa Quyền trùng trùng điệp điệp không cho đối thủ có thì giờ thi thố Thất Sơn Thần Quyền. Coi, ngoài sở trường võ thần, Cù Bá Đạo hiện nguyên hình là một tay vũ dũng phàm phu. Y lãnh liên tiếp Tồi Tâm Trảo lẫn Liên Hoàn Cước của cô gái trẻ thơ đến tối tăm mặt mũi.

- Hãy đỡ chiêu kết thúc.

Đạo Tàng Hình hứng nguyên một cú đá thốc kỳ ảo bay như chim đến đụn rơm cao nghệu trước mặt. Một loạt núi rơm gập như nối đuôi nhau. Thúy Bụi chưa kịp xoa tay đắc thắng đã thấy y tàng hình như có phép lạ. Cô la thất thanh:

- Đại ca ơi, Quyên ơi.

Sơn Đại Ca đã cấp Thuyền Quyên phi thân qua cầu khỉ nãy giờ. Chính hắn và Quyên đứng sau lưng Thúy Bụi mà cũng đổ thấy họ Cù làm cách nào hô biến nhanh đến thế. Hắn suýt khẽ vào tai Thúy.

- Chị Thục Nữ bị trời gô và bị dán băng dính khắp miệng, mắt, lại giải cứu chị ấy đi, để tên đồ tể này cho tôi.

Sơn kéo tay Quyên điể danh mười bốn núi rơm. Hấn còn đang rầu rĩ chưa biết chọn đụn rơm nào xuất chiêu trước thì Quyên thở thê.

- Mình học được cách nhái giọng chị Nữ qua băng Cassette đêm qua. Để thử nghiệm trước nghe.

Cô bé mím môi “duyet” qua vài núi rơm rồi quyết định đứng ngay núi rơm chính giữa thốn thức. Sơn gần như chết điếng bởi một âm thanh nào ruột hấn chưa từng nghe thấy bao giờ.

- “Anh Cù Chánh Đạo ú ù, anh còn tiếp tục trốn em thì em thê chẳng nhận viên kim cương núi Gấm làm sính lẽ...”

Lạy Chúa, Quyên định tiếp tục trò chơi nhái giọng ai dè một cái đầu chốt từ đụn rơm thứ hai thò ra. Nhanh như cắt, cái đầu họ Cù bị vụn xoáy tròn bằng một đòn chân siết cổ tuyệt kỹ của Việt Võ Đạo. Sơn lạnh lùng nhắc đôi giò cho miếng da bịt mắt y rớt xuống.

Hấn liếm mép:

- Cả một sự phối hợp tuyệt vời!

Tên tội phạm lòng lầy phải ngủ một tiếng là giá chót, Sơn nghĩ thầm. Niềm vui hấn bỗng tắt ngấm bởi Thúy Bội gào to:

- Thua nặng rồi Sơn, Quyên ơi. Trong xe chỉ có một cái vương miện bằng kim loại mục nát. Hoàn toàn không thấy viên kim cương hoàng đế. Chị Nữ nói rằng Đạo Tàng Hình chỉ đào được cái mũ sắt của một viên quan võ...

MỤC LỤC

M ộ t

NGƯỜI ĐÀN BÀ BỊ NÉM ĐÁ 11

H a i

NGÀY XUI XẼO CỦA MƠ 23

B a

ĐƠN ĐẶT HÀNG CHO HOÀNG LĂNG TỬ 34

B ố n

CĂN NHÀ KHÔNG SỐ 51

N ă m

VÚ EM BẤT ĐẮC DĨ 63

S á u

NỮ TẶC MINI 73

B à y

VỤ BẮT CỐC TỪ HAI NĂM TRƯỚC 84

T á m

KỲ PHÙNG DỊCH THỦ 96

C h í n

CÁI BÓT DA LỢN 111

M ư ờ i	
THỦ THUẬT CHO SỰ ĐOÀN TỤ	121
M ư ờ i M ộ t	
CƯỚP CÔ DÂU	128
M ư ờ i H a i	
TƯỚNG CƯỚP SI TÌNH	142
M ư ờ i B a	
HAI TÙ PHẠM MỚI	160
M ư ờ i B ố n	
BÀI THƠ BÍ HIỂM	173
M ư ờ i L ă m	
HỘI DIỄN THỜI TRANG	191
M ư ờ i S á u	
NỖI LÒNG TƯỚNG CƯỚP	211
M ư ờ i B à y	
DỪNG VẠN NĂNG SA LƯỚI	221
M ư ờ i T á m	
VƯƠNG MIỆN CỦA VUA GIÀ LONG	227
M ư ờ i C h í n	
KIM CƯƠNG NÚI GẦM	237
H a i M ư ơ i	
GIỌNG NÓI NGỌT NGÀO	242

NGŨ QUÁI SÀI GÒN

Tập 7 - Kho báu núi Gấm

BÙI CHÍ VINH

Chịu trách nhiệm xuất bản:

Giám đốc - Tổng biên tập NGUYỄN MINH NHỰT

Phụ trách bản thảo: HUYỀN TÔN NỮ KIM TUYẾN

Biên tập & sửa bản in: PHAN THỊ TUỜNG VÂN

Thiết kế bìa: BÙI NAM

Minh họa: PINKMAO

Trình bày: VŨ THỊ PHƯỢNG

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

Địa chỉ: 161B Lý Chính Thắng, Phường 7,
Quận 3, Thành phố Hồ Chí Minh

Điện thoại: (028) 39316289 - 39316211 - 39317849 - 38465596

Fax: (028) 38437450

E-mail: hophubandoc@nxbtre.com.vn

Website: www.nxbtre.com.vn

CHI NHÁNH NHÀ XUẤT BẢN TRẺ TẠI HÀ NỘI

Địa chỉ: Số 21, dãy A11, khu Đầm Trấu, Phường Bạch Đằng,
Quận Hai Bà Trưng, Thành phố Hà Nội

Điện thoại: (024) 37734544

Fax: (024) 35123395

E-mail: chinhanhhanoi@nxbtre.com.vn

CÔNG TY TNHH SÁCH ĐIỆN TỬ TRẺ (YBOOK)

161B Lý Chính Thắng, P.7, Q.3, Tp. HCM

ĐT: 08 35261001 – Fax: 08 38437450

Email: info@ybook.vn

Website: www.ybook.vn

Sau 20 năm kể từ lần đầu tiên ra mắt, bộ truyện **Ngũ Quái Sài Gòn** lại tái ngộ bạn đọc nhỏ tuổi với một phiên bản mới có minh họa đẹp, cùng một postcard với những câu thơ tình độc đáo tặng kèm trong mỗi cuốn sách.

Lấy bối cảnh Sài Gòn những năm 1990 với các nét đặc trưng về văn hóa, xã hội, Ngũ Quái Sài Gòn xoay quanh những vụ án phức tạp, và bộ năm thiếu niên giỏi võ, giàu tính trượng nghĩa đã sát cánh cùng lực lượng cảnh sát triệt phá các băng nhóm tội phạm nguy hiểm đứng sau những vụ án đó.

Tập 7 – **KHO BÁU NÚI GẤM** là một cuộc phiêu lưu **bất thường** và đầy **bất ngờ**. Cả hai vụ án đều có những tên tội phạm sở hữu những bộ não “bất thường”, để phá án, hai anh chàng Hoàng Lăng Tử và Thạch Sầu đời phải dùng chiêu “lấy độc trị độc”, chính vì vậy nên truyện có vô số chi tiết khiến bạn bất ngờ đấy.

Này bạn, sẵn sàng chưa? Lên đường nào!

Mời các bạn đón xem hai cuộc phiêu lưu ly kỳ với lối kể chuyện vô cùng sinh động và hóm hỉnh của tác giả.

SỬ DỤNG TEM THÔNG MINH - Chương trình chăm sóc khách hàng và khuyến mãi của NXB Trẻ. Cào tem và đăng ký bằng 1 trong 2 cách:
1. Truy cập http://cskh.nxbtre.com.vn/Active/va_dang_ky/dang_nhap_tai_khoan_de_nhap_ma_so

2. Dùng smartphone quét QR Code và đăng ký/đăng nhập tài khoản để nhập mã số. Để được hỗ trợ xin liên hệ: Hotline: 0932.260.062 - Email: cskh@nxbtre.com.vn

QR Code

ISBN 978-604-1-11117-2

9 786041 111172